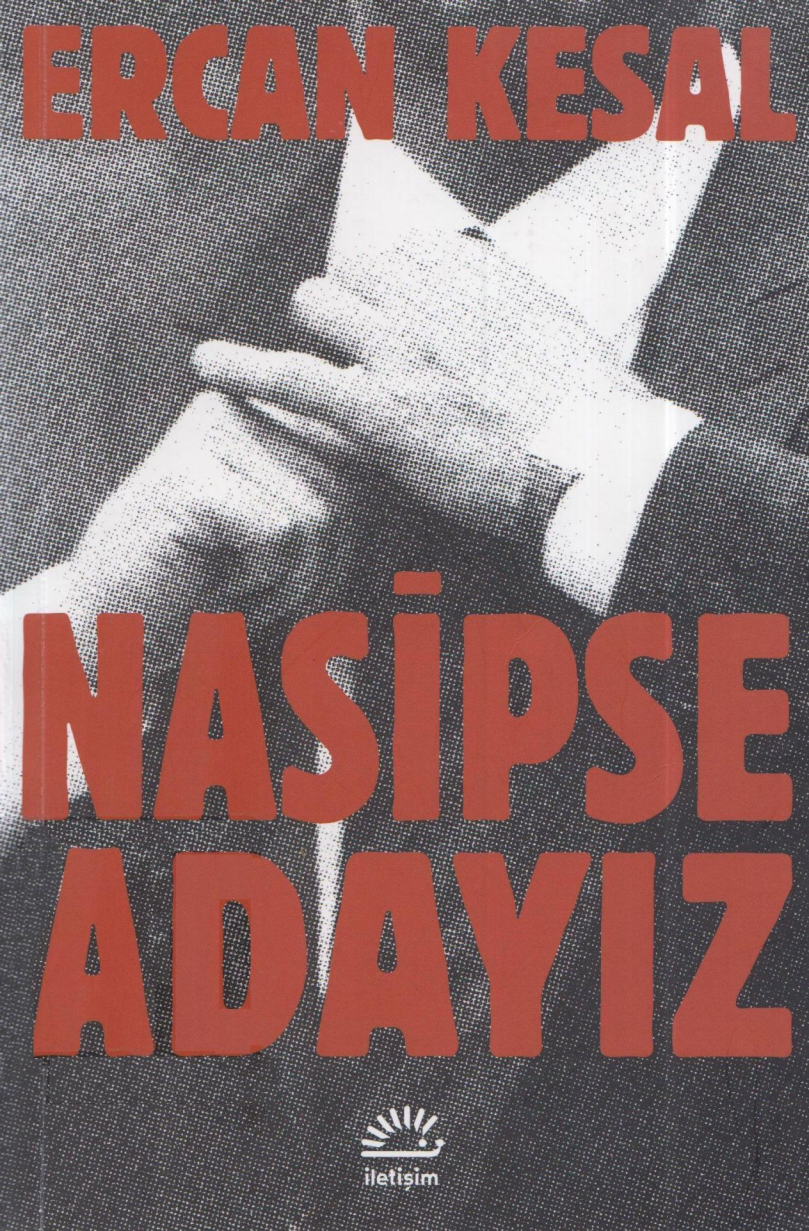

ERCAN KESAL

**NASİPSE
ADAYIZ**

ERCAN KESAL • **Nasipse Adayız**

ERCAN KESAL 1959 Avanos (Nevşehir) doğumlu. 1984 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. Uzun yıllar Ankara-Keskin, Bala ve köylerinde sağlık ocağı hekimliği yaptı. Serbest hekimliğe başladığı yıllarda uygulamalı psikoloji ve sosyal antropoloji eğitimleri aldı. İlk şiir ve yazıları, tıp fakültesi öğrencisiyken, İzmir'de çıkan *Dönem* dergisinde yayımlandı. Mecburi hizmet yıllarında *Son Reçete* dergisinde söyleşiler yaptı, yazılar yazdı. 1990 yılından sonra geldiği İstanbul'da, Era Yayınları'nın kurucularından oldu. *Şizofreni*'de yazdı. *Radikal* ve *BirGün* gazetelelerinde güncel hikâyeleri ve denemeleri yayımlandı. Senaryolar yazdı. *Uzak* filmindeki rolüyle başlayan sinema serüveni, daha sonra birçok filmde oyuncu ve senarist olarak devam etti. İletişim Yayınları'ndan daha önce 2013'te *Peri Gazozu* adlı kitabı yayımlandı. 2014 yılında İthaki Yayınları'nca yayımlanmış *Evvel Zaman* isimli bir kitabı daha vardır.

İletişim Yayınları 2229 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 367

ISBN-13: 978-975-05-1844-7

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ümran Küçükislamoglu

BASKI ve CILT Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ERCAN KESAL

Nasipse Adayız

Anam Köselerin Fadime'nin aziz hatırasına...

*Bu kitapta anlatılan
tüm olaylar ve kişiler kurmacadır...
Hayatımız gibi...*

Hava nasıl sıcak ama!

Üzerimde, paçasından sular akan bir kot pantolon ve pantolonun üzerine sarkıtılmış kısa kollu mavi kareli bir gömlek. Kucağımda bir kasa gazoz, portakallı olanından... Buğday pazarının karşısındaki gazozhanemizdeyim. Tüm kardeşler ayakta dikilmiş, babama bakıyoruz. Babam, bakır şerbet kazanına eğilmiş, kazanın içinde ağır ağır sallanan dereceyi izliyor. “Bi sürahi daha dökün!” diyor, kafasını kaldırmadan. Büyükle abim koşuyor, cam sürahiden yavaşça suyu dökmeye başlıyor. Babamın gözü derecede. Sürahi bitmeye yakın, “eh, eh!” diyor, “dur dökme!” Abim hemen kaldırıyor sürahiye. Derece biraz daha sallanıyor keyfince; sonra duruyor. “İyi,” diyor babam, “başlayın hadi!”

İçi su dolu bir akvaryumda sağa sola kayıyormuş gibi hareket ediyorum. Bu kadar rahat hareket edebilmek hem hoşuma gidiyor, hem de komik geliyor. Elimdeki gazoz kasası hiç de ağır değil, üst üste üç kasa daha koysalar taşıyım, abilerim gibi!

Lokantanın ardına kadar açık kapısından içeri girerken, okul arkadaşım Yusuf kocaman adımlarla geçiyor yanımdan

ve giderek uzaklaşıyor Hükümet Konağı'na doğru. Ama Yusuf ölmedi mi geçen yaz ırmakta yüzerken? Uçarak varıyorum yanına, "Yusuf, sen ölmedin mi oğlum sahiden?" diye soruyorum. Gülümseyerek uzaklaşıyor Yusuf. Ölmüş olduğunu düşünüp, üzülüyorum nedense.

Birden gazoz kasasının kucığımda olmadığını fark ediyorum. Şimdi elimde hiçbir şey yok ve yine kapının yanında dikiyorum öylece. Kimse benim farkımda değil sanki ya da görmüyorlar mı acaba, orada tek başıma beklediğimi? Lokanta ağzına kadar dolu. Günlerden Cuma olmalı, tüm köylüler buraya gelmişler yemek için. Havada sıcak çorba, ter ve et kokusu; ben iyiyim ama. İçimde geniş bir gülümseme.

Omzunda, çarşıftan hallice bir mendille ara sıra yüzünü silen şişman, kırmızı ablak yüzlü, altın dişli birisi çıkıyor lokantayla mutfağı ayıran geniş buzdolabının arkasından.

Selahattin Amca değil mi bu? Merkez Lokantası'nın sahibi canım! Her zamanki gibi, yuvarlanarak geziyor masaların arasında. Yemek yemeye değil de eve misafir gelmişler gibi davranıyor oturanlara. Eliyle buzdolabının arkasında duran oğluna işaret ederek, yemek isteyenlere kendi seçtiğini veriyor ya da sevmediklerini gönderiyor lokantadan. Selahattin Amca'ya neşeyle ve biraz da şımararak bakıyorum. Şimdi istesem, bir buçuk döner yerim, yanında ayranla üstelik ve gazozhanenin hesabına yazdırırım!

Selahattin Amca pek sever beni; hemen görüyor orada dikildiğimi, "Gazozcunun akıllı oğlu, gel bakalım," diyor, mutfakta çalışan benim yaşlardaki oğluna duyurarak.

Ama benim gözüm, yolun karşısında tezgâhını açmış müşteri bekleyen seyyar köfteci Necati'de. Köfteci Neco...

Gülümsüyorum ve hiçbir şey yapmadan öylece duruyorum ayakta. Selahattin Amca'nın oğlu Resul sınıf arkadaşım, elimi kaldırarak selamlıyorum onu. Resul bakmıyor bana, yüzü de asık. Elinde kirli bir bezle geziniyor ortalıkta. Havadaki

et, çorba ve ter kokusu giderek dayanılmaz hale geliyor. ık-mak istiyorum ama Selahattin Amca zlr Şimdi, en iyisi giz-lice kaçmak buradan. Bir punduna getirip çıkıyorum lokanta-dan. Hatta uçar gibi yavaŐa szlyorum. Dönüp son kez ba-kıyorum lokantanın penceresinden içeriye; Selahattin Amca, sandalyesini bir masanın yanına çekmiŐ, oturanlarla muhab-bet ediyor.

Beni görmedi ya da zaten hiç aldırmadı gidiŐime.

Biraz hızlanıyorum ve işte, Necati'nin yanındayım. Neco, hiçbir Şey söylemeden köfteleri çeviriyor elindeki maŐayla. Ha-vada müthiş lezzetli bir koku. Izgaradan çıkan dumana doğ-ru uzatıyorum başımı, iime çekiyorum yavaŐa. Neco, ekmeğin iini çıkartıyor önce, boŐalan yere köfteleri doldurmaya baş-lıyor. Sonra, domates ve soğanlar salkım saçak. Tepeleme... zerine bolca tuz ve karabiber, öyle işte, kafasına göre. Şimdi de biraz önce çıkardığı ekmeğin iini onların tepesine bastırı-yor. Hâlâ cızırdayan köfteleri, ekmeğin kenarından sarkan do-mates ve soğanlarıyla bir gazete kğdına sarıp, uzatıyor.

Yarım ekmek köfte nasıl bu kadar sefil ve nasıl bu kadar lezzetli olabilir. Bütün bir hafta beklediğim an işte bu! Abim-den gizli sattığım gazozlardan biriken parayı uzatıyorum. İlk lokmamı ısıırıyorum sonra. Ama ah! Selahattin Amca karŐım-da birden; bana bakıyor. Üzüntülü bir hali var. Ekmeği sakla-maya çalışıyorum. Sonra Selahattin Amca'nın büyük oğlu Os-man'ın daha on sekiz yaŐındayken motosiklet kazasında öldü-günü hatırlıyorum birden. Köfte ekmek elimi yakıyor ateŐ gibi. Necati bir sigara yakmış ocağın kznden, öylece bakıyor. Se-lahattin Amca kafasını çok zėėn eğiyor yere ve uçarak gidiyor sanki ya da kayboluyor birden.

Ağzımda acı ve kötü bir tatla uyandım sonra... Son zamanlarda, çok sık görmeye başladım bu rüyalardan.

Bir süre, nerede uyuyup kaldığımı kestirmeye çalışarak, öylece bekledim. Biraz daha uzasa bu bilinçsizlik hali, kesin paniğe kapılırım.

Tamam; salondayım ve kanepedeyim. Demek, en son buraya yıkılmışım. Ağlayarak sızılan bir kanepede uykusu daha...

Dışarıda, sitenin otoparkına girmeye çalışan bir araç sesi. Geri vitesin berbat melodisi kulağımı tırmalıyor. Birisi taşıyor ya da terk ediyor siteyi. Salon penceresinden dışarıya doğru açılarak perdesizliği saklayan panjurun aralığından araca bakmaya çalışıyorum. Bilmem ne taşıma şirketine ait bir eşya kamyonu.

Gelen değil de, giden birileri var. Daha berbat nereye taşınmış olabilirler ki?

Sitenin yarım akıllı güvenlik görevlisi, telsizini sağ eliyle göğüs hizasında tutmuş, sert ve sabit bir vaziyette dikilmekte! Arada komutlar savuruyor gelenlere. Kamyonun temas ettiği her yer şu an onun külyutmaz bakışlarının ve küçük iktidarının kontrolünde.

Kamyon park yerine ağır ağır girdi nihayet ve durdu. Kontak kapandı. Ortalıkta tuhaf bir sessizlik. Bütün gürültü kamyondan geliyormuş meğer.

Ağzımdaki ekşimiş tada daha fazla tahammül edemeyerek banyoya gittim. Alnımı klozetin arkasındaki duvara yaslayarak uzun uzun işedim. Olduğum yerde soyundum sonra ve ardından banyo.

“Bilmem ne efemin haber müdürü Cenk Bey hatta, mutlaka görüşmek istiyormuş efendim!”

Santraldeki kız da usandı sanırım, sesinde hafif de olsa kulağıma kadar gelen bir “öff!” fark ettim.

“Tamam, bağla kızım,” dedim ve önümdeki günlük iş planında, kaç zamandır bekleyen “radyo görüşmesi”nin kenarına bir çek attım.

Bilmem ne efemin haber müdürünün telefondaki sesi, uzun bir girizgâh yaptı önce. Kendisinin de inanmadığına yemin edebileceğim bir ses tonuyla, radyonun ne kadar çok dinlendiğinden ve alanında ne kadar önemli bir pozisyonda olduğundan falan söz etti. Bir süre sonra zaten anlattıklarını dinlemekten vazgeçip, konuşmasından tipini hayal etme oyununa başladım.

Tıfıl bir oğlana benziyor. En fazla yirmi beştir. Belki biraz sivilceli. İnce yüzlü ve zayıf birisi. Hafif eğik mi yürüyor yoksa? Kesin sarışındır, başka bir renkte olamaz...

Sonunda bitirdi.

Anlaşılan, söyleşi yapacaklarmış benimle, haftanın son

günü, yani Cuma, yani yarın. İyi bir seçimmiş, en çok dinlenilen saatmiş. Sağlık, hastanecilik ve sağlık politikası üzerine her şeyi konuşabilirmişiz. Reklam aralarında da hastanenin cıngılı girecekmiş.

İyi, zaten para veriyoruz kimin ne kadar dinlediğini pek de iyi bilmediğimiz bir radyoya, bari bu işe yarasın.

“Tamam, ben yarın gelirim, konuşuruz,” diyerek kapattım.

“Geçen gün ömürdendir...”

İşte Cuma... Radyoya gitmek için kapının önüne çıktım. Ama, şoförüm Naci yine yok ortalıkta. Muhasebeye sordum, Naci'nin işbirlikçisidir hepsi, “Buralardaydı hocam,” falan diyerek birbirlerine baktılar. Saklıyorlar besbelli, büyük ihtimal korkutmuştur onları. Şimdi peşine düşsem bulurum bir yerlerde, lakin bir işe yaramaz... Durduk yerde sinirimi bozacak, en iyisi basıp gideyim.

“Güngören’e gidiyorum ben, bilmem ne efeme, iki-üç saat sonra gelirim,” diyerek ayrıldım hastaneden.

Hava çok güzel, kış bitti gibi. Güneş iyice yüzünü gösteriyor artık. Bir ara, “sevgili Cenk Bey’e” telefon açıp, “acil hasta çıktı, gelemiyorum,” desem, Karaköy’e gidip bir lokantaya kurulsam diye geçirdim içimden. Yok, daha fazla uğraşamam artık, gideyim de bitsin şu iş.

Epeydir gelmiyordum buralara, dolandım durdum radyonun yerini bulmak için. Gerçi gelsem ne fark edecek ki, akşamdan sabaha dikilen binalar, yeni açılan yollar, alt-üst geçitler her şeyi silmeye fazlasıyla yetiyor.

Park yeri bulamayınca, binanın girişinde âlemin kralı gibi gezinen telefoncunun çırağına attım anahtarı, çıktım radyoya. Ümit vaat eden bir delikanlı, ilerde otopark zinciri sahibi olabilir.

Radyo, gecekondudan bozma bir apartmanın giriş katında. İçerden müzik sesi gelen dairenin kapısını ittim, girdim. Koşarak karşıladılar, sağ olsunlar. Cenk Bey müşteri ziyareti için çıkmış, yayın sonuna kadar yetiştirmeye çalışacakmış, çok özür diliyormuş...

“Stüdyo” dedikleri bir yere götürdüler. Kapısında “B Stüdyosu” yazıyor, demek ki “A”sı da var mutlaka, belki bir de “C”si. Ne yaparlarsa yapsınlar, derme çatma olduğu hemen belli oluyor ama. Yumurta violünden uydurulmuş ses izolasyonu malzemelerinden, kimi gizli kimi açık duvarlarda yürüyen kablolarından, mikrofonlardan falan işte.

Sunucu, genç bir kızcağız. Teknik masada da yine aynı yaşlarda bir oğlan. Delikanlı, hoş geldin faslından hemen sonra, “Yayına giriyoruz,” diyerek kayboldu. Gittim oturdum, mikrofonların önündeki bir koltuğa. Radyoda çalan parçanın sonuna gelmişiz, bizim programın tanıtım müziği başladı ardından. Pek oynak bir hava, şunun biraz daha oturaklısı yok muydu acaba?

Kumanda masasındaki delikanlı, erkenden ve çok yorulmuş gibi bir hareketle elini aşağıya indirdi. Tam artis canım! Ne bu hareketler oğlum? Eminim, şunun şurasında iki ay olmuştur işe gireli. İş dediğin de zaten stajdan bozma, ayda birkaç gün bordroya girip çıkılan göstermelik bir şey. Asgari ücretten biraz hallice maaş, artı ekmek arası tavuk döner, artı mavi kart, bir de gün boyu Seher Ahla'nın gezdirdiği çaylar. Biraz sert baktım herhalde ki, oğlan şöyle bir kıpırdandı camın arkasında. Kıyamadım, bir gözümü muzipçe kırparak gülümsedim.

Sunucumuz hazırlandı kendince, ben de yerimde kıpır-

dandım, ağızımı dilimi ıslattım, boğazımı temizledim ve haliyle biraz ciddileştim.

Program başladı:

“Eveet... Bu hafta çok değerli bir konuğumuz var. Dr. Kemal Güner... Keyifli bir sohbet sizleri bekliyor, canlı yayında bize katılmak isterseniz telefonlarımızı bir kez daha hatırlatalım, alan kodunu unutmuyoruz 0212 631..... Evet efendim, tekrar hoş geldiniz. Öncelikle sizin çok yönlü, renkli kişiliğinizi konuşalım diyorum. Yani insan gerçekten şaşırtıyor, on parmağında on marifet derler ya, gerçekten öyle. Nasıl vakit buluyorsunuz bütün bunları yapmaya? Ama şimdi bunları bir kenara bırakalım ve isterseniz bize telefonla ulaşan dinleyicilerimizin sorularını alalım, ne dersiniz? Evet, telefonlarımızı bir kez daha hatırlatıyoruz...”

Kızcağızla konuşurken, başlarda biraz zorlansam da sonradan rahatladım, açıldım. Giderek de hoşuma gitmeye başladı. Espriler falan tam hızımı almıştım ki, bizim artis telefon işareti yaptı elini kulağına götürerek. Sunucu göremeyince de ısrarla çeşitlendirdi işaretini, abartılı bir performansla. Tüm Türkiye bizi dinliyor ya!

Hah, nihayet gördü kızımız:

“Özür dilerim, hatta bir dinleyicimiz varmış.”

Bir yandan da dinleyicinin adını okumaya çalışıyor.

“Eren Şahin... Ezel Şahin. Özür dilerim Erel Şahin... Erel Bey hatta.”

“Ben Emel,” diye mırıldandı bir ses. “Canlı yayına bağlanacaktım.”

“Emel Hanım’mış efendim dinleyicimiz... Evet efendim, canlı yayındasınız buyrun, sizi dinliyoruz.”

“Benim doktor beye bir sorum olacak.” Yerimde kıpırdanarak, dikkat kesildim:

“Doktor bey, bende sinirsel tansiyon var. Üzüntölüyken on dokuz, yirmiye kadar çıkıyor, bazen de sekize düşüyor. Yani bazen iniyor kafamı kaldıramıyorum, bazen de şöyle omzumda taş var gibi. Biraz istifra edince geçiyor.”

Emel Hanım sustu sonra. Soru, cümlelerin içinde bir yerlerde gizliydi ve onu da ben bulmalıydım artık.

“Kilo probleminiz var mı?”

“Kilomda bir şey yok, benim rahatsızlığım sinirsel. Benim görümcemde de aynısından varmış, akupunktura gitmiş, onunki geçmiş... Acaba diyorum ben de mi gitsem? Bir de kekik suyu iyi gelir diyorlar, ne dersiniz?”

Ne diyebilirim? Dahası, ne işim var burada benim?

Bir şeyler anlatmaya gayret ettiysem de, yok, olmuyor. Laf uzadıkça uzuyor ve hiçbir işe yaramayacağı da o kadar belli ki.

Sunucu kızımız da sıkılmış olacak, eliyle kumanda masasındaki artise “kes” işareti yaptı.

“Evet, Emel Hanım’a geçmiş olsun diyoruz. Hatta bir dinleyicimiz daha var. Var mı? Yok. Hattan düşmüş... O zaman bir türkü molası verelim... Bakalım sırada ne var, evet, Musa Eroğlu, “Yolun Sonu Görünüyor”u söylüyor...

Bir saat geçti gitti, işimiz bitti. Kafamdaki kulaklığı çıkarıp kalkmaya hazırlanırken birisi stüdyonun kapısından içeri uzandı ve,

“Doktor bey, patron ‘Çıkmadan bana bi uğrayabilir mi?’ dedi,” diyerek kayboldu.

Koridor gibi bir aralıktan nispeten daha aydınlık ve genişçe bir başka odaya geçtim. Bizim Radyocu’nun odası burası. Burada da diğer bölümlerdeki gibi, basit mobilyalar tercih edilmiş. Duvar da çakma bir Dali, makam koltuğunun arkasına da plaketler sıralanmış. Açık ofis tarzında bir yer, etrafta iki-üç eleman geziniyor.

Radyocu, kısa boylu, basık kafalı, kumral bir arkadaş. Karşısındakini dinlemeyen, kendi bildiğini okuyan takımından.

“Programı dinledim doktor. Valla, gayet iyiydi. Katılım da güzel. Yani Cuma günü, hem de bu saatte, dinleyici pek ilgi göstermez. Ama demek ki oluyormuş bak!”

“Evet ya, bayağı bi telefon geldi.”

“Öyle öyle... İlgi muazzam... Şimdi tabii senin olman da çok etkiliyor programı. Markasın sen! Bu önemli. Bölgede

tanınıyorsun, o da acayip. Tanıyor herkes. Vatandaş istediği anda ulaşıyor sana. Kolay değil bunlar...”

Övgü cümleleri dalgalar halinde geldi bir süre. Katılıp tasdik etmesem ayıp olacak duygusuyla, kendimle ilgili iyi şeyler söylemeye sıvandım.

“Evet ya, bu iyi oluyor, bu tür programlar, tabii... Bizim için de iyi oluyor. Başka bir-iki radyoda da konuşmuştum... Ertesi gün çekaplar fırlıyo misal. Kadın doğum özellikle...”

“Kesinlikle. Bak, sen de fark ettin demek.”

“Sizin radyoyu da çok dinleyen var galiba. Enteresan. Arada bir yapmak lazım. Senin müdür çağırırsın beni, geleyim böyle ara sıra.”

“Aynen... Bu şu demek oluyor doktor, söylersen duyulursun, söylemezsen yoksun. Şimdi, n’oldu bu durumda? Bugün biz bu mevziyi kazanmış olduk. Bunlara sadece program olarak bakmayacaksın. Mesela kaç kişi aradı bugün, diyelim on kişi, onu sen çarp sekizle, seksen kişi eder. Eşi çocuğu, akrabası derken eder iki yüz elli-üç yüz kişi, böyle bakacaksın.”

Bir süre Radyocu’nun hesaplarını dinledim. Lafı daha fazla uzatmamak için başka bir konu açmam lazım, ama ne?

“Sen napiyosun peki, senin işler nasıl?”

Radyocu hiç duymamış gibi devam etti konuşmasına. “Hani bir laf vardır ya, bülbülün sesini duyamazsan. Yani ötmeyen bülbülü duyamazsın, yok, öten bülbül. Meşhur bi laf var ya. Hah, bülbülün sesi duyulmuyorsa ötmemiş sayılır. Durum biraz buna benziyor. Bu arada bülbül de sen oluyosun tabii ki doktor.”

Harika!.. Bu iyi işte... İkimiz birlikte gülebiliriz artık bu espriye! Güldük de zaten...

Tekrar denedim şansımı:

“Peki, sen napiyosun, iyi misin, işlerin nasıl?”

“Ben çok iyiyim doktor. Çalışıyorum. Şimdi biliyorsun,

parti işleri de başladı. Oraya ağırlığımızı koymazsak olmaz. Belediye seçimlerine bir şey kalmadı, orası da önemli yani bizim için.”

Bak şimdi, mevzu değişti, belediye falan diyor, nasıl intibak edip, uygun tepki vermeliyim?

“Hee, yönetim. Partideki durumlar için diyosun. Öyle mi?”

“Yok, belediye başkanlığı seçimleri için diyorum...”

“Yerel seçimler geldi mi yav? Vay anasını. Günler nası geçiyo arkadaş, hale bakar mısın. Ama, bi şey değişmez, bizim ilçede yine aynı adam seçilir herhalde, değil mi?”

“Yok. Bitti o iş!”

O kadar emin ki kendinden gayri ihtiyari dikkat kesildim ben de, dinlemezsem büyük haksızlık yapacağım duygusuyla:

“Bitti derken?”

Radyocu kararlı bir tonda sürdürdü konuşmasını: “Onun dönemi kapandı doktor.”

“Bi daha seçilemez diyosun yani.”

“Bitti diyosam bitti. Hep birlikte göreceğiz zaten. Bak, sizin orda iyi bir aday, bu adamı sandığa gömer ve bişi daha söyliyim, sizin ilçeyi alan İstanbul’u alır. İstanbul’u alan da biliyosun...”

Tam burada, işaret parmağını geniş bir daire çizerek yüzüme doğru uzattı ve,

“Türkiye’yi alır,” dedi.

En az onun kadar bu konulara vakıfmışım gibi bir havada konuşmalıyım artık, yoksa ezilip gideceğim.

“Öyle tabii. Esasında...”

“Ama sağlam bir aday olacak.”

“Doğru söylüyorsun, sağlam aday lazım. Adayın sağlamı en iyisi tabii ki... Hayırlısı olsun...”

Radyocu’nun ısrarla gözlerimin içine doğru baktığını fark

ettim bir an. Kısa bir sessizlik oldu sonra, biraz durdum, baktım yüzüne ve hakikaten laf olsun diye,

“Var mı peki, partinin kafasında bir aday?” dedim. Radyocu kendinden emin, gözlerime bir süre daha baktıktan sonra,

“Var. Bizim adayımız belli!” dedi.

“Kim? Tanıyor muyum?”

“Sensin!”

Ortalık bir anda sessizleşti. Elimdeki çay bardağını yavaşça sehpaye bırakmış, ceketin eteğini düzeltmişim farkında olmadan. İlk belirtiler bunlar oluyor demek ki. Sandalyede kıpırdanarak sanki biraz pürüzlenmiş gibi olan sesimi temizledim. Niye temizliyorum ki, ben hep bu sesle konuştum bugüne kadar?

“Ben mi?.. Nereden çıktı yav bu şimdi?”

“Valla bizim adayımız sensin doktor. Arkadaşlarla konuştuk, herkesin ortak görüşü bu. Biz bunun çalışmasını yapıyoruz. Hem İl düzeyinde, hem Genel Merkez düzeyinde... Sondajımızı başlattık yani.”

Bir süre sustuk. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum. Ama bana çok uzun gelmiş olacak ki, dayanamayıp konuştum:

“Parti yönetimi böyle bir karar mı aldı yani?” Nasıl da atıyorum sazan gibi, hey Allahım!

Radyocu gazdan ayağını çekip, yavaşça vitesi boşa aldı, hatta sanki biraz da frene bastı:

“Henüz değil... Aslında bunu hemen dillendirmemek de lazım, biraz gizlemek, hani gizlemek dedimse saklamak değil yani. Alttan alta biraz böyle; anlatabildim mi? Böyle alttan çalışmak lazım...”

Eliyle tuhaf bir işaret yapıyor... Tünel kazar gibi bir işaret! Biraz önce “Sondaja başladık,” demişti, herhalde ondandır.

Kapının önüne indim. Bizim Naci eli kışında, telefoncunun çırağıyla bir şeyler konuşuyor. Çok ciddi bir halleri var. Bölgenin otopark, oto yıkama, kaçak büfe ve cep telefonu potansiyelini konuşuyor olabilirler mi acaba? Sonuçta hepimiz de müteşebbis bir ırkın ahfâdınız, değil mi ya?

Apartman girişinde cep telefonuyla konuşuyormuş gibi yapıp, bir süre izledim Naci'yi. Telefoncunun çırağı fark etti sonra ve kafasıyla beni gösterdi. Bir an göz göze geldik benim serseriyle. Hiçbir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Onu bulamayıp tek başıma geldiğimi biliyor tabii ki, arkamdan taksiyle gelmiştir; şimdi de affettirecek kendini. Çıraftan anahtarı alıp, arka sokaklara park ettiği arabayı getirmek için kaybolmuştur.

Binanın önündeki caddeden, yoğun bir araç ve insan kalabalığı akıyor. Kımıl kımıl hareket eden bir karınca sürüsüne benziyorlar.

İşte en öndeki kamyonet; kasasına boyundan büyük çekyatları yüklenmiş, geçen seçim döneminde filizleri açıkta bırakılıp, bu hafta yeni kat çıkılacak gecekondun azmanının

“misafir odası”nı doldurmaya gidiyor. Hemen arkasında, ya-
şından büyük dertlerinin üzerine sırtladığı sekiz erkek pal-
tosuyla, köylüsünün kaçak fason atölyesine giden çocuk ka-
rınca, kan-ter içinde. Sonra yaşlı bir karınca, eskiden vide-
ocu olup da şimdi cep telefonu bayisi olan dükkânın vitri-
nine bakıyor. Biraz düşünceli... “Zamanında şurdan iki dö-
nüm kapatamadık,” diye hayıflanıyor olabilir mi? Genç bir
kadın karınca, kucağında yeni doğmuş bebeği, sağlık hizme-
ti satın almaya gidiyor, “kendini evinde hissedeceği sıcaklık-
taki” özel bir hastaneden, pardon, sağlık tesisinden.

Karıncalar hareketli, hepsi de cüsselerinin üzerindeki iş-
lere girişmişler.

Üzerime engel olamadığım tuhaf bir heyecan gelmiş, içim
kıpır kıpır. Bir şeyler yapıp bu vaziyetten çıkmalıyım. Cep
telefonunu kapattım.

Bizimki az sonra geldi. Dörtlüleri yakmış, önemli araç ha-
valarında, binanın önüne yanaşmaya çalışıyor. Kenarda-
ki birkaç duba, aracın tam olarak yanaşmasını engellediği
için de debelenip duruyor. Eziyet olsun diye gitmeyip, yanı-
ma kadar gelmesini bekledim. Tam bu sırada telefoncunun
yanındaki damacana su istasyonundan ağzında sigara, elin-
de küllükle biri çıktı. Gayet rahat caddeye boşalttı küllüğü-
nü. Çok ayıplar gibi baktım adama. Fark etti sonra, yüzüme
bakmaya başladı. Selamlaştık!

“Aslında şu dubalara hiç gerek yok birader, biliyosun de-
ğil mi?” dedim, kendini tutamayan bir tonda.

Allah Allah, hiç böyle şeyler söylemezdim aslında. “Aşağı-
ya kadar şurayı tek yönlü yapacaksın, beş dakkada akar yol.”

Bu arada elimle birtakım tarifler de yaptım. “Di mi?”

Adam ne olduğunu anlamadan öylesine, tasdik eder gibi
salladı kafasını.

Çok uzatmadım ben de, “Hadi eyvallah!” diyerek atladım
arabaya.

Arabanın arka camından baktım tekrar dubalara. Evet, kesinlikle haklıyım, orayı tek yön yapacaksın, bak nasıl akıyor trafik.

Naci, dikiz aynasından kesiyor beni. Hal ve tavrımdan lafa gireceği en uygun anı bekliyor, anlarım.

“Nasılsınız hocam? Nasıl geçti program?”

Şimdi şuna ağzıma geleni söylesem? Fakat nedense üzerime bir sorumluluk duygusu gelmiş.

“İyidir Naci... Çok iyi geçti...”

Dikiz aynasından kısa bir süre süzdük birbirimizi. Tamam, barış anlaşması imzalandı. Birazdan defterleri uzatırız birbirimize.

“Oğlum, biz önemsemiyoruz bu işleri ama, aslında çok önemli biliyo musun? Bizim hasta potansiyelini de etkileyebilir yani. Acayip dinleyici bağlandı canlı yayında, santral kilitlenmiş, öyle diyo kız. Arada sırada yapmak lazım bu işi...”

Neşelendi Naci, sırtlıyor. Anlaşmanın bu kadar çabucak hayata geçmesinden memnun. Yine de hemen bırakmamalıyım yakasını.

“Sen n’aptın?” diye devam ettim. Aslında “nerdeydin, niye aradığımda bulamıyorum seni,” ya da “ulan sana ne mecburiyetim var,” falan diye devam edilebilecek bir konuşmanın kısaltılmış hali bu.

Hazırlanmış belli ki, hiç duraksamadan cevap verdi: “Servise gittim hocam. Bizim ambulansın on beş bin bakımını yaptırdım, geçtiydi çoktan. Bi de fatura vardı geçen haftadan, ikisini birden aldım.”

Bak, yine bilmediğim yerlerden geldi sorular. “Şirket adına kestirseydin faturayı.”

“Şirket adına aldım hocam. Biraz da fazla yazdırdım.”

Arabayla bir süre daha sakince gittik. Yol açık nedense ve hava çok güzel. Kafamda mutlu düşünceler geziniyor. Ken-

dimi iyi hissediyorum. E, kutlayalım bunu o zaman.

“Naci, Cengiz Özkan koysana oğlum.”

Naci, CD’yi seçti, koydu yerine, bir yandan da aynadan bana bakıyor.

Şimdi şaşırtıcı soruyu gönderebilirim artık.

“Evet Naci! Ne diyorsun oğlum bizim bu işe?”

“Hangi işe hocam, ne işi?”

Serseri seni, işte böyle ters köşe yaparım adamı. “Başkanlık işi oğlum. Belediye başkanı oluyoruz, senin haberin yok dünyadan!”

Sırıtarak bakıyor dikiz aynasından. Bir şeyler söyleyecek ama ne söyleyecek, hiçbir fikri yok.

Hemen yanımda asılı duran, kuru temizlemeciden yeni alınmış takım elbiseyi fark ettim birden. Akşama İrfan’ın düğünü var!

“Sen bana yarım altın alacaktın, aldın mı?”

“Aldım hocam.”

Eğilip torpido gözünden küçük bir paket çıkarttı. “Mecidiye olanından aldım hocam. Aynı fiyat, ama bu daha bir gösterişli. Kenarı tırtıklı, Atatürk resmi falan var.” Paketi alıp yerleştirdim cebime.

Vakit erken. Şimdi Asmalımescit’te olsam. Sokaktaki masalardan birinde, serin serin...

“Naci, sen beni Tepebaşı’na bırak. Arabayı da bırak. Bekleme beni, eve git. Biraz işim var Beyoğlu’nda, ordan düğüne geçerim ben.”

Az sonra mekândayım. Garson tanıdık, her zamanki mezeleri bıraktı gitti. Tek rakı, susuz, tek buzla. Hafif kızarmış ekmeğin üzerine sızma zeytinyağı, biraz tulum peyniri, yarım kavun. Küçük bir tabak da çiroz. İlk yudumla birlikte dalıp gitmişim. Mekân sahibi Ökkeş’in boğuk, hışırtılı sesiyle toparlandım.

“Güzel ciğerim var, yaptırayım mı biraz?”

“Yok abi, kalkacağım az sonra. Bir arkadaşın düğününe gideceğim akşam.”

“Söylemedin mi salağa, ‘iyi bi şey değil, vazgeç!’ diye?”

“Söyledim de, ciddiye almadı herhalde.”

Ökkeş Abi, eliyle büyümüş karaciğerini sıvazlayarak, devam etti konuşmaya:

“Bunlara eşek dili yediriyorlar doktor. Ciddiyim bak! Benim rahmetli bir arkadaş vardı, babası kasap. O anlatırdı. Arada sırada eşek dili isteyen müşterileri olurmuş. Bayağı hatırlı adamlar. Bizimki de ne yapsın, sur dibine falan takılır oralarda kaçak kesim yapan berduşlardan eşek dili almış. Sırf müşterinin gönlü olsun diye. Şimdi bu eşek dilini yiyen iflah olmuyor. Öylece, eşek gibi bakıyor adamın suratına. Eşek denilen mübarek hayvan da biliyorsun, ne yaparsan yap ses çıkartmaz, her şeye uyar. Bu karı milleti bi punda getirip yediriyor bu eşek dilini, ondan sonra istediği yere çekiyor yularını. Adam da mecburen, karının arkasına takılıp gidiyor. O yüzden, sen ne dersen de, o anlamamıştır.”

Tam bu sırada garson geldi, Ökkeş Abi’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kasada zabıtaya benzer birileri var. Ökkeş Abi bir şey söylemeden kalktı, gidecek herhalde. Yalnız, kafası hâlâ eşek dilinde olacak, döndü ve samimi bir merakla sordu:

“Sen, yine de bi sor damat beye, en son ne zaman et yemeği yemiş, tadı bi tuhaf mıymış?”

Üniversitenin Öğrenci Derneği Başkanı, forumların kiralı, ajitatörlerin şahı İrfan, maymuna dönmüş. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor.

Gelin hanım, okuldan arkadaşımız Dr. Seval. Nam-ı diğer Erkek Seval! İrfan, Seval'in kolunda, üniversiteden bu yana sahip olduğu "seyrek kafa" lakabını hak eden saçlarıyla bir oraya bir buraya koşturarak, davetli öpüyor. Ter içinde kalmış garibim, yazık!

Ökkeş Abi ciddi mi söyledi acaba, gerçekten eşek dili yemiş olabilir mi?

Yelekli, kuşaklı, papyonlu kostüm de tam kuş kondurmuş. Bizim İrfan şahtı, şahbaz olmuş! Gelinin gözleri dört dönüyor. Okuldayken de sevmezdim bu kızı. Ne yaptı etti, kaptı sonunda İrfan'ı.

Menü fena değil, ama ortam sıkıcı. Çabucak yiyip, tatlıyı beklemeden kaçayım en iyisi. Benim masa da bir tuhaf. Oturanların hiçbirini tanımıyorum. Boşanmış erkeklerin böyle bir sorunu vardır. Davetlerde bir türlü sizi nereye koyacaklarını bilemezler. Dul erkek olarak potansiyel çapkın sta-

tüsüne geçtiğiniz için evli çiftlerle efendi efendi oturamazsınız. Kıskanç kocalar kıllanır. Evlenip boşanmış bir erkek olarak sabıkalı addedildiğiniz için de bekârlar hoşlanmazlar. Masada zombi gibi bakarsınız ergenlerin sulu zırtlak muhabbetlerine. Bu yüzden dul erkekler askere bakaya giden adamlara benzerler. Hiç tahmin etmedikleri yerlerde, tuhaf adamlarla, tuhaf masalarda oturmaya mahkûmdurlar.

Arka arkaya içtiğim iki duble rakıdan sonra, ortalıkta dolanan garsonlardan birini çağırıp, hiç dokunmadığım soğuk ordövr tabağını uzattım.

“Ara sıcak da istemiyorum,” dedim. “Ana yemek neyse hemen getir.”

“Ana yemeği, takıdan sonra dağıtıyoruz,” dedi garson, kıl bir nezaketle.

Niye lan? “Takı takmayana sıcak yemek yok,” mu demek istiyorsun yani?

Sesimi çıkarmadım, bir duble daha içtim sinirle.

Neden sonra sıra bizim masaya geldi. Seval önde, İrfan arkada, hızla öpüşmeye başladılar. Yanlarında gelinlik giymiş küçük bir kız. Seval’in yeğeni olmalı. Elinde bir torba, takıları topluyor. Sıra bana gelinceye kadar ceketin cebinden ancak çıkarabildim takıyı. Kafam öyle güzel olmuş. Önce Seval geldi, iyice terlemiş, makyajı dağılmış, ağzı burnu karışmış öpüşmekten. Onu hiç sevmediğimi bilir, o da beni sevmez. Karşılıklı, uyumlu bir ilişkimiz vardır. Mutluluklar diyerek, sevgiyle kucaklaştık! Altını da keseye attım bu arada. “Darısı başına,” dedi Seval, iğneli bir tınıyla. Sırıttım. İrfan dikiliyor arkasında. Gittim kucakladım hıyarı. Hiçbir şey söylemiyor, aval aval bakıyor etrafa.

Ökkeş Abi kesin haklı, eşek dili yemiş bu herif!

Ertesi sabah...

Hastane her zamanki gibi. Ben de her zamanki gibiyim... Sallanarak vardım odama. Rutin “günaydın”lar, “ne var ne yok”lar. Fakat kapının önü biraz kalabalık bugün. Muhasebeyi mi yoksa beni mi bekliyorlar? Odaya girdim, kahve mi söyledim. Çok geçmeden kapı yavaşça aralandı. Kimseyle konuşacak halim yok. Dönüp bakmıyorum mahsus; farkında değilmişim, üstelik meşgulumuşum gibi davranırsam, usanır gider nasılsa. Bilgisayarı açıp, maillere bakarken, yan gözle de kapıyı dikizliyorum. Kapı hâlâ aralık ve ziyaretçim ısrarlı. Az sonra, biraz daha araladı kapıyı. Erkek, üniformalı, kısa boylu ve esmer. İçeri de girmiyor, ama çok güçlü duygularla bakmaya devam ediyor bulunduğu noktadan. Döndüm gayri ihtiyari ve baktım kapıya doğru. Bir süre sessizce bakiştık. Kapı aralığında enlemesine, kara bir kafa. Bizim çalışanlardan biri bu.

Elimle işaret ettim nihayet, “gel, içeri gir” der gibi. Kapıyı iyice açtı, ama gövdesi hâlâ orada. Niye gelmiş olabilir? Akıldan üç bahis açtım hemen: avans isteyecek, izin alacak,

birini şikâyet edecek. Elinde hiç aşına olmadığım bir dosya var ama, yok, bu başka bir mesele.

“Hocam ben sizi başka bir şey için rahatsız edecektim. Kusura kalmayın.”

Tamam, bahisleri kapattım!

“Gel, otur şuraya da öyle anlat anlatacağın,” dedim yavaşça.

Uzun bir yolculuktan yeni gelmiş gibi bir yorgunlukla yürüdü, geldi karşıma oturdu.

“Hocam ben, biliyorsunuz arka taraftaki Gümüş Sokak’ta oturuyorum.”

Bilmiyordum tabii ki!

Çok belli ettim galiba bilmediğimi, hemen açıklama gayretine girdi: “Benim oğlanın iki sene önce sünnetine geldiydiniz ya; itfaiyenin paralelinde, orası işte.”

Gözlerimi açarak, başımı da “şimdi oldu işte!” der gibi aşağı yukarı salladım. Hatırlamam mümkün değil!

“Ev rahmetli babamdan kalma. Babam İstanbul’a ilk geldiği yıl, burayı bir Arnavut’tan almış. Tapu falan yok tabii. Arnavutlara da devlet vermiş zaten bu arazileri. Bildiğin muhacir bunlar. Yunanistan’dan mı nereden, yok Arnavutluk’tan galiba. Bunlar göç edince Türkiye’ye, devlet bunlara arazi yeri gösteriyor. Onlar da burayı seçiyorlar. O zamanlar buralar bağlık, bahçelik yerler. Arnavutlar bostan işi yapıyorlar. Sonraları Sivas’tan, Erzincan’dan falan göç başlayınca da evlerini, arazilerini satıp gitmişler. Bizimkiler korkutup kaçırmış da olabilir. Babam da işte o zamanlar, demek ki 1955 falan oluyor, burayı birinden alıyor. Öyle işte, el senediyile. Ama Belediye suyunu, elektriğini falan bağlamış. Yani İski’de, Igdaş’da kayıtlarımız sağlam. Hepsinin sözleşmesi var. Çöp vergisini falan da düzenli ödedim... Yıllarca... Hepsini de sakladım. Aha, bu torbanın içinde. Rahmetli de saklardı, atmazdı, ilerde lazım olur diye. Bunlarda bi sorun yok.”

“Sorun ne?” dedim, biraz da sabırsızlıkla. “Bütün bunlar la benim ne alakam var?” sosunu da dökerek.

“Sorun şu hocam. Şimdi bize geçenlerde bir yazı geldi. Bu evlerin arazisi vakfa aitmiş. Fatih bilmem ne vakfına. Bize işgalcisiniz diyor yazı. İşgalciymişiz biz! Zamanında rahmetli babam Ziraat Bankası’na iki bin lira yatırmış, pulunu da almış. O zamanlar demişler ki, ‘pulu saklayın ilerde lazım olur.’ Anladınız değil mi?”

Kafamı salladım, “anladım” der gibi. Pul dediği ne ola ki? “Daha sonra, şey zamanında, Özal zamanında bize tapu tahsis belgesi de verdilerdi. Yani tapumuz da var. Şimdi, gelen yazıda ecr-i misil yazıyor hocam. Ya geriye doğru bilmem kaç yıllık kira parası ödeyecekmişiz ya da evi yıkacaklarmış.”

Bir burayı anladım işte. Bizim personelin evini yıkacaklar! “Üstelik yalnız bana değil mahalledeki herkese geldi bu yazıdan.”

Hay Allah! Nasıl bir iş bu yahu? Hem, bana niye anlatıyor acaba tüm bunları?

“Geçmiş olsun. Boktan bi iş. Devlet işte. Ne yapmak lazım? Ben çok anlamam da bu işlerden.”

Bir süre daha bakıştık.

“Nerden aklına geldi bunları bana anlatmak?”

“Hocam, Naci Bey Belediye Başkanı olacağınızı söyleyince bi de size danışalım dedik. .. Ne yapmak lazım, mutlaka bilir diye düşündük.”

“?”

Hiçbir şey söylemedim. Dosyayı aldım koydum masanın üzerine. Şirket avukatına gönderiyim de baksın. Dualar ederek çıktı gitti.

Şimdi çağırırsam şu Naci denen boşboğazı, “Ulan, nerden çıktı Belediye Başkanlığı, yalancı herif?” deyip dalsam şuna. Ama aklıma, Radyocu’nun söyledikleri düştü birden. Üzerine uyuyunca unutmuşum demek ki.

Doğrusu, arabada biraz gevezelik de yaptım, ama muhabbetine bir şeydi sonuçta, ortalığa yaymanın ne alemi var? Çağırayım şunu!.. Ama, önce tapu meselesi... Önemli gerçekten. Avukatı da bir dinleyeyim, sonra bakarız. Üstelik tüm mahalleye geldiğine göre mesele büyük, e haliyle çözüm de büyük olacak. Sonuçları da tabii ki! Bereketli bir iş nihayetinde...

Şeytan dürttü sanki, “adaylığımı yararı olur mu acaba?” derken yakaladım kendimi.

Kalktım, şöyle bir dolandım odada.

Tam bu sırada telefon çaldı. Sedat... Eski kulağı kesiklerden.

“Buyur Sedatcım!”

“Hayırlı olsun!”

“Hı! Ne hayırlı olsun?”

“Belediye başkanlığı”

“Ya, bırak Allasen. Sabah sabah... Kafa bulacak başka bi şey bul.”

“Niye kafa buluyum lan? Haberi alınca arayayım dedim. Saklayacak ne var bunda?”

“Oğlum nerden çıktı... Yok öyle bi şey. Olsa niye saklıyım? Gerçi... Yani, aslına bakarsan teklif var, ama düşünüyim falan diye atlattım.”

“Yok yok, kabul etmişsin. Etrafta öyle konuşuluyor. Doğru karar vermişsin bence.”

“Sedat! Oğlum sen beni dinlemiyorsun ki! Kabul ettiğim falan yok. Üstelik burjuva siyaseti bizim işimiz değil demez miydin sen?”

“O başka, bu başka. Lenin’in ‘somut koşulların somut tahlili’ meselesine girmeyelim şimdi. Senden iyisi mi olacak? Bir sürü hıyar var ortalıkta. Hem şikâyet ediyoruz hem de bulaşmıyoruz. Senin gibi adamlar siyasetten uzak durdukça noluyor, piyasada işsiz güçsüz ne kadar adam varsa siyaset

yapıyor. Mebus oluyor, başkan oluyor, falan filan. Sonra da şikâyet ediyoruz kötü yönetiliyoruz diye. Politika yapımıyacaksan şikâyet etmeye hakkın da yok o zaman...”

Lenin’e girmeyelim dese de girdi, Marx’a da, Engels’e de. Eskiden de böyleydi bu herif. Ne yapar eder haklı olduğuna inandırırды herkesi.

“Doğru söylüyorsun aslında,” dedim zorlansam da.

“Tabii ki doğru söylüyorum. Parti sağcı falan diye de aldırma. Ne demiş adam: ‘en gerici sendikada bile çalışacaksın.’ Tamam mı? Yanındayız, her zaman. Yapabileceğimiz ne varsa? Bi ara buluşalım da içelim Nevizade’de, konuşuruz biraz...”

Kapatmaya yakın aklıma takılan bir şeyi sormadan edemedim ama.

“Sedat!”

“Evet!”

“Sen kimden duydun benim başkanlık haberini?”

“Herkes konuşuyor oğlum. Bilmeyen yok ki!”

İçimi bir heyecan kasırgası sarsa da hâlâ rahat değilim.

“Yani, adaylığımın kesinleştiği falan mı konuşuluyor?”

“Ya işte onun gibi bir şey. En güçlü adaymışsın, ancak seninle kazanacaklarını düşünüyorlarmış falan işte.”

Buralar kötü... En güçlü aday falan. Kesin bir şey yok demek ki!

“Yani, İl’den ya da Genel Merkez’den birisinden falan duymadın bir haber?”

“Hı?.. Yok duymadım. Tanımam zaten kimseyi. Kâğıthane’de taksi durağında konuşuluyordu. Onların kulağı delik olur biliyorsun. Taksici konuşuyorsa o laf kesindir.”

Ha!.. Kâğıthane Taksi Durağı. Bizim Naci geceleri orada taksiye çıkıyor. Salak... Her yerde konuşuyor demek ki.

Sedat’a Nevizade sözü verip kapattım telefonu.

Boşandıktan sonra evden aldığım tek eşya olan kitaplar hâlâ mukavva kutuların içinde. Eve biraz erken gideyim; kitapları çıkartırım kolilerinden, konusuna göre ayırırım falan diye ne kadar kurduysam da gece yarısından önce varamadım. Neyse, son beş yıla bakarsak yine de erken sayılır. Kapıyı açtım, havada kesif bir şeftali kokusu. Hatice Hanım'ın temizlik günüydü bugün; tamam, anlaşıldı. Nerden bulmuşsa, temizliği bitirdikten sonra şeftalili oda spreyini sıkıp gidiyor.

Kuru temizlemeciden gelen lacivert takım elbise, naylon sarılmış askısında, salonun kapı koluna tutunmuş, beni bekliyor. En son Ankara Gençlik Parkı'nın nikâh salonunda giymiştim bu elbiseyi, iyi hatırlıyorum. Takım elbise alana bir gömlek bir kravat da hediye veriyorlardı. Ayakkabılara her zamanki gibi çok para veren Figen'le nikâh öncesi iyi de bir kavga etmiştik.

“İyi ayakkabı pahalıdır. Sen köylü olduğun için bilmezsin.”

“Doğru, sen Isparta kralı Selami'nin kızıydın tabii ki! Annen de Antep düşesiydi değil mi?”

“Tamam, hemen saldır aileme. Çok iyi bilirsin insanları aşı gılamayı zaten. En iyi yaptığın iş bu...”

“Senin yaptığın ne? Kötü bir şey mi köylü olmak?”

“Elbette değil... Ama yaptığın şeye bak. Üstelik hiç de pahalı falan değil, iyi ayakkabı istiyorsan vereceksin bu parayı.”

“Tamam, kendin kazandığında alırsın o zaman. Benim param yetmiyor bu ayakkabıya.”

“Yazıklar olsun... Bir ayakkabı konusunu buraya getirdin ya!”

“Hiçbir yere getirdiğim falan yok. Usandım senin bu hesap-sız kitapsız hallerinden. Akşama kadar Allah’ın dağında, günde yüz elli hastanın ağız kokusunu sen çekmiyorsun. Bi tane salak başhekim başımızda. Burnunu uzatsan soruşturma. Yok kravat takmadın, yok törene katılmadın, hadi ver savunmanı! Aldığım üç otuz para. Ben istemez miyim iyi ayakkabı giymeyi, ama sen bilmezsin bunu... Her şeyin bir bedeli var ve bunu ödeyen benim...”

“Tamam... Götürür iade ederim yarın... Bi daha da karışmam hiçbir şeyine...”

Ayakkabılarımı çıkartmadan geçtim mutfığa. Hatice Hanım mutlaka bir şeyler hazırlamış, koymuştur dolaba.

Tahmin ettiğim gibi, tepeleme yaprak sarması tencerede beni bekliyor. Tencere elimde mutfaktan balkona çıktım. Sarmaları teker teker ağzıma atarken, sitenin bahçesinde iyice büyümüş ağaçlara baktım. Enikonu yeşillendi ortalık. İlk geldiğimde cılız fidanları tanker sularıyla ayakta tutmaya çalışıyorlardı, işe yaramış.

“Beş-on yılda burası ormana döner,” demişti Karabüklü bahçıvan, iyi tahmin etmiş.

Boşandıktan sonra, İstanbul’un ortasındaki evimizden kaçarak taşındığım, bu tuhaf uydu kente geleli beş yıl oldu demek.

Salona geçerken cep telefonum çaldı, baktım Radyocu.

“Partiye uğradım bugün. Başgan’ın selamı var. Bi görüşmek istiyor...”

Adamlar tahminimden de hızlılar. Ciddiler galiba. E, görüşelim o zaman.

“İyi, olur... Ne zaman, nerde buluşacağız peki?” dedim.

“Belgrad ormanlarında. Yarın Pazar. Başgan müsaitmiş. Başgan’ın danışmanı Betül Hanım da olacak. Sabah erkenden oradayız. Yürüyüş yapacağız hep birlikte. Joking yani.” –Gülüyor–. “Betül Hanım öyle istemiş. Hem sağlık hem siyaset. Yarın sağlıklı siyasete start veriyoruz yani.” –Gülüyor yine–.

Alışamadım gitti şu adamın esprilerine.

Telefonu kapattım. Bir sigara yaktım önce. İçimde tuhaf bir sıkıntı var ama. Gittim uzanır gibi oturdum kanepeye. Aklıma nedense, Radyocu’nun eliyle yaptığı tünel işareti geldi.

Hakikaten, ne demek istiyor olabilir onu yaparken?

Son zamanlarda doğru düzgün uyuyamıyorum. Daha fazla zorlamayıp kalktım yataktan. Gecenin bir yarısı, salonun köşesinde vicdan azabı gibi bekleyen kitap kolilerine daldım. Heyecanla başladığım tasnif çalışması, önce Ergin Günçe'nin bir şiirine takıldı. Sonra Hemingway'in kitabından bir cümleyle dağıldı gitti:

“Sizler ziyan olmuş bir nesilsiniz!”

Finali Histoloji kitabıyla yaptık. Kitabın arasından çıkan bir fotoğraf canıma okudu.

Murat'la yurtların önünde oturmuş çay içiyoruz. Ah kardeşim benim...

“Ölünce kirlerimizden temizlenir, Ölünce biz de iyi adam oluruz; Şöhretmiş, kadınmış, para hırsıymış, Hepsini unuturuz...”

Orhan Veli haklı galiba...

Saate baktım. Eh, randevuya da bir şey kalmamış. Yataktan vazgeçip yıkandım, eşofman ve spor ayakkabılarımı giyerek fırladım evden.

Sitenin girişindeki Van Kahvaltı Salonu çoktan açmış tezgâhı. Sucuklu yumurta, tulum peyniri, mebzul çay... Artık gidebilirim.

Başgan ve yanındakilerle buluşma noktası, Belgrad ormanlarında Neşet Suyu denilen bir yer. İyi bildiğim yerlerdir buralar.

İstanbul'a ilk geldiğim yıllar, kar kış demez, her Pazar koşma koşma giderdim. Tek başıma. Figen'i uyandıramazdım bir türlü. Ev o zamanlar Şişli'de. İki göz odası, eğri bir salonu olan eski bir İstanbul evi. Geniş bir kata yayılmış, yekpare ve bir zamanlar gösterişli olduğu anlaşılan daire, binanın yeni sahibi Konyalı Abdullah tarafından kafasına göre üçe bölünmüş ve bu haliyle kiraya verilmiş. Konyalı haklı tabii ki, üç birden büyüktür. Bize de bu durumda evin sırtı ile beli arasında bir yer düşmüş olacak ki, ilk taşındığımda uzun bir süre akıl erdirememiştim bir evin planı nasıl bu kadar kötü olabilir diye?

Nasıl keşfetmiştim bilmiyorum, pazar günleri çok erken bir saatte, bin bir zahmet, krediyle aldığım ikinci el Doğan'a biner, ormana koşardım.

Sabah sisi, ezik otlar ve sessizlik... Kendimi en iyi hissettiğim saatler.

Ormana girişle birlikte şaşkınlığım başladı. Çok uzun zamandır gelmemiştim. Boşanıp Beylikdüzü'ne taşındıktan sonra, nedense orman yürüyüşleri de çıkmıştı hayatımdan. Önce, uzun bir araba kuyruğu. Bariyerler konmuş girişe, binek oto bilmem kaç lira. İçerde epeyce dolandım doğru dürüst park yeri için. Güngören'deki telefoncunun çırağı görse burayı, tavuk kümesine düşmüş tilkiye döner, eminim. Etrafa bakıyorum. Bizimkiler buralarda bir yerde olmalılar. Arabayı bir yere park edip, buluşacağımız büfenin önüne doğru yürürken, siyah bir Mercedes yanımda yavaşlayarak durdu. Hafif ürperdim doğrusu. Sağ arka filtreli cam "ssssııt" diyerek yavaşça indi sonra. Bizim Radyocu'nun kafa uzandı, sırtarak:

“Çok dalgınsınız beyfendi, âşık mısınız yoksa?”

Eğildim baktım; arkada Radyocu’nun yanında zayıf, uzun boylu, şarkçıbanlı biri, Başgan bu olmalı; ön koltukta da oğlan saçlı, gözlüklü, kara kuru bir kadın. Üçü de eşofmanlı. Şoför gençten bir delikanlı, önüne bakıyor. Gülüştük. Cam tekrar “ssssıt” diye kapandı, araba hareket ederek uzaklaştı. Arkalarından hızlanarak vardım büfenin önüne. Ekip indi arabadan. Tanışma faslı başladı. Şimdilik herkes nazik ve biraz mesafeli. Kadın, daha yarım saat önce televizyondaki açık oturumdan çıkıp gelmiş gibi bir gerilimle, ince kemikli elini uzatarak başladı konuşmaya:

“Merhaba! Şehir planlamacısı Yardımcı Doçent Doktor Betül Yetioğlu. Memnun oldum tanıştığımıza. Nasılsınız?” Şehir planlamacısı Betül, ben daha, “teşekkürler, ben de bilmem kim,” cümlesini kuramadan; işaret parmağıyla sütyen kopçasının lastiğini bir-iki kez ustalıkla çekip bırakarak konuşmaya devam etti:

“Nasıl! Harika değil mi? Dediğim kadar varmış değil mi? Evet, sevgili Başkan! Haydi itiraf et! Konuşmuyorsun bakıyorum. Dilin tutuldu. Hahhahaa!”

Radyocu, Betül’ün her cümlesine açık çek vermiş, geleni geçeni imzalıyor. Birkaç kez yere eğilip yaylanarak, “Valla oksijen deposu,” cümlesiyle de tahkim etti muhabbeti.

Başgan hiç oralı değil. Mahalledeki tek topun sahibi, şişman ve yeteneksiz zengin çocukları gibi bir hal var üzerinde. İlk intibam sıfır.

“Nasılsınız Doktor Bey?” dedi Başgan, eliyle eşofmanın içinde bir yerleri karıştırarak.

“Kusura kalmayın, bu delilerin aklına uyduk, sizi de buralara kadar yorduk. Ne yapalım, başa gelen çekilir.”

“Esağfurullah,” falan dedim, galiba. Ya da ona benzer birkaç cümle.

Şehir planlamacısı Betül’ün önderliğinde yapılan ısın-

ma hareketlerinden sonra sağlıklı siyaset yürüyüşü başladı. Radyocu ve Betül hemen koştular gruptan; önden hızlı hızlı gidiyorlar. Başgan yavaş ve keyfe keder bir halet-i ruhiyede. Hangi gruba katılacağımı kestiremedim önce. Hızlansam mı, yoksa Başgan'la mı yürüsem? Benim iki arada bir dere-deki vaziyetimi fark etmiş olacak ki,

“Siktiret, gitsinler...” diyerek rahatlattı.

“Bu Betül manyağını başıma Genel Merkez'den sardılar. Kimin yakınıysa artık. Kadın iki yıl önce herifi boşamış. Çocuk da yok. Siyasete sarmış. İstanbul'u kurtaracak aklınca. Gece demez gündüz demez arar. Bizim hanım başlarda kıllandı biraz, sonra bir yemekte tanıştırdım da rahatladı. Arkadaş senin başka bir derdin yok mu ya? Tamam kimseyle yatmıyorsun anladık da, git ulan biraz, ye iç gez, ne biliyim. Zırt telefon, vırt mesaj. Bilmem ne projesi, çevre kirliliği, alternatif enerji. Sürdürür, yok sürebilir...”

“Sürdürülebilir,” diyerek yardımına koştum.

“Sürdürülebilir... Bak doğru düzgün söylenmiyor bile... Neyse siktiret...”

Çelebi bir adama benziyor. Ama içinde gizli bir seri katil yatıyormuş duygusu da vermiyor değil hani.

Betül ve Radyocu iyice uzaklaştılar bu arada. Başgan ara sıra tuhaf şeylere takılıyor. Gölün derinliği, yol kenarındaki tabela, yahut ağaçlardan birinin dibine işeyen köpeğin tasması vs. üzerine laflar ediyor. Bu arada yanımızdan geçip giden kadınlara nasıl baktığını da fark ettim hemen. Fark edilmeyecek gibi değil ki! Yanımızdan geçen her eşofmanlı kadınla birlikte, bildiğin soft porno oynuyor adamın gözlerinde.

Bir ara buluşma nedenimizi yeni hatırlamış gibi lafa girdi: “Ne diyorsun, yapabilir misin başkanlığı?”

Bir an duraladım.

Ulan sanki aday gösterildik, ismimiz açıklandı, seçimlere

girdik, rakibimizi ezdik, aldık başkanlığı da, nasıl yapacağımıza geldi sıra.

“Yaparım tabii ki niye yapmayayım,” dedim. “On yıldır hastane işletiyorum. O kadar insan ekmek yiyor. Orayı nasıl yönetiyorsam Belediyeyi de öyle yönetirim...”

Peh! Özgüvene bak sen.

Biraz müstehzi, sıırıttı. Sonra yerden aldığı ince bir dalı, çat diye kırıp göle attı.

“Bunlar iyi hoş da, politika ekip işidir doktor. Bizim de bir ekibimiz var. Ekipte envai çeşit adam olur. Çoğunun da başka işi yoktur. Adam ömrünü bu işlere harcamış. Seni terk etmemiş. Cahil, işsiz, salak ama senin yanında. Bu insanlara ahde vefa göstermek zorundasın. Sen, hastanede birisi işine yaramazsa ne yaparsın, atarsın işten. Bizde öyle değil. İşe yaramıyorsa daha fazla sahip çıkman lazım. Hatta çok becerikli olursa tehlikelidir. Uzaklaştırman gerekebilir. Sana tuhaf gelir şimdi bu anlattıklarım. Ama ilerde göreceksin. Diyelim Belediyeyi aldık. Başkan oldun. Önüne, ‘buyur, imzala,’ diye dosya koyacaklar. İmarı var, ihalesi var. Bi şey alınacak, bir iş var, birine verilecek, falan filan. Kime vereceksin mesela? Herhalde kendi arkadaşlarımıza, değil mi?”

Şöyle bir durdum. Kenarından yürüdüğümüz durgun göle baktım. Nedense Metin Erksan’ın “Sevmek Zamanı” filmi geldi aklıma. Final sahnesini bu gölde çektiğini hatırladım. “Resminle arama girme, ben sana değil, resmine âşığım,” diyen Boyacı Halil’in derdiyle hemhal olmak varken, aynı gölün kenarında, niye ve hangi yetenekleriyle burada olduğunu bilmediğim, kaba saba, muhtemelen cahil, şarkçıbanlı bir vatandaşla ihale egzersizleri yapmaya kadar nasıl savrulmuşum?

“‘Sevmek Zamanı’ filmi burada çekilmişti biliyor musunuz?” dedim kendimi tutamayarak.

Biraz şaşırdı Başgan. “Ne diyor lan bu manyak?” der gibi baktı yüzüme.

Toparlamalıyım hemen. Hıyarlığın lüzumu yok.

“Ben de o ekibin bir parçası olmak istiyorum abi. Hazırın ve gemileri yaktım...”

Betül ve Radyocu yol üzerindeki bir çeşmenin kenarına oturmuşlar, hararetlice bir şey konuşuyorlar.

Yanlarına yaklaşınca Betül hemen fırladı yerinden. “Sevgili Başkan, İstanbul’un su meselesini çözüyoruz.

Müthiş bir proje. ‘Her Mahalleye Bir Sebil.’ Ne diyorsunuz?”

Başgan sırtarak konuştu:

“Sebil değil de hela sorununu çözmek lazım bence. Bir yer bulamazsam altıma sıçacağım birazdan!”

“Önce bir web sitemiz olmalı, oraya kişisel hikâyenizle birlikte fotoğraflarınızı, mesajlarınızı ve ilçedeki sosyal sorumluluk projelerindeki çalışmalarınızı anlatan şeyleri koymalıyız,” diyerek konuşmaya başladı Arzu.

Konuşacak tabii ki... Hak ediyor çünkü!

“Bilmem ne partisinden yerel yönetimlerde aday adaylığı sürecimiz var. Birlikte çalışmayı düşünüyorum. Bir görüşelim,” demişim kıza. Çıkmış gelmiş o da. Anlatıyor işte bildiklerini. Haklıdır mutlaka. Bilmem ne ilçesinin son iki seçimdeki adaylarından ikisinin de kampanyasını o yürütmüş. Gerçi ikisinde de kaybetmişler ama olsun, deneyim deneyimdir.

Evdeki albümden çıkarıp getirdiğim fotoğrafları da kirli bir şeye dokunuyormuş gibi itekleyerek devam etti sonra.

“Bu fotoğraflar hayatta olmaz! Yarın birlikte gideceğiz Taksim Meydanı’na; orada tramvaya binerken, güvercinlere yem atarken, Çingenelerden çiçek alırken, simitçilerle konuşurken falan fotoğraflarınızı çekeceğiz. Bundan sonraki tüm işlerde de onları kullanacağız.”

“İyi, gideriz,” dedim, uysalca. Ondan iyi bilecek değilim ya.

“Takım elbiseniz vardır nasıl olsa, yarın onu giyin gelin. Gömlek mutlaka beyaz olsun. Kravat olmasa da olur, şimdi kravatsızlık daha moda, enerjik gösteriyor biliyorsunuz. Web siteyi ucuza yaptıracığımız bir çocuk var, ben onunla konuşurum, onun için de bir fırsat olur hem. Muhtarlar, dernekler, vakıflar, spor kulüpleri, hemşeri dernekleri, bir de yerel radyolar. Hepsi de çok önemli bizim için. Hepsini listeledik Harun’la. Ayrıca, haftada bir gün, bir program da siz yapacaksınız. Her hafta bir konuğumuz olacak. Çağırdıklarımız politika dışından olmalı, partiden de olabilir ama tarafımızı hemen belli etmeyelim. Hafta sonları sağlık taraması yapılacak, mahalle kıraathanelerinde. Vatandaşa dokunacaksınız yani...”

Valla, büyülenmiş gibi dinliyorum kızı.

Fakat çok hızlı gidiyormuşuz gibi de bir his var içimde. Ha, fark ettiniz mutlaka, Arzu’nun dışında, Radyocu’nun gönderdiği birisi daha var masada, Gasteci Harun. O da taşrada bir ilçe belediyesinde uzun süre danışmanlık falan yapmış. Çekirdek kadro tamam gibi.

“Arkadaşlar, henüz kararımız kesin değil, biliyorsunuz değil mi? Kendimizi bağlayacak işler yapmayalım şimdiden,” dedim, görmüş geçirmiş bir ses tonuyla.

Sanki ben yapmayalım değil de yapalım demişim gibi, lafımı bitirir bitirmez atladı Harun.

“Bütün derneklerin, vakıfların falan listesini çıkardım. Lakin, bu derneklerin çoğu kumarhaneymiş, adı dernek sadece, onlara gitmeye gerek yok.”

“Siktiret onları, biliyodum zaten öyle olduklarını. Sonuçta, delegeler önemli asıl, onlara ulaşmamız lazım.”

Harun çoktan bitirmiş işi.

“Biz delegelerin listesini aldık ilçeden!”

“Ciddi misin?” dedim. “Hemen girmeseydiniz bu tür maceralara. İşin kurtları vardır. Harcamasınlar bizi?”

Arzu gülerek göz kırptı.

“Çaycı bizim arkadaşlardan birinin dayısı çıktı, o çekti fotokopilerini gizlice... Aldık yani. Ama hence hiçbir manası yok.”

“Niye?”

“Yemek daveti için gönderdiğimiz adrese teslim mektupların yarıdan fazlası geri döndü; ya böyle bir adres yok diyorlar ya da böyle bir adam. Doğru çıkan adreslerin bir kısmı da Zincirlikuyu mezarlığında ya da tek bir binada gözüküyor. İşin komiği delegelerin yarıya yakınının soyadları da aynı...”

Bu güzel işte! Hoş geldin cangılımıza sevgili doktor.

Ertan ve Semih'le Beşiktaş'ta, Balık Pazarı'nın arkasındaki salaş lokantalardan birinde oturuyoruz. Meyhaneci Sadi kolunu tezgâha yaslamış, etrafı kesiyor. Sadi'nin anılarımızdaki yeri büyüktür. Elimizde büyüdü sayılır, sektörel anlamda tabii ki. Masum, ağzı var dili yok bir adamdı ilk tanıdığımızda. Konuşurken utanır, sipariş alırken yüzümüze bakamaz, hesap istendiğinde kıvranırdı garibim.

Fakat çok güzel uyum sağladı, doğruya doğru. Bak, nereden nereye, on beş sene önceki Sadi'nin kenarından ip geçirilmiş, naylon örtülü, dört masalı salaş meyhanesinden, şimdi sokağa taşmış, hormonlu balık restoranına kadar uzanan bir gelişme!

Sadi, dükkânın büyümesiyle birlikte, masrafları da arttığı için önce fiyatları artırdı, sonra ve en kötüsü lezzeti bitirdi. Ama biz hep geldik, hiç terk etmedik Sadi'yi.

Babamın, Belediye'de çalışan ve çekirdekten yetişme bir mimar olan Kalfa Hacı isminde çok gırgır bir arkadaşı vardı. Hacı Abi'nin derdi evdeki yemeklerin lezzetsizliği. Bir ev arkasında da anasının evi var Hacı Abi'nin, anasının yemekleri ise lezzetiyle meşhur.

Yine bir gün, yengenin başarısız bir yemeğinin ortasında dayanamamış, patlamış Kalfa Hacı ve masanın üzerindeki tabakları işaret ederek:

“Bu eti aynı kasaptan aldım, bu patates anamdan geldi, aynı yağı onlar da kullanıyor, fasulye aynı fasulye. Nasıl yapıyorsun da, bunun içindeki lezzeti yok etmeyi beceriyorsun? Onu söyle bana!”

Şimdi, tam Sadi'ye sorulacak soru:

“Ulan bin yıldır geliyoruz buraya, masa aynı masa, mekân aynı mekân, balık aynı yerden, aşçın da değişmedi... Peki, nasıl ettin de bunların içindeki eski lezzeti yok ettin oğlum, nasıl becerdin bu işi?”

Semih pek takmaz, daha doğrusu anlamaz ne yiyip içtiğini de, Ertan her lokma alışında küfrediyor Sadi'ye. Favadan tattıktan sonra, dönüp hep birlikte Sadi'ye bakarak, “Senin ananı,” diye başlayıp devam eden bir küfür gönderdik. Sadi kasanın yanında gözleri dört dönerken ona baktığımızı fark etti, eliyle işaret edip, garsonlardan birini “Bak oraya,” diye bize yönlendirdi. Bir de sırtarak “Afiyet olsun,” çekti sonra.

Bu akşamın gündemi, benim aday adaylığı meselesi. Ertan, taratordan bir lokma alıp, Sadi'ye bir daha küfrettikten sonra konuştu:

“Peki nereye açacaksın oğlum ofisi? Bir ofis lazım di mi şimdi?”

“Ne demek açacaksın oğlum, açtım bile. Hastanenin iki odasını ayırdım. Masa sandalye zaten hazır. Ayrı telefon bağlattım, bilgisayar ağını da kurdum. Arzu var, daha önce adaylık macerası olan bir avukatın seçim çalışmalarını yürütmüş. Onu asistan yaptık. Bir de Harun diye bir çocuk var. Harun da çok iyi. Şeyde de yazıyor, neydi o, bi gastede yazmıştı bi ara... Neyse, mastır falan da yapmış, iyi bir çocuk, akıllı. Onu da sosyal medya şeyi yaptık, koordinatörü yani. Ekip tamam.”

Semih, kalamının ucunu tam yutamamış, peçeteyle geri çıkarıp koydu tabağına. Geçen sefer az daha boğuluyordu salak.

“Arzu Bulut mu lan?” dedi, bi bardak su eşliğinde. “Hı... Arzu Bulut. Tanıyo musun yoksa?”

“Tanıyorum tabii ki oğlum, n’oluyo öyle, kıskandın mı? Bizim Mehmet’in müşteri temsilcisiydi, ordan hatırladım.”

Ertan tekrar karıştı lafa.

“Ben epey önceden tanırım Arzu’yu... İyidir, beceriklidir o...”

“Aynen... Acayip bi kız. Sanki başkan kendisi olacak. Nasıl saldırıyo biliyo musun? Neyse siktiret, bütün vakıfları, dernekleri, kulüpleri falan hepsini topladık. Broşür, pankart, tanıtım CD’si falan da hazırlıyoruz.”

Ertan, gözleri ışıldayarak ve duyduklarından samimiyetle heyecanlanarak konuştu.

“Lan inanılmaz bir herifsin sen! Oğlum nereden geldi şimdi bu iş aklına? Zaten bin tane işin var. Ne olacak şimdi? Ne zaman vakit buluyorsun, ne zaman yemek yiyorsun, ne zaman uyuyorsun bilmem ki?”

“Oğlum işte onların hepsini bir yere doldurucuz. Ama önce bu heriflerin beni aday göstermesi lazım, asıl mesele o.”

Ertan da ben de kafamızı Semih’e doğru çevirdik. Bu meselelerde içimizde en objektif olmayı beceren odur çünkü. Bunu bildiği için de tadını çıkarır her seferinde.

“Seninle kazanacaklarını görürlerse ancak o zaman ikna olurlar. Bir de bunları yemleyeceksin. Yakında, Belediye meclis üyeliği işleri filan gelir önüne. İmar mimar işleri, yapabilir misin sen? Miden bulanmasın sonra,” dedi Semih.

“Hepsinin üstesinden gelirim evelallah.”

Emektar garsonumuz Fikret, fason ara sıcakları bize sormadan masaya koyup kaçmaya çalışırken, Ertan’a yakalandı.

Ertan, Sadi’ye olan öfkesini ondan çıkaracak belli ki.

“Kim söyledi oğlum sigara böreğini?”

Fikret’ten tık yok. Maşanın ucundaki sigara böreğini yavaşça bıraktı tabağıma. Her zaman en sessiz ben olurum çünkü, koysana Ertan’ın tabağına!

“Abi, yeni çıktı, sıcak, o yüzden ş’eyaptım. Yersiniz diye...”

“Masada börek isteyen yok ki kardeşim, istesek söyledik herhalde di mi?” dedi Ertan.

Fikret, maşanın ucuyla böreği tekrar servis tabağına aldı.

“Abi siz söyleyin, ben yemediğiniz mezeyi geri alırım, önemli değil!”

Birden üzüldüm Fikret’e.

“Tamam oğlum, kalsın işte, yeriz n’olacak,” dedim Ertan’a bakarak.

“Abi, mesele o değil ki; hayır, istemediğimiz halde niye geliyor sigara böreği, ona kızıyorum ben,” dedi Ertan.

Fikret, servis tepsiyle tepemizde biraz daha dikildikten sonra,

“Karides güveç yaptırayım mı abi, tereyağlı, güzel?” diye devam etti, hiçbir şey olmamış gibi. Semih de ben de Ertan’a dönerek,

“Madem mevzuyu sen başlattın, işin sorumluluğu da sana ait, buyur, hallet ortamı,” der gibi baktık yüzüne.

Ertan, “yok hayır, şimdi değil, biraz yiyelim şunlardan, sonra. Sen bize kızarmış ekmek gönder, bi de buz bitti, tazele şunu,” dedi, sesini hiç bozmadan. İyi kızmış belli ki.

Biraz rahatladık ama... Sigara böreği konusunda üste çıkmak hoşumuza gitmişti doğrusu. Birer duble daha içtik hiç konuşmadan. Semih en can alıcı soruyu sordu nihayet.

“Oğlum paran var mı peki?”

“Kredi kartım var!”

Koyuverdik kahkahaları. Tam bu sırada cep telefonum çaldı, baktım Esenler’in aday adayı. Muhasebeci çocuk.

“Aha! Susun la susun, bak şimdi ne dinleteceğim size.”

Sesi dışarıya vererek cep telefonu mikrofonundan muhabbeti dinlettim.

“Vaay başkanım, merhaba, nerelerdesin ya? Hahahaha... Yok yok valla öyle. Valla bilmem, biz perişanız, ama senin için ben ‘kesin aday’ diye duydum... Eee, gerçekten diyorum, ya ciddi söylüyorum bak, hayır, dün akşam konuşuluyordu. Çekmeköy’ün yemeğindeydik, Şişli İlçe Başkanı söyledi, onun kulağı deliktir biliyosun. Doktorun işi kesin dediler, hadi hayırlı olsun bakalım. Gerçi başkan olduktan sonra yüzümüze bakmazsın ama, biz yine de övünürüz bu arkadaşları tanıyoruz falan diye. Hı... Tabii, tabii canım... Ne zaman? Yok haberim yok, gerçekten mi? Anladım anladım... Hadi bakalım, hayırlısı...”

Konuşma bitti, telefonu kapattım.

“Düşünsenize, aday gösterilmişiz, seçimde de yıkılmışız herifi, başkanlığı almışız bir de, ha!”

“Benim tanıdığım Kemal, onu da becerir valla. Ulan inanılmaz bi herifsin,” diyerek devam ettirdi hayranlığını Ertan.

Semih biraz sessiz bugün, onu hareketlendireyim, “Söyle bakalım, başkan olduğumuz ilk gün, makam odasında ne yaparız?”

Ertan’ın aklına ilk gelen kutlama yöntemi içmek tabii ki. “Şampanya patlatırız lan, ayakkabıları çıkarır, odadaki halıya serilir, sabaha kadar da içeriz, olmaz mı?”

Semih biraz sustuktan sonra tuhaf bir kederle konuştu: “Ben halıya işenmesi taraftarıyım...”

Midem bulanarak uyandım. Zor yetiştim tuvalete. Epeyce kustum. Sadi hıyarı kaçak rakı da mı satmaya başladı acaba? Üzerimdekilerin tamamını çıkararak banyoya girdim sonra. Soğuk suyu sonuna kadar açarak kafamı uzattım altına...

Şimdi, birazdan çıkacağım banyodan kafamı hızla kurulayabiliyorum artık çünkü saçlarım yok ve yeterince yaşılandım sonra tek parça büyük bir havluyla kurulanıp cırılçıplak çıkabilirim banyodan yatak odasına geçmek için çünkü yalnızım kimsem yok ve mutlaka temiz ütülenmiş giysilerim vardır gardıropta çünkü obsesifim kuru temizlemeciden gelir ütülenmiş giysilerim tüm boşanmış yalnız erkekler gibi ve kahvaltımı ofiste yapacağım buzdolabımda sadece birkaç yumurta ve biraz hardal var nerden kalmışsa zannederim bir gecelik pişirilen makarna ya da somon balığına sos olsun diye alınmış gereksiz malzemeler aslında ofiste biliyorlar ne yediğimi ve açık çay içtiğimi en sonunda ezberledi çay ocağındaki kız geçenlerde suratında hafif bir morluk vardı çünkü dövüyormuş galiba kocası bu yüzden dalgın abi kafası biraz karışık dedi kantinci seyit ta-

mam zaten ben de farkındayım ama sen de sigortasını yaptır be kardeşim çocuğu var yazıktır geçenlerde gördüm çünkü ateşlenmiş gece yarısı birdenbire çocuk ve kusmuş serum için ayrıca para istemişler isterler çünkü çok kârlı artık bizde sağlık işleri bir de yemekhanede gördüm annesi tepsiye iki tabak alıyordu ve kafasını öne eğmişti iyice çünkü başhemşire görmesin diye de arka taraftan geçti gitti neyse şimdi aslında tüm bunları niye anlatıyorum ki belki de içimdeki o tuhaf sıkıntıdan olabilir ah işte o sıkıntı hiç yakamı bırakmayan ve galiba hiç bırakmayacak olan ince derin ve içimi acıtan o keder çünkü...

Seçim ofisi yaptığım hastanedeki odamda, ekiple birlikte oval bir masanın etrafına çöreklenmiş, belediye başkan adaylığımla ilgili hazırlanan web sitenin sunumunu bekliyoruz. İkircikli bir ruh haliyle bakıyorum oturanlara. Herkesin, bu tuhaf yolculuğun gönüllü savaşçıları olup olmadıklarına dair haklı bir şüphe var içimde.

Ama şimdi sırası değil bunların.

Bu arada, nerden gelip yapışmışsa, dudaklarımda tuhaf bir sırtış; ne yapsam gitmiyor.

Neyse...

Işıklar kapatıldı, sunum başladı.

Perdede beliren ilk görüntü çok tanıdık biri; kim bilir nerede coşmuş o hareketi yapmışsam, sağ kolum "Heil Hitler!" pozisyonundan az biraz yüksekte, avuç içiyle karşı tarafa "dur" der gibi bir hareket yapmış, havada öylece asılı kalmışım. Yüzümde, o sözünü ettiğim gülümseme...

Resmin altında ise italik yazılmış bir slogan:

"Çare Doktor!"

Fotoğrafa biraz böyle dışarıdan, yabancılaşarak bakınca

kendimi bir tuhaf hissettim doğrusu. Sadece benim değil, tahmin ediyorum masada oturanların da içleri sorumluluk ve fedakârlık duygularıyla doldu. Ya da ben, bazı şeyleri artık “öyle zannetmeye” başladım.

İkinci görüntüye geçtik.

Duvardaki resmin yarısında Obama’nın web sitesi var, diğer yarısında da benim sitenin tasarımı. Şirketin web sitesini yapan çocuk, ilk kez bir belediye başkan aday adayının web sitesini yapıyor. Bir önceki toplantıda büyük düşünmüş, kendimize örnek olarak dönemin Amerika Başkanı Obama’nın web sitesini seçmiştik.

Olamaz mı yani? “Büyük düşündük,” dedik ya en baştan.

Bilgisayarcı çocuk bir şeyler hazırlamış, hevesli belli ki. Fakat bu Obama’nın sitesi de hiç kimselere benzemiyor. Adamın sayfasını tıklayınca ekranda önce, yere yatmış enlice bir ağaç gövdesi gibi uzun ve kalın bir çizgi çıkıyor, yanlarında da yapraklar. Gövdenin yanlarında uzanan yaprakların üzerinde de kökünden ucuna kadar uzayan tarihler var. Misal, ağacın kökü ilk doğum tarihi oluyor. Yukarıya doğru ilerledikçe, sağlı sollu, ilk gittiği okul, arkadaşları, dereceleri, faaliyetleri, evliliği, çocukları, valiliği vs. devam edip gidiyor. Yaprak tarihlerinden birinin üzerine gidip tıkladığınızda, Obama o yıl neler yapmış, neler yaşamışsa onunla ilgili bilgiler, fotoğraflar, bazen de videolar çıkıyor.

“Şahane, biz de aynısını yapalım!” demişiz hemen.

Yapalım da nasıl? Bilgisayarcı çocuk yapmış bir şeyler; ama boşluklar pek fazla, haliyle oraları da bana doldurtacak.

Bir süre sonra, ilk fotoğraf düştü ekrana. Beyaz giysiler içinde, kara melekler gibi bir “Bebek Obama.” Altında doğum tarihi, doğduğu kasaba falan.

Biz de biliyoruz doğum tarihimizi, şükür. Lakin, doğum ve bebeklik fotoğrafımın olması ihtimali, Jüpiter’de su bulunmasından daha uzak bir ihtimal. Ben doğum tarihim bi-

liyorum hiç olmazsa, abilerim o kadar şanslı da değiller. An-nem onların doğum tarihlerini genellikle, “koç katımın-da”, “zerdaliler çiçek açmıştı”, “arpalar bi parmak olmuştu” ya da “daha yeni halıyı kesmiştim ıstardan” tarzında, epeyce soyut kavramlarla tarif ederdi. Ben doğduğumda babam, odanın bir köşesinde duran, bazen banyo, bazen de yüklük olarak kullanılan geniş ahşap dolabın kapağının içine yazmış doğum tarihimi: 12 Eylül 1965. Evet, 12 Eylül! Kimse kendisi seçemiyor doğum gününü...

Birkaç fotoğraftan sonra, ilkokula geldik. Obama, ilkokul-da iken gitar çalmaya başlamış. Bizde o bölüm de sorunlu. Aslında babamın pek uzun ömürlü olmayan bir Almanya’ya işçi gitme macerası vardır. Rahmetli ebem, “sen gidersen çocuklar ne olacak, tarlayı kim ekecek, hakkımı helal etmem,” falan deyince, birinci ayın sonunda birkaç parça çikolata, üç tane naylon gömlek ve bir de melodikayla dönmüştü Almanya’dan. Okulun yılsonu müsamerelerinde “Samanyolu” ve “Buruk Acı” çaldığım melodika işe yarayabilirdi şimdi. Fakat derde derman, bir tane melodikalı fotoğrafım yok.

“Zaten, fotoğraf konusunda çok sıkıntılıyız,” dedi bilgisyarcı çocuk, yüzünde, tesis yetersizliğinden Maradona olamamış çok yetenekli amatör topçu ifadesiyle. Ulaşabildikleri en eski fotoğraf, beş yaşında iken babam ve abimle birlikte, dedemin yukarı mahalledeki evinde, dayımın bizi buğday çuvallarının üzerine oturttarak çektiği soluk bir kare.

Ondan sonrası derin bir boşluk. Daha sonraki ilk fotoğrafa ulaşabilmek için orta ikiyi beklemeliyiz. “Öğretmenimiz Emine Hanım’la birlikte arkadaşlarla çektiirdiğimiz hatıra fotoğrafı.”

Biraz daha ilerledik sitede. Morali de hemen bozmamak lazım tabii ki. Bir uzun kutlu yolculuğa çıkmışız nihayetinde!

Ben ilkokulu köyde, ortaokul ve liseyi de Kırıkkale’de okudum, Obama ise bilmem ne kolejinde. Masanın etrafına

sıralanmış, perdenin bir yarısında Obama'nın lisede beysbol oynarken halini gösteren fotoğrafına, diğer yarısında, çürüyen ikinci büyük azının çekildikten sonra ağızda bıraktığı boşluğa benzeyen bir hüznle, benim lise yıllarımdan haline bakıyoruz. Buraya sporla ilgili koyabileceğimiz soluk da olsa bir tanecik görüntü ya da söyleyecek en küçük bir lafımız yok. Spor deyince benim aklıma, ortaokulun bittiği yaz, ilk kez gittiğim İstanbul'daki sınav maceram gelir. Babamla, Kuleli Askeri Lisesi sınavları için binbir heves İstanbul'a gitmiştik. Matematik, Türkçe sorularını eksiksiz yapmıştım ama, bin beş yüz metre koşuda sonuncu gelmiş, kasa minderde boynumu kırmaktan zor kurtulduktan sonra, barfiks- te de demirlerin ucunda öylece sallanıp durmuştum... Babamın kederli bakışlarını ta içimde hissederek.

Lise fotoğrafları biraz daha fazlalaşmış ama yine de işe yarar bir şey yok. Lisenin "âşıklar yolu" denen bahçesinde çekilmiş birkaç fotoğraf. Avluda toplu bir resim. Bir de takdirname alırken, galiba okul görevlilerinden birinin panoda kullanmak için çekip, bir tane de bana verdiği fotoğraflardan biri.

Üniversite yıllarında daha çok fotoğraf var, lakin hemen hepsi de anatomi salonundaki kadvraların yanında ya da öğrenci yurduunun bahçesinde çekilmiş. Parkalı, yumruk havada, sigara içerken, kadvralara bakarken, rakı içerken, mi-tinglerden, forumlardan...

Kendimizce paralel anlamlar içerdiğine karar verip, üç aşağı beş yukarı yerleştirdik fotoğrafları, Obama'dan aşağı kalmadığımızı inandığımız tuhaf bir özgüvenle!

Geldik, nihayet, en zor bölüme: Üniversiteden kısa bir süre sonra, Obama'nın Michelle ile fotoğrafları var. E, bir flört dönemi de geçirmişler haliyle. Ardından, kilisedeki nikâh görüntüleri ve çamurluğuna boş kutuların bağlandığı eski bir Chevrolet'le çıkılan balayı fotoğrafları. Burası sıkıntılı işte.

Bir sigara yakıp arkama yaslandım. Buna yapacak bir şeyim yok.

Bilgisayarcı çocukla bir süre baktık birbirimize. “Abi,” dedi, biraz sesini indirerek:

“Bu bölümü ya hiç girmeyelim siteye ya da...” Biraz suskunluk.

“Evet... Ya da?”

“Ya da... Acaba yeniden bi evlilik durumu falan var mı abi yakınlarda; yengeye rica edip onu hızlandırabiliriz belki!”

Aklımda Obama-Michelle fotoğrafı, evin içinde epey bir gezindim. Kendimce tuhaf bahaneler uydurduktan sonra da bir cesaret aradım Figen'i. Sinyal sesi... 3, 4, 5... Tamam açmıyor, çok iyi. Hemen kapatıp, tam kazasız belasız atlattığımı düşünürken, telefonum çaldı, Figen arıyor! Açtım ister istemez.

"Sen mi aradın, yetişemedim telefona, banyodaydım."

"Ben aradım. Çok çaldırmadım, müsait değilsin diye."

"Yo, uygunum. Sorun yok. Dinliyorum."

"Yok ya, çok önemli bi şey yok. Öylesine... Napıyosun diye."

"?.."

"E, napıyosun hakkaten?"

"Sen iyi misin?"

"Ne demek iyi misin? İyiyim şükür."

"Kafana taş falan mı düştü diye söyledim. İki yıldır sesi çıkmayan, ameliyatımda bile aramayan bir adam gecenin bi saati ararsa, sen ne dersin?"

"Hıhhhhıhhı, ne kızsın lan! Ne olmuş işte özledik, aradık, olamaz mı yani, özleyemez miyiz?"

“Özlersin tabii ki. İnsansan özlersin. Özlemek iyi bi şeydir.”

Sonra uzun ve hiç sektirmeden, usta bir kasap maharetiyle gövdemde küçük ve ince çizikler açmaya başladı. Bir an telefonu kapatmak geçtiyse de aklımdan, yapmadım. Nedense, onu dinleyip iyice kanasın istedim yaralarım. Epey bir konuştum. Ne günahlar işlemişim be kardeşim! Bir ara, bu kadar altı üç seneye nasıl sığdırdığımı düşünüp şaşırdım kendime. Bir de böyle üst üste anlatılınca daha bir ağır geliyor insana. Overdose gibi bir şey. Hâlbuki ben bu haltları sırasıyla, günbegün ve bir önceki altı affettirerek yapmıştım.

Üçüncü sigarayı ikincisinin ateşinden ulayıp, hiç konuşmadan içerken Figen de sustu. Ben zaten dinlemedeyim.

Salonun panjuru ani bir rüzgârla şöyle bir aralandı, tekrar kapandı sonra. Üst kattaki emekli teyze tuvalete mi girdi nedir, sifon sesi kapladı bir anda apartmanı. Birisi asansöre bindi gitti.

“Orda mısın?” dedi, daha fazla yaralamaktan vazgeçerek. “Hep burdaydım, bi yere gitmedim ki!” dedim. İyi laf!

Mutlaka karşılığı vardır...

Bir şey söylemedi ama. Baktım beklemede, kendi pasıma iyi bir vole hazırlığıyla yavaşça yükseldim ve çıktım:

“Giden sensin!”

Ses yok... Gol mu oldu acaba?

“Neyse... Boş ver artık. Zaten bi manası yok bu kadar lafın,” dedi, hükmen mağlup sayılmış amatör takım hüznüyle. Bu durumda yapacak çok da fazla bir şey yoktur aslında. Topunu, formanı falan alıp gideceksin semtine.

“Yarın müsait misin, sana bi balık ısmarlayayım, şahane bi yer var Karaköy’de, ne dersin?” dedim.

Biraz sessizlik... Konuştu sonra ama sanki sesin tınısında küçük bir değişiklik var, kaçmaz benden.

“Akşam Ebru gelecek bana, olmaz... Ama... Belki bi kahve... Öğleyin. Olabilir.”

“Ben de zaten öğleyin yeriz balığı diyecektim. –Ulan ne şerefsizsin– Tamam, kahve olsun. Şahane... O zaman, neresi olsun, nerede buluşalım?”

“The Marmara’nın altındaki kafe iyidir. Sana uyar mı?” dedi.

“Tabii ki olur. Saat bir diyelim mi?”

“Tamam,” dedi. Bu tını daha da değişik. Güzeel!

“Hadi Allah rahatlık versin. Güzel uyu,” dedim baba şefkatini de unutmadan.

Yatmadan, web siteci oğlana bir mesaj attım.

“Siteyi hemen açma. Özgeçmişin sonuna uygun bir fotoğraf koyabiliriz belki. Biraz bekle bakalım...”

Hiç sevmem bu kafeyi de, itiraz edip ortalığı bulandırmak istemedim. İstanbul'a ilk geldiğim yıllarda, nedense en çok gittiğim yerlerden biriydi. Malum bombalamadan sonra sıdkım sıyrıldı, adımımı atmadım bir daha.

Hastaneden erken çıktım. İşim de yok, gittim oturdum. Ne yesem acaba? Figen gelince rahat yiyemem şimdi. O salata falan isteyecektir, kesin. Hemen kalın bir biftek yanına da elma patates söyledim, beklemeye başladım.

Yemek bitti, Figen geldi. Çok uzun zamandır görmüyordum. Biraz değil, epeyce zayıflamış, süzölmüş kızcağız. Uzandık, öpmeden öper gibi dokunduk yanaklarımızla. Kokusunu değiştirmemiş. Oturur oturmaz da açtı tabakasını ve tütününü. Sigara saracak. Ulan, bu esrar falan da mı içmeye başladı acaba?

"İyi görünüyorsun," dedim. Çok beylik laf ama her zaman çalışır.

Gölümsedi hafifçe, o kadar. Biraz sessizlik. Sevmem bu anları. Sonrasında hep fırtına gelir çünkü.

Sardı sigarasını. Salatasını söyledi. Yanına da dabil bir ess-

presso. “Kahve hemen gelebilir mi?” dedi garsona her zamanki sevimliliğiyle. Hepsi de tanıdık davranışlar.

Biraz da sırtarak bakıyordum hareketlerine. Doğruya doğru, özlemişim keratayı!

“E, ne var ne yok,” dedi, nihayet.

“İyiyim... Fena değil yani... Hastane oturdu sayılır. Eski sıkıntılarım kalmadı. Yine de zor tabii; başında olmazsan olmuyor.”

“Beylikdüzü’nde misin hâlâ?”

“Hee. Aynı yerdeyim. Beylikdüzü tam bana göre. Kimse-nin kimseden haberi yok. Tanıyan, soran eden... Ölsen bir ay sonra, ancak kokundan anlarlar... İyi yani.”

“Hıh...” diye güldü. Severim bu gülüşünü.

Sigarasından derin bir nefes aldı. Yok, kesin ot kullanıyor bu. Anlarım ben.

“Sen ne yaptın, değiştirecektin evi?”

“Olmadı o iş. Düşündüm, kaldım sonra. Bir de ofisi taşıdım ben. Home ofis yaptım evi. Salonu ayırdım. Geniştii zaten biliyorsun.”

“Ortağını ne yaptın? O da geldi mi yanına?”

“Yok... Kaldı o... Şirketi de devrettim zaten.” Biraz durdu burada...

“Bizim Melih’in kardeşiyle çalışıyorum artık. Birlikte kullanıyoruz ofisi.”

“Melih’in kardeşi, Atakan mı? O Amerika’da değil miydi?”

“Geldi altı ay önce. Burda artık. Dönmeyecekmiş geri.”

“Atakan reklamcıdır, ne işi olacak ki seninle?”

“Müşteri portföyünü birlikte kullanıyoruz. Paslaşıyoruz. O reklam konseptini hazırlıyor, ben de kurumsal kimliğini. Öyle gidiyor bakalım.”

Bir süre hiç konuşmadan durduk. Hiç sevmem zaten bu konsept, monsept laflarını... Salata geldi bu arada.

Kafam, Atakan’a takılmış ama. “Gay değil mi o?”

“Kim?”

“Atakan!”

“Yoo. Nerden çıkardın gay olduğunu?” Biraz durakladı, sonra:

“Ya, sen hiç değişmemişsin biliyor musun? Hep aynı kafa!”

“Ne var canım, ne olmuş yani. Gay olmak ayıp mı? Hem men tepki gösteriyorsun. Gay olur, olmaz, herkesin tercihi.”

“Hah, işte ben de onu söylüyorum. İsteyen istediğini olur da senin niye sorduğunu bildiğim için söyledim.”

“Niye sormuşum, söyle ben de öğreneyim.” Eliyle şöyle bir “hadi ordan” yaptı... Gıcık!

“Gay may değil. Üstelik yakışıklı, aslan gibi oğlan. Çok da akıllı, başarılı. İşinde gücünde bir insan.”

“İyi... Allah sahibine bağışlasın...”

Salatasını yedi, bitirdi. Bir yandan da sigarasını ihmal etmiyor. Bir çatal salata, bir nefes sigara. Hey Allahım ya!..

Kaldığı yerden devam etti.

“Sen hâlâ kurtulamamışsın bu kafadan. Öyle anlaşıyor. Kurtul bence.”

“Hangi kafadan?”

“Bu paranoyalar, kıskançlıklar... İyi şeyler değil bunlar!” Hiçbir şey söylemedim. Evvela zaman kazanmam lazım.

Pis pis sırtıyorum. Biraz da aşağılar gibi bakmalıydım aslında.

“Paranoyak olmak, takip edilmediğin anlamına gelmez!” dedim yavaşça.

İyi laf!.. Ulan nasıl da geldi aklıma, valla iyi oldu.

Daldı tekrar, özlü sözler her zaman işe yarardı hâlbu ki. “Unuttun herhalde. Aynı ofiste çalıştığını, evli barklı bir adamın cep telefonuma yazdığı doğum günü mesajı yüzünden bitirdin evliliğimizi. Unuttun mu yoksa? Neler yaptırısan artık; işini, evini, İstanbul’u terk etti gitti adam.”

Ooo. Acayip hazırlıklı gelmiş bu.

“Hiçbir şey yapmadım ben ona. Kart zampara, puştun bi-riydi. Siktirip gitti işte. Küçük bir Ege kasabasına taş ev yapmış, canı sıkılan zengin karılara yoga dersi veriyordur.”

Garson geldi, boşları almak için. Sustuk karşılıklı. Adam birden gözüme ringde boksörler habire birbirlerine sarılınca müsabakayı durduran hakem gibi göründü.

Gidince hemen tekrar başladık maça.

“Adamı masum göstermeye çalışıyorsun hâlâ. Sana asıldı-ğını bal gibi biliyordun. Sen de ona...”

“Yol verdin,” falan gibi bir cümle her an kaçabilirdi ağzımdan. Burada biraz durdum, bok edeceğiz yoksa.

“Acıdın herhalde ki ses çıkartmadın. Ne yapsaydım yani. Modern, Batılı entelektüel erkekler gibi, hoş mu karşılamalıydım. Anlamaya mı çalışmalıydım iti? Kusura bakma, o kadar geniş değil benim mezhebim.”

“Adamın arabasını çevirip, ağzını burnunu kırmak mı peki mezhebin? Hı! Ne oldu sonunda? Ofis ayağa kalktı. Ben işten ayrıldım. Adam kaçtı. Biz boşandık. İyi oldu değil mi?” Hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre sustuk. İçimde itiraf etmediğim ve galiba hiç edemeyeceğim derin bir pişmanlıkla öylece durdum.

Kız haklıydı aslında ama ben de hiç değişmeyecektim işin kötüsü.

Neden sonra konuştu. Yumuşak ve merak eden bir tonda: “Belediye başkanı oluyormuşsun, gazetede gördüm resmini.”

“Pıh!” diye güldüm. Gevşeyiverdim birden. “Hangi gazette?”

“Bilmiyorum adını. İnternette gezerken gördüm. ‘En kuvvetli aday’ falan yazıyordu.”

“Ya, henüz kesin değil aslında. Öyle bir teklifte bulundular da tam kararımı vermedim yani.”

“Bence çok iyi yaparsın sen. İyi başkan olur senden.”

“Ciddi misin?”

“Ciddi söylüyorum. Çalışkansın, detaycısın. Takıntılı, ob sesif adamlar iyi yönetici olurlar, biliyorsun.”

Ulan övüyor mu, yeriyor mu, hâlâ çakıyor alttan alta. “Senden iyisi mi var? Ortalıkta o kadar yeteneksiz adam var, senin gibileri olmalı bence siyasette.”

“Valla, doğru söylüyorsun; aslında aynı şeyleri düşünüyorum ben de... Yani diyorum ki, bunca yıldır sahadayım, hayatın içindeyim. Tonla iş yaptım. Hepsini bir sepete toplamalıyım artık. Değil mi? Başkanlık buna çok uygun bir yer.”

“Hadi bakalım, hayırlı olsun. Senin bölgede oturmuyorum, yoksa oyumu sana verirdim... Sahiden!”

“Eyvallah. Biliyorum vereceğini. Kesinleşsin bakalım adaylık da. Herkesin katkısını isteyeceğiz artık. Maddi manevi...”

Keyfim yerine geldi sonunda. Taçlandırmalıyım gidişatı. En sevdiği içkiyi teklif edeyim:

“Birer votkalı domates suyuna ne dersin?”

İşler acayip hızlandı. Bu akşam da ilçenin muhtarlarıyla yemekteyiz.

Arzu kan ter içinde koşturuyor. Allahı var, iyi hazırlanmış kızcağız.

Beyoğlu'nda, cumartesi günü, o saatte, üstelik bu fiyata yer bulmak her babayiğidin harcı değildir. Menü de hiç fena değil.

“Araya bir de somon füme eklettim,” dedi Arzu, gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla. “Plus yani, fiyata yansıtmayacaklar. Haluk Bey, ‘fiyatta inemesek de en azından menüyü zenginleştiririm,’ dedi, sağ olsun.”

“Gayet iyi olmuş bence, fazla da abartmamak lazım,” dedim.

Harun, kırk küsur mahalle muhtarının adresini, varsa cep telefonunu, yoksa muhtarlığın telefonunu, faksını bir liste yapmış, tek tek de aramış.

“Nasıl karşıladılar, kıllandılar mı sence?” diye sordum Harun’a.

“Valla abi, hiç soran eden olmadı desem yeridir. ‘Doktor

beyin yemekli toplantısı var, semtin sağlık sorunlarını konu-
şacak, sizi de aralarında görmek istiyor,' deyince meslek hal-
loldu sanki. Yeri de güzel bir krokiyle faksladım hepsine. Bir
de şöyle dosya yaptık; kapaklı, açınca sizin özgeçmişiniz ya-
zılı bir sayfa çıkıyor, arkasından çalışmalarınız, sivil toplum
faaliyetleriniz ve projeleriniz. Ayrıca dosyanın kulağının içi-
ne zımbalanmış, her muhtara özel bir hediye çekap paketi.”
Çekap! Çekici geliyor kulağa... Çaktırmadan, şöyle bir oku-
yorum çekap paketinin içeriğini. Tamam, iyi tabii ki, yap-
mak lazım da, somon fûme gibi bunu da biraz abartmışlar.
Karaciğer enzimlerine hiç gerek yok mesela. Haydi onu koy-
dun, PSA'nın ne işi var? Elli yaşına kadar zaten normal çı-
kan bir değer. Üstelik dışarıda bir yerde yaptırıyoruz. Ekstra
bir masraf daha... Neyse, kırmayalım çocukların hevesini.

Harun biraz meraklı:

“Toplantıda adaylığımızı açıklayacak mıyız peki?”

“Hayır, hemen olmaz. Öylesine çağırmışız gibi, ilçemizin
dertlerini konuşacağız falan filan,” dedim.

Akşamın erken saatlerinden itibaren, restoranın giriş ka-
pısında, davetli bekleyen gelin damat gibi dikilmeye başla-
dık. Yaklaşık otuz civarında muhtar çok bekletmeden art ar-
da geldiler. Gelmeyenlerin birçoğunun da mazereti var, ka-
tılım iyi yani.

Radyocu'nun tembihini tuttum, yemekten önce tek laf et-
medim.

“Önce karınlarını doyursunlar, sonra istediğin kadar ko-
nuşursun, tok olurlarsa sıkılmadan dinlerler, merak etme,”
demişti, biz de öyle yaptık.

Harun güzel bir power point sunum hazırlamış, dondur-
malı irmik helvası servisi başladığında ışıkları hafifçe karar-
tarak sunuma başladım. İlçenin tarihçesi, demografik yapısı,
eksiği gediği, sıkıntıları, olası çözümleri falan filan...

Kahveler içilirken de bitirdim, fazla uzatmadım.

Birbirine yanaştırılmış yemek masalarının ortalarında bir yerde oturan bilmem ne mahallesinin muhtarı, elini kaldırıp söz istedi:

“Sağ olun doktor bey yemek için. Ama benim anladığımı, biz buraya başka bir şey için çağrıldık galiba.”

“Pardon muhtarım, anlamadım,” dedim, sırtımayla ciddiyet arasında bir yüz ifadesiyle. “Hep birlikte semtimizin sorunlarının çözümü çerçevesinde...”

Lafımın sonunu getiremedim bir türlü. Kurt muhtar, topa faüllü girdi bu sefer:

“Doktor bey, siz belediye başkanlığına falan mı adaysınız?”

“Şimdi... Nasipse, tabii ki... Önce bir aday adaylığı sürecimiz var, belki ondan sonra...”

Masadan uğultu şeklinde, “Hayırlı olsun, iyi olmuş,” falan gibi cümleler yükseldi.

Yerime oturdum, sırtarak Arzu’ya baktım, “nasıldı?” der gibi. O başka bir hareket yapıyor bana, elindeki hayalî kalemle havaya bir şeyler çizerek. Ha! Yemek ödemesi için kredi kartımı istiyormuş, verdim, eğildi şifresini de sordu, 1917 dedim...

Aday adaylığı... Biraz masraflı bir yolculuk sonuçta... O kadar da olacak canım. Üstelik somon fûme de var! Gerçi onu yazmayacaklar hesaba ama.

Kimin lafıydı o, “Biz siyasete almaya değil, vermeye geldik.” İyi o zaman... Verdim gitti!

Belki de ilk önce, seçim ofisi yaptığım odayı tarif etmeliydim size.

Odada, genişçe bir masa, ortada iki sehpa, beş-altı da deri koltuk var. Kenarda büyükçe bir benjamin çiçek, açılıştan getirmişlerdi, hâlâ kurumadı mübarek. Yerini sevmiş olacak, büyüdü gitti. Masanın arkasındaki büfede yan yana dizilmiş şiltler, duvarda birkaç diploma, bir tane siyah beyaz reproduksiyon, Atatürk resmi ve son iki dönemdir başkanlığını yaptığım mahalle kulübünün flaması. Flamanın hemen altında da ilk çıktığımız maçtan önce topçularla sahada çektiğimiz fotoğraf var. En çok da bu fotoğrafı seviyorum.

Kulüple ilk tanışmamız aslında pek hayırlı olmayan bir nedenle başlamıştı. Oğlundan bir tane daha Hakan Şükür çıkarıp, bütün sıkıntılarından kurtulacağını zanneden yemekhane personeli Necati, çocuğun kaç haftadır geçmeyen bacak ağrısı için yanıma gelmişti. Önceleri Zeytinburnu depolasmanındaki, Trabzonlu çocuğun mahsus çift ayak girip bizim topçuya böyle bir hasar verdiğini düşünürken, ortopedi muayenesi, emar falan derken meselenin hiç de öyle olma

dığı anlaşıldı. Nur topu gibi bir sarkom! İş fena ve zahmetli. Oğlan şaşkın, ne olduğunu tam kestiremiyor. Baba perişan, yıkılmış; çoktan vazgeçmiş Hakan Şükür sevdasından, evladı yaşasın yeter.

Filmin sonu kötü değil Allah'tan. Ameliyat iyi geçti. Tümör çıkarıldı, etrafı iyice temizlendi, biraz da kemoterapi. Oğlan hafiften antrenmanlara da çıkmaya başladı. Kötü olan şey, çocuğu ziyaret için gidip gelen kulüp yöneticilerinin ne olduğunu tam anlayamadığım birtakım manevralarla beni kulüp başkanı yapmalarıydı. Ne anlarım ben futboldan, kulüp başkanlığından? Aslında lisede iken, kalede durmuşluğum var, ama o kadar işte. Futbolla ilişkim, fair play ile play off'un aynı şey olduğunu zannedecek kadar uzak.

Yine de kulüp başkanlığını gereğinden fazla ciddiye almıştım, her işte yaptığım gibi. Kulüp müzesi, yeni formalar, eşofman takımları, lokal kiralınması, tüm topçuların sağlık muayeneleri falan filan. Sezon sonunda şampiyon olmuş-tuk zaten. Hâlâ anlatırlar biliyorum, benim başkanlık yıllarını, "altın yıllar" diye. O günlerden hiç unutmadığım bir şey de, kulübün ilk kurucularının izini bulup onlara plaket verme macerasıydı. Kuruculardan biri, yanlış bilgi verip izini kaybettirmek için epey çaba sarf etmişti, iyi hatırlıyorum. Adam, epey önce kapanış dilekçesi verdiği dükkânını hâlâ çalıştırdığından olacak, beni sahte isimle vergi dairesinden arayan biri zannetmiş, ne yapabilirim?

Neyse, telefonlar çalışıyor bu arada, hareketli, coşkulu bir vaziyetteyiz. Üzerimde oldukça şık bir takım elbise, beyaz gömlek ve enine çizgili bordo kravat. Telefonların birini kapatıp birini açıyor, pür neşe konuşuyorum. Naci de kılığı kıyafeti değiştirmiş, o da takım elbiseli, ara sıra kapıda gözüküyor. İçeride ihtiyar bir adam, masaya yakın olan koltuğa oturmuş, gazete okuyor. Bu benim babam, bir süredir İstanbul'da kendisi... Hastalığı ilerledi epeyce ve kontrolleri için

burada. İlk kez; mezuniyet törenime katılmak için geldiğin de İzmir'e, otobüsten inerken fark etmiştim:

"Baba, sen ayağını tuhaf atıyorsun, bi şeyin mi var?" Parkinsonmuş meğer. Zor hastalıktır. Ne öldürür, ne ondurur cinsten. Yine de, bunca yıl sabırla taşıdı hastalığını. Her gün içtiği otuz çeşit haptan sıkılsa da, ilaç zamanını saniye şaşırtmaz.

Telefonlarla koşturmaya devam ederken, Naci, fırsatını bulduğu bir anda yanaştı.

"Hocam bilmem nere köyünün yardımlaşma derneği gelmiş, Selahattin Bey ve yönetim kurulu, kapıda bekliyorlar. Partili delegeler de varmış içlerinde."

"Tamam tamam, gelsinler."

Kapıdan, en önde bıyıklı, kısa boylu, esmer bir adam, arkasında çeşitli boy ve evsafta, orta yaşlı, şişman, sıska, bıyıklı, bıyksız, ama hemen hepsi kalın paltolu ve çoğu –ne yapayım, yalan mı söyleyeyim– gerçekten çirkin, beş altı erkek ağır ağır içeriye doluştular.

Öpüştük... Herkes kendince uygun bulduğu koltuğa yerleşti. Masanın kenarında oturan yaşlı adam, yani babam, gözlüğünün arkasından sessizce baktı gelen kalabalığa, her zaman yaptığı gibi.

Çaylar söylendi, tam sohbet açılacak Naci tekrar geldi, kulağıma bir şeyler söyledi. Bayramlarda, yılbaşında, özel günlerde pankart yaptırdığımız bir adam vardı Sanayi Sitesi'nden, Salim... O gelmiş. Hatırladım, para verecektim adama. Fakat para yok şu anda, çek versem? Bir an durakladım, Salim'i içeriye alamayacağıma göre içerdekilerden müsaade alıp yan tarafa geçmek en iyisi.

Öyle yaptım. Birbirine açılan iki odanın diğerine geçtim. Yan odaya girdiğimde Salim sessizce oturuyordu bir köşede. Yüzünde her zamanki mahzun gülümseme. Selam verip oturdum karşısına. Bir şey söylemeden bakiştık bir süre.

“Salim Usta, sana çek versem olur mu?” dedim, ezberlemiş gibi.

“Aslında bir miktar nakit alsam iyi olurdu, kalfayı bayram iznine gönderecektim.”

“Nakit olamadı, maalesef. Kusura kalma. Biraz sıkışık vaziyetimiz.”

“Canınız sağ olsun. Çek almayayım ben. Gerek yok. Ne zaman müsait olursanız o zaman nakit alayım,” dedi her zamanki sakinliğiyle.

“İyi o zaman,” dedim, ben de.

Konuşma bitmişti. Şimdi yapmam gereken, tekrar içeri gidip yan tarafta beni bekleyen yalana dolana karışmak. Fakat hiç kalkmak istemiyor canım. İçimde bir yerlerde saklı bir testere, sürekli çalışıyor. Öte yandan kurallarını iyi bildiğim pis bir oyuna çoktan girmişim, kaybetmek de istemiyorum. “Başınız kalabalık,” dedi Salim, yüzüme dikkatlice bakarak.

“Ha! Evet öyle, bugünlerde biraz yoğunlaştık. Seçim işleri, bilirsin.”

“Bilmez miyim,” dedi. Sonra, konuşsam mı, konuşmasam mı gibi bir duraklamadan sonra devam etti:

“Çok yormayın kendinizi ama.”

“Niye?” diye sordum gayri ihtiyari, buluttan nem kapan bir paranoyayla. “Nasılsa aday olamayacaksınız, boşuna yorulmayın,” mı demek istedi acaba?

“Değmez!” dedi yavaşça.

Şöyle bir irkildim. Uzun zamandır ilk defa sahici bir kelime duymuştum birinin ağzından. Sonra, konuşmaya devam etti Salim:

“Şimdi hocam, bizim seçim zamanları işimiz artar haliyle, tahmin edersiniz. Pankart, el ilanı, bayrak, flama; yoğun çalışırız. Allah bereket versin iyi de kazanırız. Seçimler gelir geçer. Aday arkadaşların bir kısmı kazanır, bir kısmı da kaybeder doğal olarak. Bunca senedir bu işi yaparım.

Herhalde on-on beş seçim geçmiştir başımdan. Tüm adaylar müşterimdir benim. Bir sürü ilginç şey yaşarım onlarla. En tuhafı şudur ama: Özellikle kaybeden adaylar, seçim öncesi dört bir yana astıkları pankartları bir türlü indirmezler yerinden. Kıyamazlar mı nedir? Haftalarca kalır yerlerinde. Dertli dertli sallanır durur pankartlar. Eskir, tozlanır, silinir ve yırtılırlar. Yeni pankartları asarken çoğu zaman ben indiririm onları yerlerinden. O sırada, çok hüzünlenirim nedense. ‘Keşke astığım tüm pankartların adayları kazansa’ derim içimden. ‘Ya da insanlar bu kadar önem vermeseler şu yalancı dünyanın işlerine...’ Öyle işte... Hani, bu yüzden dedim, ‘değmez’ diye.”

Salim Usta bitirdi konuşmasını. Vedalaşıp, kalktı gitti sonra.

Bir sigara yakıp tek başıma oturmak istedim. Yan odaya açılan kapı biraz aralık kalmış, içeriyi rahatça görebiliyorum. Bir ara, oturanlardan biri kameraya uzanan bir el gibi uzattı elini çerçeveye ve sehpanın üzerinde duran bisküvi tabağından bir avuç krakeri tepeleme avuçlayarak hızla çekildi sonra.

Hoşuma gitti, seyretmeye ve bu arada konuşulanları da dinlemeye başladım.

Galiba, biraz önce kraker saldırısı yapan delege, yanındakine bir şeyler söyledi:

“Alsana oğlum sen de, çekinme ye...”

“Sağ ol,” dedi öbürü, onu göremiyorum pek, çerçevede değil.

İçlerinden en şişman olanı tam göbekte, en iyi onu görüyorum. Bu, hepsinden daha rahat ve sırnaşık:

“Yiyin oğlum yiyin, herif gelmeden bitirin krakerleri. Kolay mı başkan olmak, biraz masrafa girecek haliyle.”

Kıkırdadılar biraz...

Krakerlere ilk saldıran konuştu yine:

“Öyle gırakerle mırakerle bitiyor mu yani bu işler?”

“De mi!” dedi biraz köşede oturan.

“Gırakerlen bisküviyinen oluyorsa Hıdır da başgan olur, öyle mi?” dedi tüm bunları başlatan vatandaş.

Hıdır, ortadaki şişmanın hemen yanında, kalın bıyıklı ve esmer olanı. Mutlu olmadı kendine laf atılmasına, homurdandı.

“Gerekirse olurum da, yani şimdi bi şey mi demek istiyor-sun bana?”

“Yok ya, bisküviyinen olsa olurdu diyor ya, onun için.” Babam, gazeteyi bırakmış artık, olup biteni izliyor, hiç sesi-ni çıkarmadan.

Sigara bitti, bastırdım izmariti, girdim içeriye. “Ya, kusu-ra bakmayın, hakaten beklettim sizi.” Onları etkilemek için bir de mevzu bulmalıyım şimdi,

“Alibeyköy’den gelmişler, şu aşağıdaki spor kulübünden. ‘İlla yönetime gir Doktor Bey.’ Dedim, kardeşim, ben bir ku-lübün başkanımı biliyorsunuz, Esspor’un. Elbette size de yardım ederim, yani görevden kaçmam, lakin iki kulübün aynı anda başkanlığı olmaz şimdi. Bizim takımı şampiyon yapalım önce, sonra sizin kulübe de bakarız.”

Tabaklarda kraker kalmamış bu arada, onu fark ettim. “Krakerden yiyor musunuz? Ha, yiyin ya Allah aşkına, çe-kinmeyin.”

Ortam sessizleşti nedense. Selahattin lafa girdi.

“Şimdi hocam bu Alibeyköylüler kurnaz olur biraz, bun-lar sağlam başkan gördüler tabii, ordan hemen devreye gir-meye çalışıyorlar.”

“Di mi? Valla biraz öyle galiba... Çayları tazeleyelim mi?”

“Yok Doktor Bey, sağ olun, biz vaktini almayalım, senin işin bu ara çoktur, gelenin gidenin, biz en iyisi kalkalım. Fa-kat küçük bi işimiz var.”

Selahattin döndü, sıranın en başında oturan şişman, bi-

raz da bön suratlı birine baktı. Baktığı adamın elinde bir to-mar bilet vardı.

İşte, zurnanın zırt dediği yer!

Biraz sıkıntılı, bir şey söylemeden öylece durdum. Koltu-ğunda sessizce oturan babama baktım.

Selahattin, darbeden sonra idareyi ele almış, emekli albay özgüveniyle konuşmaya devam etti:

“Hocam, şimdi kısmetse bizim cumartesi akşam Maces-tik düğün salonunda gecemiz var. Bu sefer yemekli yapaca-ğız. Dedğim gibi, sürpriz sanatçılar falan da gelecek. Hem derneğe bir katkı olsun hem de lokalin biraz maliyeye bor-cu var, onu öderiz dedik. Bir de arkadaşlar köyde bir şehitlik işine girmişler, onun için dedik para da toplarız. Yani sana biraz bilet bırakacağız, ne kadar alabilirsen artık.”

Durdu Selahattin. Biraz hızlı gitmiş de, yol bu kadar kısa olmamalıydı bakışıyla, şaşkınca süzdü oturanları, sonra da bana dönerek,

“Ne kadar bırakalım hocam?” dedi.

“Hayırlı olsun... Davetiye alalım tabii ki Selahattin...” Bu-rası çok önemli. Ne kadar uzatabilirsene o kadar iyidir!

Top çevirmek lazım...

“Cumartesi akşam diyorsun öyle mi, geliriz inşallah.”

“Mutlaka geleceksin hocam,” dedi Selahattin, kendinden ve gücünden hiç kuşku duymayan bir edayla. Ardından gü-lerek ekledi:

“Gerçi sürpriz olsun diye arkadaşlar söyleme dediler ama, ben yine de söyleyeyim, bir konuşma yapmanızı istiyoruz sizden. Onu bi yapacaksınız inşallah, bir de plaketimiz var, arkasından da onu takdim edeceğiz.”

Plaket mi? Yine mi? Gerçi, olabilir de. Yüzüm biraz gevşe-di sanki, anlaşılıyor mu acaba hemen gevşediğim?

“Geliriz canım, gerçi o gün Sulakovalıların da gecesı var ama...”

Odadakiler bundan pek mutlu olmadılar.

En başta, elinde bilet koçanıyla yaşamaya devam eden bön arkadaş:

“Hocam, sen bilirsin gerçi ama, onların gecesinden bir şey çıkmaz. Onlar toplanır toplanır, dağılırlar, her seferinde de zarar ederler. Sulakovalılardan bir şey olmaz, boş ver sen orayı.”

İyi oldu bunu söylemem. Rekabet iyidir hem...

“Ya belki oraya da bir uğrar çıkarız, bir merhaba deriz. Ondan sonra da size gelirim.”

Şimdi en can alıcı soru:

“Ne kadar yaptınız bu yıl biletleri?”

“Elli yaptık hocam, elli uygun di mi?”

“Biraz fazla olmamış mı ya?”

“Yemekli ama hocam. Limonata, kuru pasta değil ki, affedersin. Bu sefer güzel bir menü de şey yaptık. Halil var bizim Akyurt’dan, köylümüz. Şimdi Macestik’in müdürü biliyosun, güzel bir menü hazırladı. Soğuk tabak ordövr, on iki çeşit mezesi, sigara böreği var, tavuklu pilav, üstüne de karışık meyve tabağı... O şekilde. Bakalım, Gülnaz Sercan fan da söz verdi, mutlak gelir diyorlar. O da bizim köyden-dir, biliyorsun. Yani epey bir katılım bekliyoruz.”

“İyi o zaman sen beş tane bırak bana.” Selahattin’de ve oturanlarda bir hayal kırıklığı. Hay Allah, hepsi de üzüldü bak!

“Hocam, valla biz dedik ki Doktor Bey en az elli alır.” Vay!.. Elli liradan elli bilet. Zorlanarak da olsa gülmeye çalışıyorum, tekrar babama bakıyorum. Biraz ciddileşmeliyim şimdi.

“Elli mi? Şimdi Selahattin, hakikaten bi sürü geceye gidiyoruz mecburen, yani durum malum, herkes geliyor, yani biraz zorlanıyoruz, o cihetten. Yoksa şey değil, biliyosun... Sizi kırmam zaten. Ama hakikaten bazen, böyle üst üste koyunca epey bi yekun tutuyor.”

Kısa bir “es” yaptım. Zaten başka söyleyecek lafım da kalmadı.

“O zaman sen onu on yap,” diyerek bağladım pazarlığı.

“Yirmi bırakıyorum hocam, biz sonra muhasebeden alı-
rız şeyi.”

Hemen istemiyor parayı, bu da iyi en azından. “İyi ma-
dem,” dedim hafif bir yılgınlıkla. Coşkuyla öpüştük. Gittiler...

Babamla ofiste yalnız kaldık. Babam gazeteyi bıraktı, göz-
lüğünü yavaş hareketlerle katlayıp cebine koydu. Konuş-
mak ister gibi bir hali var, fakat kimseyi dinlemek istemiyor-
um şu anda.

Naci’yi çağırayım en iyisi, götürsün babamı buradan. “Ba-
ba istersen eve göndereyim seni ha Naci’yle, ne dersin?”

Cevap vermedi. Gözlüğünü yeniden çıkartıp, camları-
nı yavaş yavaş silmeye başladı mendiliyle. Kendince önemli
şeyler söylemeden önceki hareketleridir bunlar, bilirim. Bi-
raz daha sessizlik... Konuşmaya başladı sonra:

“Oğlum nedir bu işler pek anlamadım ama bunlardan bi
şey çıkmaz. Ben de çok koşturdum, Millet Partisi’nde falan
çok uğraştım. Ahmet Tahtakılıç vardı rahmetli Çalışma Ba-
kanı. Ankara’ya gittim yanına, Almanya’ya işçi olarak yazıl-
mak için. Bakanlığa vardım. İçeri almadı gapıcı. İndim aşı-
ğya... Postaneden telefon açtım sekreterine, ‘Mustafa Gü-
ner’ dedim, Kırıkkale’den geliyorum dedim. Bakan Bey’in ar-
kadaşımı dedim, otelin telefonunu verdim. Akşama bi ha-
ber, otelin kâtibinden, ‘ertesi gün şu saatte bekliyorum,’ de-
miş. Ertesi gün gittim, ‘Mustafa Güner’ deyince o gapıcı na-
sı önüme düşüp koşturuyor bi görsen. Tahtakılıç’ın odasına
girdik, oturduk. Rahmetli, ‘Mustafa,’ dedi, ‘elimde yetki ol-
sa şu bakanlıktaki a’dan z’ye herkesi atarım. Amma yapamı-
yom, şu gapıdaki gapıcıyı bile değiştiremiyom,’ dedi...”

Bir süre hiç sesimi çıkarmadan dinledim babamı. İşime
gelme de, canımı acıtsa da iyi geliyor onun anlattıkları.

Sıradan bir Ağustos gecesi, başımı göğsüne saklayıp, sessizce bahçeden salona taşan ılık kokulara gömölüp uyuduğum, çocukluğumun büyülü anlarına benzer bir şey babamın konuşmaları. Ne anlatırsa anlatsın, hiç fark etmiyor aslında. Sesindeki o tuhaf hışırtı, elimden tutup geri götürüyor sanki taşlı topraklı ama çok sahici ve sıcak bozkır patikalarına.

Telefonu sessize aldım, biraz daha yerleştirdim koltuğa ve babamı dinlemeye devam ettim.

Radyodaki ilk muhabbetten bugüne iki ay geçti. Figen’le de hemen her hafta görüşüyoruz. Fotoğraf diye başladık, nere-
lere geldik. Başa mı dönüyoruz yoksa?

Bu arada, adaylığımız açıklanmış da, sıra seçimi kazanma-
ya gelmiş gibi bir duygu selindemiz.

Harun laptopun önünde, bütün gün seçim simülasyonla-
rı yapıyor.

Arzu, sayısı ve masrafı giderek ağırlaşan yemek davetle-
rimiz için ucuz formüller arıyor. Aklında ilginç fikirler var;
hastanenin terasını küçük bir restorana çevirmek mesela.
“Malzemeyi kendimiz alırsınız, hastanenin aşçısına pişirtiriz,
burada da yediririz gelenlere,” diyor. Valla olur, neden ol-
masın. Terasımız, metropol manzaralı üstelik.

Bu arada, ekibin mütemmim cüzü gibi dolanan birisi daha
var, o da Radyocu. İki günde bir yanında üç-beş kişi, soluğu
ofiste alıyor. Bugün de gelmiş. Yanında yine birisi var. Bu se-
ferki, uzun boylu, kumral, sarı bıyıklı bir adam.

“Eski Meclis Üyelerimizden Suat Hoca,” diye tanıştırdı
Radyocu.

Suat Hoca'nın hocalığı nerden acaba? Sessiz, sakın birine benziyor. Bir tek kusuru var, sigarayı içmiyor da yiyor sanki, duman altı olduk sayesinde.

Çay içip oradan buradan konuşurken, önündeki bilgisayar çıktıların içinde kaybolmuş gibi duran Harun, bir ara kafasını kâğıt tepeciğinin içinden çıkartarak,

“En geniş kitleyi kucaklamaktan, herkesle işbirliği yapmaktan başka çaremiz yok,” dedi, bezgin bir sesle.

“Buyrun, hesap ortada, ne yaparsanız yapın partinin aldığı oy oranlarıyla başkan olma şansınız yok,” diye de devam etti.

“Parti bunu bilmiyor mu peki?” dedim.

“Bence biliyor, ama zaten onların böyle bir talebi ve beklentileri de yok. Her seçim döneminde aldıkları oy oranı üç aşığı beş yukarı aynı. Biraz artırabilirlerse ne âlâ, başka da bir dertleri yok.”

“Onlara burayı kazanabileceğimizi göstermeliyiz belki de?”

“O zaman da sizin kazanmanızdan rahatsız olmasınlar?” dedi, deminden beri sessizce sigara içen Suat Hoca.

“Bir parti bir yeri kazanmaktan niye rahatsız olsun ki?”

“Bilmem!”

Sarı bıyıklı Suat Hoca'nın odanın ortasına düşen “bilmem” lafı, “her şeyi o kadar da iyi bilirim ki” cümlesine dönüşmüş, sırtarak bana bakıyordu.

İlçe belediye seçimlerinde son üç dönemin oy oranlarını ve seçmen eğilimlerini anlamak için önümüze yığdığımız bilgisayar çıktılarında, gözümüze niye orada olduğunu anlamadığımız bir isim çarpıp duruyordu: “Abit Güleryüz.” Her seçimde istisnasız mutlaka aday olmuş, yok sayılamayacak kadar değilse de bir miktar oy almış, ama hep almış. Kronik bir aday. Çok düşük, bir daha aday olamayacak kadar utanç duyulacak bir oy değil aldığı oy; ama bir sonraki seçimler için en küçük bir ümit uyandıracak kadar da çok değil. Böy-

le tuhaf bir oy oranı!

Abit Güleryüz bahsi açılınca,

“O her seçimde mutlaka adaydır, onun işi de bu,” diyerek yine lafa karıştı Suat Hoca ve devam etti:

“Benim köylümdür Abit Abi, iyi tanırım.”

“Kim peki seçmen kitlesi, kim oy veriyor bu adama?” dedim merakla.

“Bizim köylüler... Hemşerileri Abit Abi’yi çok sever ve sadece ona oy verirler. O da zaten sadece onların oyunu alır, başkalarından alamaz. Yıllardır böyle, hiç değişmedi bu tablo.”

“Kendisi farkında değil mi bu durumun peki?” dedim safça.

“Yooo! O her seferinde ‘bu sefer kesin Reisim,’ diye giriyor. Her seçimde etrafa para saçar, yemekler yedirir, hediyeler dağıtır. Hemşerileri de bildikleri için bu durumu, seçim zamanını beklerler, borç istemek, yemek yemek, mobilya almak, başka işlerini halletmek için. Seçimler biter, üç aşağı beş yukarı yine aynı oyu alır. Abit Abi öfkelenir, kırılır, herkese küser. Birkaç hafta eve kapanır, kimseyle görüşmez. Ondan sonra çıkar tekrar, dükkânına gider. Aşağıda, cadde-nin sonunda mobilya mağazası var, orada durur. Hemşerileri bir süre gözükmezler gözüne. Abit Abi, içerde bekleyen borçlu senetlerin bir kısmını, sahiplerinden en çok kızdıklarını icraya falan verir, bir süre dükkâna gelen ziyaretçilerin yüzüne bakmaz, çay ısmarlamaz. Sonra nasıl olursa, tekrar Abit Abi’nin gönlü alınır, söz verdiği halde oy vermeyenlerin çetelesi yırtılır atılır, ‘insanoğlu çiğ süt emmiş işte,’ diye mırıldanır Abit Abi ve işlerine döner.”

Suat Hoca sustu sonra.

Bardakta kalan çayını kocaman bir yudumda bitirdi. Hikâye bitti zannedip, Abit Abi adına sevinecektim ki, erken davranmışım. Sesinde, acıyor mu, dalga mı geçiyor, anlayamadığım bir tınıyla, kaldığı yerden devam etti Suat.

“Ta ki, seçimlere bir yıl kala. O günler yaklaştıkça, Abit Abi’nin akıl hastalarının bahar gelip havalar ısındıkça ruh hallerinin değişmesi gibi, halet-i ruhiyesi de değişir. Önce her zaman giydiği kadife pantolonu, gömleğini, üzerindeki hırkayla birlikte kalın paltosunu fırlatır atar. Lacivert, kolları uzun, kuru temizlemeye gidip gelmekten parlamaya başlamış, evladiyelik takım elbisesini çıkartır dolaptan ve ilk davet edildiği dayanışma yemeğine katılır. Aynı akşam, hemşerilerinin köye yapılacak mezarlık duvarına gelir sağlamak için açık artırmaya çıkarttıkları Atatürk posterine veyahut köyün uzaktan çekilmiş panoramik manzarasının olduğu büyük boy çerçeveli fotoğrafa, herkesten daha fazla fiyat verir. Tüm salon dakikalarca alkışlar tabii ki. Bir de işin goygoycusu, kaşarlanmış puştlar vardır, sotada beklerler. Onlardan birisi alır mikrofonu eline, Abit Abi’yi anons eder. Adamcağız tantana ve alayüvala ile sahneye davet edilir, konuşma yaptırılır ve plaket verilir. Konuşmaya sesi heyecandan titreyerek başlayan Abit Güleryüz, ortalarda iyice açılır, alkışlar artarak yükselir, en sonunda da ‘hemşerileri isterse ve onların desteğiyle ve de Allah’ın izniyle, hiçbir görevden kaçmayacağını,’ söyleyerek yine alkışlar arasında ve omuzlarda taşınıp yerine oturulur. Artık seçim sezonu açılmıştır ve Abit Güleryüz, üstü örtük de olsa adaylık bildirisini açıklamıştır. Ertesi sabah da zaten mutat yolculuk başlar. Dükkânı büyük oğlan Erdal’a teslim eder. 1973 model bir Mercedes’i vardır, onun sağı solu elden geçirilir, yeğeni Samet direksiyona geçer ve yola çıkılır.

Bu arada, çekyat falan taşımada kullandığı Doblo’ya gülümseyen bir fotoğrafını giydirme yaptırır. Doblo ilçenin boktan sokaklarında başlar dolaşmaya. Anons değişmez zaten, her dönem aynı slogan çünkü: ‘Güleryüzlü bir kent için Abit Güleryüz!’

‘Abi, değiştir artık şu cıngılı, başka bi şey dinleyelim,’ deyince de cevabı hazırdır:

‘Aygaz değiştiriyor mu oğlum reklam mőzięini? Değiştir-miyor! Neden? Evinde oturan bayan, ofisinde çalışan adam, sokaktaki kadın, erkek, çoluk ocuk bu cıngılı tanıyor, bili-yor ve sevmiş. Duyduğunda ne yapıyor, alıyor tőpőnő, çıkı-yor kapıya. şimdi bizim cıngılı duyan da zaten tanıyor, bi-liyor Abit Gőleryőz’ő, evelallah bu sefer oyları alıp yőrőye-cekler arkamızdan...”

Abit’in hikāye bu kez gerçekten bitmişti galiba. Benim hikāye ise yeni başlıyordu.

“Bu sene de aday o zaman,” dedim kayıtsızca. Radyocu her zamanki bilmişliğiyle lafa karıştı.

“Yok, bu sene zannetmem. Birincisi, dőkkānın işleri kő-tő, hemşerilerine veresiye dağıttığı mobilyalardan para őde-yen kimse yok, dőkkān tamtakır, fabrika mal vermiyormuş artık. Ikincisi yaşlandı, geçen ay iki stent koydular kalbine, şekeri de var galiba, sağlığı iyi değil.”

Radyocu değil, istihbarat elemanı mőbarek!

“İyi, kime oy verir hemşerileri o zaman, Abit Abi yoksa?”

“Başkan adaylığı yok ama, galiba bu kez belediye meclis őyelięi istiyormuş. Kim onu meclis adayı gősterirse bu sefer de oylar toplu halde oraya gider,” dedi, Suat Hoca.

Kara Korsan’ın batık hazinelerinin krokisini ele geçirmiş gibi heyecanlandım birden. il il ő bin beş yőz oy!

Bir anlık suskunluktan sonra Harun’la aynı anda konuş-muşuz:

“Tamam, Abit Abi’yi biz gősterelim o zaman meclis ada-yı olarak.”

Şef garson Hamit, hiç sormadan masaya mezeleri dizmeye başladığında vakit akşama yaklaşıyordu. Çalı fasulye, peynir, acılı ezme, arada iki adet sigara böreği ya da yarım paçanga, ana yemek tavuk şnitzel, yanında bir kaşık pirinç pilavı, üstüne de karışık meyve tabağı. Son dokuz yemekli toplantıyı da burada yapmış, Hamit'in acılı ezmesi artık rüyalarımın girmeye başlamıştı. Bu yüzden yemeklere karnımı doyurarak geliyor, Hamit'ten sadece karışık meyve tabağı ile yarım paçangayı istiyorum. Ne yapayım, baştan öyle anlaşılmış, menüyü de fiyatı da fikslemiştim.

Yaklaşan kurban bayramı için cep telefonlarına göndereceğimiz mesajın laflarıyla uğraşırken, lokantanın çarpan kapısından, uzunca boylu, gençken yakışıklıymış denebilecek surette, eprimiş mavi takım elbiseli, yaşlıca bir adam girdi. Yanında da bizim Radyocu.

Evet, "Abit Güleryüz geliyor, halkın güler yüzü için!" Hem kalktım ayağa, kucaklaştık, birbirimizden sonra oturmaya gayret ediyormuş gibi hareketler yaparak oturduk. İlk izlenim önemlidir, çaktırmadan inceliyorum adamı.

Radyocu birini telefonla aramış, Abit Abi'nin kulağına tutmuş, konuşturuyor.

“Yemekteyiz Mahmutum,” dedi sesinde onore edilmeyi bekleyen bir tınıyla.

“Doktor Bey’le bir görüşmemiz var da... Evet... Tabii, tabii canım. Hayırlısı olsun...”

Abit Abi konuşurken, nasıl bir adam olduğunu da anlamaya çalışıyorum. İyi ve mütevazı birine benziyor. Fakat dişleri problemlili galiba, konuşurken bir ara üst protez öne doğru fırlayacakmış gibi ilerledi, Abit Abi hiç farkında değilmiş gibi bir el hareketiyle yerine itti hemen.

Az sonra konuşma bitti, oradan buradan laf olsun sohbeti başladı. Ufak ısınma hareketleri bunlar. Ben, lafa girmek için uygun bir cümleyi ararken, Abit Abi pat diye daldı mevzunun ortasına.

“Doktor Bey, hayırlı olsun, adaylığınızı duyduk.”

“Valla, nasipse var öyle bir niyetimiz,” falan diyerek zaman kazanmaya çalışırken, o bastı gitti:

“Ben sizin yanınızdayım bu seçimlerde, beş bin oyum var, sizindir.”

Yav, çok hızlı oldu bu. Radyocu’ya bakıyorum, tuhaf bir sırıtışla izliyor ortamı. Bir de üç bin beş yüz değil beş binmiş oy sayısı, bakar mısın!

“Bu saatten sonra reis adayı olacak halim yok, yeter artık, yalnız siz de uygun bulursanız birinci sıradan belediye meclis adaylığına yazarsınız beni. Seçilirse inşallah yardımcınız olurum, ilçemize hizmet etmeye gayret ederiz Allah’ın izniyle,” diyerek devam etti sonra.

Abit Güler yüz hiç kimseyi zahmetlere sokmadan masaya tüm kartlarını açmıştı.

Garip bir biçimde ortamdaki gerilim kalktı, rahatladık. Hamit’e işaret ettim, her zamanki menünün dışında kuzu pırzola söyledim. Ortaya da güzel bir yaprak ciğer. İlk defa

yolunda gidiyordu galiba işlerimiz.

“Hay sen çok yaşa Abit Güleryüz,” dedim içimden.

İşlerin bu kadar kolay olacağına dair erken bir kanaate vardığımı, Abit Güleryüz’ün tavuk şnitzele başladıktan beş dakika sonra dile getirdiği taleple anlamalıydım aslında.

Abit abi, irice bir şnitzel lokmasını ağzına atıp boğuşmaya başladıktan bir süre sonra, mücadeleyi bıraktı ve hemen önündeki peçeteyi ağzına doğru götürerek, epeyce hırpalanmış ama tam olarak ezilmemiş şnitzel parçalarını ve üst yarım ağız protezini çıkartarak koydu içine. Radyocu da ben de bir an öylece kaldık. Ağzımdaki pirzola parçasını beklenmedik bir kusma tehlikesini göz önüne alarak hızla yuttum. Radyocu çatalın ucundaki paçangayı tabağa geri koydu. Abit Abi, peçeteyi biraz daha yayarak manzarayı tüm ciddiyet ve açıklığıyla ortaya serdi ve olanca sükunetiyle konuşmaya devam etti.

“Bir de bu işim var yanlış anlamazsan Doktor Bey..”

Yanlış anlaşılacak bir şey niye olsun ki, her şey ortada! “Ben bunu yirmi beş sene evvel Kırıkhan’da yaptırdıydım. Biliyorsun, oranın dişçileri meşhurdur. İyi de dayandı, lakin artık işi bitti. Ucu iyice körelmiş namussuzun. Ne yaparsan yap kesmiyor. Kesmediği gibi olur olmaz yerde fırlayıp çıkıyor, rezil oluyoruz yani. Nihayetinde politikada bi yerimiz var, değil mi? Senden istirhamım, bana alt üst güzel bir protez yaptıracaksın, porselen olacak, şöyle kaliteli bir şey... O kadar, başka da bi şey istemiyorum senden...”

Peçeteye bakmamaya çalışarak dinledim Abit Abi’yi. Ortamdaki suskunluğu ve masadaki peçeteyi daha fazla kaldıramayacağımı anlayarak çabucak konuştum:

“Ne demek abi, protez... Emrin olur. Kolay o iş...”

Espri yaparak devam etmeliydim artık, hem sözleşmeyi de bağlamış olacaktım.

“Belediye Başkan yardımcısının ağzında diş yokmuş dedirtilir miyim ben, en güzel protezi yaptıracığım, söz!” dedim...

Her yer diz boyu kar. Kış bitti derken, aniden kar başladı ve iki gündür aralıksız yağıyor.

Belediyenin karla savaş makineleri, tuz dökme araçları buraya kadar gelememişler belli ki. Gece yarısı, karların içinde bata çıka, mahallenin, “on yıldır buralardayım, böyle sokaklar mı varmış?” dedirten izbe, karanlık ve tekinsiz sokaklarında yürüyorum. Yanımda bilmem ne yardımlaşma ve dayanışma derneğinin yönetim kurulundan Hüseyin var. Hüseyin’le epeydir gitmeyi istediğim bir ceme katılacağım. Bir haftadır plan yapılıyordu, bugün kısmet olacak bir terslik olmazsa. Hafif önümden yürüyor Hüseyin ve etrafına bakınıyor ara sıra. İstanbul’un ortasında Taksim’e üç yüz metre mesafede, yıllar önce göç edip yurt ettikleri kara duvarlı sefil bir mekâna değil de, Osmanlı zaptiyelerinin her an bas-kın yapabilecekleri, Torosların kuş uçmaz kervan geçmez bir koyağındaki ceme gidiyoruz sanki.

Ciddi oy potansiyeli var buralarda, gitmesek olmaz!

Az sonra, ana caddeye açılan yolun ağzındaki direğin dibinde bekleyen gençten birisinin ışığını duyduk. Bir nefes-

lendikten sonra da, oraya doğru hızlandık. Hüseyin, ıslık çalan çocuğun yanına hızla varıp bir şeyler konuştu. Bildiğin heyecanlı casus filmi. Onlara bakarken, giderek, gizemli bir yolculuğun karmaşıklaşan labirentinde kaybolacağınız duygusuna kapıldım.

Yüzümde nasıl bir ifade yakalamışsa, Hüseyin özür diler gibi konuştu:

“Hocam, aslında gerek yok bu kadar şeye de, ille böyle istiyor bizim gençler, ondan dolayı... Mecbur, yapıyoz işte...”

Islıkçı çocuk önümüze düştü ve çok geçmeden henüz inşaatı bitmemiş, çatısında filiz demirleri ve sıvasız duvarlarıyla büyükçe bir apartmanın önüne geldik. Perdeleri kapalı ama sızan ışıktan içerde birilerinin olduğu anlaşılan bir bodrum katından içeri girdik.

Kadınlı, erkekli, çoluk çocuk kırk-elli kişi, inşaat bittiğinde evin salonu olacağı anlaşılan bölümünde, kaba betona serilmiş halı, kilim ve mukavvaların üzerine oturmuşlar. Birçoğunu tanıyorum. Hastaneye gelen hastalardan, onların yakınlarından, düğün ve cenazelerden, tapu toplantılarından falan...

Biz içeri girdiğimizde tören devam ediyordu. Birkaç kişi hemen ayağa kalkarak elimizi sıktı. Beni ve daha çok da Hüseyin'i tanıdıkları için rahat davranıyorlar.

Ön çemberde oturan gençten bir delikanlı saz çalıp türkü söylüyor. Oturanlardan bir başkası ayağa kalkarak yanımıza takıldı ve hemen herkesin karşısında diz çöküp sıralandığı geniş yüzlü, ak bıyıklı, munis bakışlı, üzerinde eskice bir ceketle bağdaş kurup oturmuş, orta yaşın üzerinde bir adamın yanına götürdü. Bu, “dede” olmalı. Dede başıyla bir hoş geldin yapıp, cemin gidişatını takip etmeye devam etti. Az sonra da törenin sonuna geldik. Çeşitli yiyeceklerle doldurulmuş bir tepsi ortada gezmeye başladı.

Oturanlar birer birer dedenin önünden geçerken; Hüseyin

kaşla göz arasında benim adaylığımdan, kısmetse kesin kazanacağımdan, onların bir numaralı dostu olduğumdan falan söz etti. Dede sakince dinledi Hüseyin'in anlattıklarını.

Sonra da, bana dönerek konuşmaya başladı.

“Hangi hastanedesiniz Doktor Bey?”

“Bilmem ne hastanesi.”

“Ha... İlk Yardım mı oluyor?”

“Yok, bizimki özel.”

“Özel, demek... Nerde peki?”

“Biraz yukarda, E-5'in çıkışında, Alibeyköy sapağında.”

“Yav, orası Muharrem Ceylan'ın binası değil mi? Kamyon tamirhanesi vardı orda.”

“Öyleydi. Şimdi hastane oldu.”

“İyi... Hayırlı olsun... Branş ne üzerine?”

“Branş yok, pratisyenim ben...”

“Anladım, stajyer doktor...”

“Yok, o öğrenci demek. Bu pratisyen başka bi şey.”

“Bi de intörn diyorlar, bu ondan mı?”

“Değil, bu bildiğin doktor, branş yok, her şeyden anlıyor.”

“İyi... Bu daha iyiymiş...”

Dayanamayıp, ben sordum bu sefer: “Siz ne iş yaparsınız?”

“Ben kapıcıyım. Defterdarlıkta. Otuz yıldır ordayım. Emeklilik geldi çoktan da, devam ediyoz mecburiyetten. Çoluk çocuk var, yetmiyor yani. O yüzden... Mecburen...”

Sustuk sonra... Bir süre, dedenin önünden niyaz edip, geçip giden, dedeyle ve birbirleriyle aynı kaderi paylaşan, kavruk ve cılız bedenleriyle semaha durarak, birazdan kurban edilecekleri sunağa doğru yürüyen Aztek insanları gibi İstanbul'a kurban verilmiş sessiz, mazlum ve uysal komşularımı, hemşerilerimi seyrettim.

Topraktan betona gelenleri, bakırdan plastiğe gelenleri, acıdan acıya gelenleri... Hiçbir şeyin değişmeyeceğini çok iyi bildikleri halde, her şeyin değişebileceği yalanına inananları.

Yırtık çoraplarının başparmak tarafını içeriye kıvrarak, dizlerinin üzerinde birlik ve hiçliğe yürümeye çalışanları. Fason atölye işçilerini. İşsizleri. Genç kızları. Erken yaşlanmış delikanlıları... Seyrettim.

Kırılıp döküldükleri yerleri kırık dökük düşleriyle tamamlayarak hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

Ne kadar da benziyorduk yahu birbirimize!

Dede dalgın, aklında bir şey var sanki.

Bir ara tekrar döndü bana doğru:

“Bi şey sorsam? Affedersin, benim bi prostat derdim var da Doktor Bey. Şimdi şurda oturuyom ya, millet zanneder keyfimden... Mecburiyetten aslında. Nasıl sıkıntıdayım, bi ben bilirim bi de Allah... Hele niyaz bitsin, gözüm helada... Zaten, gece sabaha kadar sekiz on kere kalkıyom. Uyku dünek yok. Bi de gidiyom, namussuz, bekle bekle gelmiyor. Gelse de damla damla. SSK’ya gittim, ameliyat dediler... Onun için... Özel dedin ya az önce...”

Dede bir an durdu, genç bir kadın destur almak için eğilmişti önüne, eliyle dokundu başına kadının, sonra biraz eğilerek yavaşça sordu:

“SSK geçiyor mu sizin hastanede Doktor Bey?”

Web site için fotoğraf projesini çöpe attım. Çok ayıp olur şimdi Figen'e. Olacak şey değil! O bölümü komple çıkardık özgeçmişten. Bizimki de böyle olsun, ne yapalım? Öylece yayımladık siteyi.

Yemekli toplantılar devam ediyor. Radyo programları da fena değil. Bu hafta sağlık taraması yapmayacağım ama. Figen'e hafta sonu "Ada'ya gitme" sözü verdim. Bu mevsimde büyüldür. Bomboş, sessiz, belki yağmurlu.

Bu arada, adaylıkların kesinleşmesine de çok fazla bir şey kalmadı. Bazı partilerin adayları belli olmuş bile. Ortalık bayraktan, pankarttan geçilmiyor. Dört bir yanımda bıyıklı, bıyıksız, elleri göğüslerinde kavuşturulmuş, gülümseyen, iri kafalı erkek fotoğraflarıyla dolu.

Ben de iyice havaya girmişim. Vehimler, kıllanmalar had safhada. Uçan kuşun kanadından hile seziyorum. İsmimin açıklanmadığı her geçen gün ömrümden çalınmış gibi geliyor. Öylesine diken üstündeyim yani.

Akşamın geç saatleriydi. Telefonum çaldı. Arayan Başkan! Heyecanla açtım tabii ki.

“Buyrun Başganım,” dedim, tüm enerjimle.

“Doktor, yarın ne yapıyorsun?”

Allah Allah... Ne yapabilirim ki? Yarın ya da daha sonra ki bilmem kaç gün boyunca! Utanmayı arlanmayı bırakmış, kocaman adam, üniversite sınav sonucu bekleyen ergenler gibi dolanıyorum ortalıkta. Kafamda bir tek cümle var: “Adaylığım açıklanacak mı acaba?”

Şimdi, “Boşum, hiçbi şey yapmıyorum, evde öyle oturuyorum,” desem, olmaz. Bu sefer de, “Ha! Alanda değilsin yani. Vatandaşla hiç temasın kalmamış. Olmaz böyle!” diyecek, artık öğrendim adamın huyunu.

En iyisi zaman kazanacak cümleler:

“Hayırdır abi? Bi şey mi var?” dedim. “Yarın Sinopluların dayanışma yemeğine gidecektim ama, erteleyebilirim,” diyerek topu taca attım.

Bir an sessizlik... Yutmadığı besbelli, ne kurttur o.

Hafif metalik ve pes bir sesle konuşmaya devam etti:

“Bir Numara geliyor yurt dışından. İtalya’daydı bi haftadır, biliyorsun. Teşkilat olarak havaalanında olacağız. Karşılama, konuşma, falan filan işte. Sen de olursan iyi olur.”

Allahım, galiba beklediğim an geldi.

“Tamam abi, gelirim tabii ki!” dedim anında.

“O zaman yarın sabah evden al beni, oradan birlikte geçerez havaalanına.”

Tam kapatacak telefonu, dayanamayıp sordum: “Dosyayı da getireyim mi abi?”

“Dosya... Ne dosyası?”

“Proje dosyasını abi... Takdim ederiz belki patrona, sunum falan yaparız?”

Kısa bir duraksama karşı tarafta. İçinden geçirdiği ama söylemediği o cümleyi bire bir yazabilirim aslında şu önümdeki kâğıda, fakat nedense, hiç aklıma bile düşürmüyorum o kelimeleri:

“Lan senin saçma sapan dosyanı ne yapsın adan?”

“Peki, getir... İyi olur,” dedi Başgan.

“Data mata her şeyi hazırladık abi, big data diyor biziinkiler; kesin bitiriyoruz işi. O derece yani...”

“Tamam doktor, yarın bekliyorum o zaman... Ha... Yarın seni Ekrem arayacak, onu söyleyim unutmadan. Yemekleri var. Cumartesiydi galiba. Biraz destekle onları, bizimle hareket ediyorlar biliyosun. Elli davetiye ayırmışlar sana herhalde. Çok yüklenmeyin Doktor’a dedim ama, biraz sıkışıklar anladığım. Olmazsa sen ararsın Ekrem’i; ‘bi şey lazım mı abi,’ falan dersin. Şeyapma yani, tamam mı? Cebi var mı sende?”

“Tamam abi, sorun değil, ben hallederim yarın, var cebi...”

Kapattım telefonu...

İçimde elli davetiyenin sızısıyla, Bir Numara’yla havaalanında konuşmanın heyecanı, bir süre yan yana koşturdular; havaalanı buluşması galip geldi.

Ne yapalım, ‘hamama giren terler’ diyerek telefona sarıldım. Harun’a anlatmalıyım olup biteni.

“Buyur abi,” diyerek açtı telefonu Harun. “Uyuyor musun?”

“Yok abi, bi yazı hazırlıyordum, yerel yönetimlerle ilgili, ona çalışıyorum.”

“İyi, çalış bakalım... Yakında zamanın olmayacak nasıl olsa, yazı çizi işlerine.”

“Pardon abi... Anlamadım.”

“Haruncuğum işi bitirdik bu sefer.”

“İş bitirdik derken abi?”

“Oğlum, işi bitirdik diyorum, sen hâlâ yerel merel uğraşıyosun oralarda... Bak, gecenin bombası geliyor; yarın Bir Numara’yla görüşmem var.”

“Ha... Ne diyosun abi? Ciddi misin?”

“İtalya’dan geliyor yarın, havaalanında karşılayacağız Başgan’la. Görüşmek istemiş benimle... Bakalım...”

“Şahane haber abi... O zaman, ben şu yönetim manifesto-suna son halini vereyim, di mi?”

“Manifesto kolay, onun pek acelesi yok da, sen şu Ekrem’i bi ara yarın. Cebi var di mi sende?”

“Var abi.”

“Yemek düzenliyorlarmış. Destek olmak lazım. Biraz da-vetiye alalım. Otuz tane alsak yeter. Sen, yirmi tane falan dersin, zorlarsa otuza çık, fazla da alma. Bi de çelenk gön-der salona, ortalama bi şey, biliyosun işte...”

“Tamam abi... Bi şey söyliycem; proje dosyasını mutlaka götür abi yanında, sunum yaparsın, iyi olur. Ben de geliyim istersen, işim yok yarın.”

Allah Allah, bu da mı iştahlanıyor yoksa?

“Yok, ilk seferinde pek gerek yok. Şimdi bi kafasına gi-reyim adamın, sonra zaten ekibimiz, kadromuz budur fa-lan diyeceğiz, o zaman şey yaparsın, tanışırsın... Tamam mı?.. Hadi, iyi geceler...”

Gece, uyku tutmadı bir türlü. Sıkıntı ve heyecanla dolan-dım durdum salonda. Allahım, ben nasıl bir adam oldum böyle?

Sabah, dediği saatte aldım evinden Başan'ı. Gözleri şiş ve sesi hırıltılı. Akşam geç yatmış anlaşılan.

Çok konuşmadan vardık havaalanına. VIP için ayrılan bekleme salonlarından birindeyiz. Salonda bizden önce gelip, çoktan Bir Numara'yı beklemeye başlamış aday adayları var. Allahtan hepsi de değişik semtlerden. Hızla tarassut ettim ortamı; benim bölgeden benim dışında kimse yok. Bu iyiye işaret. Hararetle kucaklaşıp, tatlı sözler ettik birbirimize. Ne güzel bir ortam yarabbim!

Çok geçmeden, beklediğimiz uçak geldi. Herkesin gözü deminden beri, otobüsün duracağı kapıda. Bir Numara uzaktan göründü. Yanında her zamanki gri saçlı, bond çantalı adam, hemen bir adım arkasında. Enerjik ve evik adımlarla daldılar döner kapıya. Hazirun çoktan kalkmıştı zaten ayağa. D gmeleri ilikledik, göbekleri çektik ve yan yana hizalandık. Herkes, en öne doğru ve daha görünür bir yerden Bir Numara'yı karşılama telaşında.

Bu arada, birbirimizi, edep dairesinde iteklemeye ve sıkıştırarak sıranın arkasına doğru püskürtmeye çalışıyoruz. İki

şeyin çok önemli olduğunu hemen anlamıştım: Birincisi, si-peri tahkim ederek yeni mevzie doğru hareketleneceksin, ikincisi; ilerleme şansın yoksa, en azından bulunduğun yeri koruyacak, mevzii terk etmeyeceksin.

Takım elbiseli ya da deri montlu, düz bordo kravatlı ya da enine mavi çizgili, şişman ya da zayıf, uzun ya da kısa, genç ya da yaşlı, başarılı ya da başarısız, muhteris ya da alçakgö-nüllü dokuz-on kişi birbirimizin omuzlarına, göbeklerine ve sırtlarına yaslanarak, Bir Numara'nın teker teker elimizi sık-masını bekledik, huşu içinde...

Sonra da içeriye, oturma salonuna geçtik.

Başgan, sırayla hepimizi Bir Numara'ya tanıttı. İsimler söylendikçe, herkes hafif bir gerdan hareketiyle yerinden karşılık verdi. Geniş koltuklardan birine oturma konusunda erken davranmamıştım ne yazık ki, ama yine de yerim iyi sayılır. Bir Numara'nın tam karşısına denk gelen üçlü koltu-ğun, dirsek konulan geniş kolçağına yanlamasına oturmuş-tum. Arkamı dayayamıyordum haliyle, biraz rahatsız, ama olsun. Ayak ayak üstüne atıp, hep böyle spor oturuşları ter-cih edermişim gibi bir havaya büründüm ben de. Hem, da-ha genç ve enerjik bir hava veriyor karşı tarafa diye düşü-nürken Bir Numara'nın önünde bacak bacak üstüne attığı-mı fark edip kendime geldim. Bacağı yavaşça indirdim, lanet olsun bu sefer de omzum kalktı sanki. Yüzümde de yamuk bir tebessüm; şefkat, ilgi ve sevgiyi bir arada tutmaya çalışı-yorum. Tam karşısında olduğum için mi bilmiyorum ya da deminden beri bedenimi dengelemeye çalıştığımdan mıdır nedir, birden bana bakarak konuşmaya başladı Bir Numara:

“E... Sizin orada durum ne? Nasıl vaziyet?”

Evet! İşte beklediğim an. Dügmememe basılmış gibi konuş-maya başladım. Hakikaten kendimi göstermeliyim artık!

Önce, “Efendim biliyorsunuz her şey artık algı,” dedim ve devam ettim. Data, planlama, strateji ve network kelime-

leriyle koşturduğum uzun bir yolculuğun ortalarında, beni dikkatle dinlediğine emin olduğum Bir Numara'nın, hemen yan tarafında, sanki onunla doğmuş ve ölünceye kadar da onunla yaşayacakmış gibi yapışık duran ince bıyıklı, gri saçlı, bond çantalı adama dönerek sorduğu soruyla uyandım uykumdan. Burnuyla televizyon ekranını hafifçe göstererek:

“Yav Nejat, burası Milano değil mi?” dedi.

Bir Numara'nın yapışık kardeşi Nejat, bir an gözlüklerini düzelterek arkama doğru bir yerlere baktı.

“Milano, sayın genel Başkanım!”

“Çok güzel bir yer yav,” dedi Bir Numara.

Sol arkama dönmüştüm gayri ihtiyari ve orada sesi kapatılmış ama görüntüsü devam eden geniş ekran bir televizyon duruyordu.

“Şunun sesini açar mısınız?” dedi sonra, hedef gözetmeden, öylesine, etrafına bakınarak.

Ne yapmalıydım?

Kısa bir an ben de etrafıma bakındım. Kimin, neyi, ne kadar fark ettiğini anlamaya çalıştım.

Hayır, herkes kendi âleminde. Kimsenin olup bitenle bir ilgisi yok, şükürler olsun!

İçimde derin bir utanç duygusu; bir an öylece kaldım. Tam bu sırada, Başkan'la göz göze geldim. Kafasıyla televizyonu işaret ediyor. Anladım. Kalkıp televizyonun sesini açtım, yavaşça. Sonra da gidip oturdum, üçlü koltuğun geniş kenarlı kolçağına. Utandım mı? Bilmiyorum. Artık utanmıyorum galiba. Aday adayım çünkü.

Hafta sonu itibariyle, bizim parti dışındaki partilerin tamamı adaylarını açıkladılar. Bir tek bizimkilerde ses seda yok.

“Her seçimde böyle yapar Genel Merkez, son güne kadar açıklamaz,” dedi Radyocu, pişkin pişkin. Ulan bütün bunları baştan söyleseydin ya!

Amok koşucusu olmuşum bu arada. Durursam öleceğim. Her saat, her gün, her akşam bir yerlerdeyim. Toplantı, yemek, açılış, düğün...

Bu akşam da bilmem ne düğün salonundayım. Yemekli davet var. Her zamanki gibi çelengimizi önceden gönderdik, uygun saatte de yerimizi aldık... İçerisi çok kalabalık. İstanbul'da en çok sayıda kendilerinin olduğunu iddia eden bilmem nerelilerin dayanışma gecesi yapıyor. Uzun masalara karşılıklı oturmuş, yemek yiyen, konuşan, öpüşen orta yaş ve üzerinde erkekler doldurmuş ortalığı.

Salonun ortasında nispeten yüksekçe bir platform var; orası sahne olarak kullanılıyor. Kalın bıyıklı, koca kafalı bir yerel sanatçı sazıyla bir şeyler çalmış, sonra da ara vermiş, dinleniyor. Daha sonra da zaten hep o çalacak, öyle bir hal

var üzerinde. Sahnedeki takım elbiseli, beyaz gömlekli, enine çizgili bordo kravatlı, kel kafalı, ortadan uzunca boylu, heyecanlı adam kim? Benim tabii ki.

Ortam gürültüsünü bastırıp sesimi duyurma gayretindeyim. Üniversitedeyken bir ara tiyatro kurslarına gitmiştim. Aklımda o günlerden, karın sesi, kafa sesi gibi kavramlar kalmış. Bu durumda en iyisi karın sesiydi galiba. Fakat millet ana yemeğe geçmiş ki ferîştahı gelse dinlemez! Bir tavuk ızgaraya tüm siyasi ikbalimi feda edecek değilim herhalde, bu kadar ucuz mu ya siyaset? Diyaframı kasarak gırtlığımı tekrar temizleyip haykırdım en kalbi sesimle. Anadolu'dan, Trakya'dan, memleket hasretinden, İstanbul'a göçten, iş etmek çabasından, ahlâktan, haysiyetten falan. Bir ara sesim bayağı bir titredi, ağlayacakmış gibi. Kısa bir sessizlik oldu, oturanlar çatallarını bir an tutup havada, şöyle bir baktılar.

Üç beş kişi alkışladı, baktım bizim hastanenin personeli, yağcılık yapıyorlar.

Konuşmayı fazla uzatmadım, selam saygı ve hürmete bağlayarak, alkışımı aldım ve mikrofonu yanımda bekleyen sunucuya teslim ederek, gittim yerime oturdum. Koca kafalı sanatçımız, oynak bir türküyeye başladı.

Şimdi oturduğum masadan söz etmeliyim biraz. Burası protokol masasıdır. İlçenin ileri gelenleri, iş adamları, eski yeni politikacılar, bürokratlar, varsa muhtarlar, belediye meclis üyeleri, dernek başkanları, bir de onların yancıları; hepsi bu masaya oturur. Konuşmacılar çoğunlukla bu masadan çıkar. Masadan sahneye gönderilen her konuşmacı işini bitirip masaya döndüğünde tüm zevat ayağa kalkar, yaptığı konuşmadan dolayı konuşmacıyı tebrik eder, öperler. Sonra... Sonra oturulur, yemek devam eder. Bende de öyle oldu. Herkesi öptüm ve yerime oturdum.

Az sonra masaya elinde açılmamış büyük bir rakı şişesiyle Kazım geldi. Masadakilerden biri uçarak kaptı şişeyi. Ka-

zım, “Lan bi dur oğlum, vereceğiz işte... Allah Allah...” diyerek, yaka silker gibi bir hareket yaptı. Kazım, mahalleye ilk Müzikhol’ü açan enteresan bir müteşebbis. Hemşerilerinden farklı bir adam. Üniversite falan okumuş ya da yarım bırakmış anlaşılan. Kazım’ın birkaç sene işleri iyiydi, ama sonra hızla ters gitti ve battı. İflas ettikten sonra buranın başına geçtiğini duymuştum. Anladığım kadarıyla salonun sahibi ve aynı zamanda hemşerisi olan Necip, Kazım’a omuz vermiş, sahip çıkmış.

Kazım, uzaktaki bir garsona yüksek sesle bir şeyler söyledikten sonra, “Nasılısınız Doktor Bey?” diyerek karşımdaki sandalyeye oturdu. Önündeki boş bardağa rakıyı doldurup, tek hamlede kafaya dikti.

“Yavaş iç lan!” diye kıkırdadı, emekli zabıta memuru Hasan.

“Bu bok böyle içilir oğlum,” dedi Kazım. Sonra bana dönerek:

“Bu aylara dikkat et Doktor Bey, yer içer sonra da kaybolurlar ortadan. Adamı dımdızlak bırakırlar.”

Sırıtmaya çalışsam da beceremedim.

Lafın muhataplarının hiç aldırdığı yok ama! Sanki boşluğa söylenmiş cümleler.

“Yok canım, olur mu öyle şey,” falan gibi bir şeyler söylemeye çalıştım tabii ki. Kazım da lafın peşine düşmedi zaten. Yanındaki bir şey sordu. Ona dönerek hızlı hızlı bir şeyler anlatmaya başladı. Kulak kabarttım. Etraftaki anlamsız gürültüden daha iyi geldi nedense Kazım’ın anlattıkları. Bir süre sonra da sadece onu sesi kaldı sanki koca salonda:

“Baktım pencereden, bayağı kalabalıklar. Yanlarına bi de polis almışlar, kapıyı zorluyorlar. Bırak gelsinler dedim Cemal’a. Geldiler. Üçü erkek bir de bayan. Böyle, yeni mezun bi avukat kız. Oraya buraya saldırıyo. Napıyosun dedim. Haneye tecavüze girer, bi dakika dedim. Duraladı. Tabii bizi ca-

hil sanıyor. Kızım ben senin öğrendiklerini çoktan unuttum, senin mezun olduğun okulu iki kere okudum desem, afedersin ökü z gibi yüzü me bakacak. Neyse, dedim yok öyle, langur lungur girmek, siz söyleyeceksiniz ben açacağım. Nereyi istiyorsun? Dolapları mı? Buyur, burada. Başka? Et kıyma makinesi. Tamam, buyurun götürün. Fakat terbiyesiz tabii ki. Maksat borçluya eziyet etmek. Baktım dipfrizi götürmeye kalkıyor. Bi dakika dedim, ne oluyor? Siz biliyor musunuz dipfrizin pozisyonunu? Bilmiyorsunuz. Bi kere o dipfriz lizing malı. Kiralık yani. Berkoğlu Limited'e ait değil. Sen ancak Berkoğlu Limited'in demirbaşlarını haczedebilirsin. Doğru mu? Onu da bulursan! Böyle bakıyor yüzü me. Yanındaki hıyar buzdolabına saldırdı. Dedim, dolap dolu, personelin yiyecekleri var, götürmeyin. Afedersin, rahmetli babamın bi lafı vardı: 'Bi insanın ibne olması için ille mabadına bişi girmesine lüzum yoktur,' derdi. Aynen o hesap. N'oldu şimdi buzdolabını götürünce. Personelin morali bozuldu tabii. Ben takmam. Niye takcam? Hacizlerin hepsine de ilk sıraya alacaklı benim arkadaşı koymuşum. Bizim Mükkerrem. Tanırsın. Yazdım hatır çekini, verdim Mükö'ya. Hacizden satışa koydukları anda zaten mallar Mükö'da. Problem yok. Fakat öyle de olsa, neticede kıpırdayamıyorsun. Kredi kartı yasağımız var. Bir ortama giriyosun, üzerinde nakit olmuyor vesaire. Bir de ben aptallık ettim abi. Hiç gerek yoktu. Geçen senenin parasıyla inanmazsın, o mekâna elli milyar harcadım, sırf dekorasyona. Şakir Özden'in ahırını cennet yaptım, biliyorsun. Tuvaleti gördün abi. Şu mahalleye sensörlü kurutma aletini ilk ben getirdim. Fakat hiç gerek yokmuş. Salakmışım. Hayır, kaliteli olsun istiyorsun, yeni bir konsept, ne biliyim, benim insanım da görsün, faydalansın. Hak ediyor diyosun. Fakat hiç öyle değilmiş. Dayayacaksın bu davarlara çakma viskiyi. Ankara'dan da iki karı getireceksin, vereceksin amfiye elektro sazı. Sabaha kadar oy-

nasınlar. Sabahleyin ak adisyonu gönder evine. Yanlış yapmışız. Salak gibi, yok Sanset tarzı olsun, yok müzikten taviz vermeyelim, gerekirse Hande Yener'i getirelim. Bizim ayıların anladığı Angara'nın bağları, kobrayı dolarım boynuna... Abi, şerefsizim bu yaşta önlüğü taktım mutfağa girdim, meze hazırladım, sırf kaliteli bi menü yapalım, vatandaş doğru düzgün yemek yesin diye. Ne biliyim, haydarisinden taratoruna kadar. Fakat sabah geliyosun, aşçı kaçmış, komilerin suratı bi karış. Lan ne var oğlum? İki ay dişinizi sıkın. Yok. Gider hemşerisinin fason atölyesinde dokuz ay karın tokluğuna çalışır, gıkı çıkmaz. Kazım Berkoğlu'na gelince aletini kaldırıır hemen. Galatasaray'ın Fransız müdürü gelmişti bir gün, hiç unutmam, rahmetli Nail abinin misafiri, o getirmişti. Kazım'ın Fransızcası vardır, bize de yardımcı olur falan diye. Pol diye bi herif. Adam ahtapot salatasından bi atal aldı ve ne dedi abi biliyo musun? 'Mösyö Berkoğlu,' dedi. 'Ben, Paris'te bulamıyorum bu menüyü,' dedi. ylesine yani! Fakat çok da ısrar etmemek lazım bi yerde. Olmuyorsa olmuyor. Dünyanın sonu değil. şimdi burdayım işte. Çok rica etti Necip, o yüzden geldim, kıramadım. Ama Necip'le de baştan açık açık konuşmuşum. 'Kalite yoksa ben de yokum kardeşim,' dedim. Bu yaştan sonra ayılarla uğraşamam afederisin. Zaten kontrata özel madde koydurdum. Atarım anah-tarı önüne. Al hayrını gr! şeytan diyor, bas git Asos'a. Güzel bi taş ev. Organik işine gir. Yirmi dönüm arazi var bizim pederden kalma, Adatepe'nin arkasında. Zamanında almış unutmış rahmetli. Severdi biliyosun o işleri. Zeytinlik. Ter-temiz havası. Mis..."

Bir süre kederle sustu Kazım. Az sonra biraz önce fışladığı garson geldi kulağına bir şeyler söyledi. Döndü Kazım, köşede eli pantolonun cebinde sigara içen Necip'e baktı. Toparlandı, kalktı gitti. Hiç gelmemiş gibi...

Bu arada sunucunun sesindeki erotik tını da arttı neden-

se. Gecenin en önemli anına geldik ve şimdi her şey onun elinde artık. Birazdan sahnenin ortasındaki masanın üzerine, kırk yıl düşünülse akla gelmeyecek bir nesne konur. Salonunda bulunan herkes, ama daha çok aday adayları, muhtar namzetleri ve encümen niyetlileri başta olmak üzere bu tuhaf nesneyi satın almak için açık artırmaya girerler.

Sunucu, yıllardır bu işin ehli olmuştur. Tatlı tatlı herkesi kışkırtır. Her masaya ve masadaki belirli kişilere laf atarak parayı yükseltmeye çalışır.

Nitekim, az sonra başladı bu tuhaf gösteri.

Başlarda ufak rakamlarla, kendimi unutturmaya çalışırken, biraz da sunucunun provokasyonu ile bir anda hiç istemediğim bir parkurda koşarken buldum kendimi. Masadakilerin ve tüm salonun bana baktığını zannediyordum. Ağzımdan çıkacak her rakam, sanki adaylık borsamı yükseltecek mucize bir anahtar.

Epey yüksek bir rakam söyledim, ne işe yaradığını dahi anlamadığım bu tuhafılık için. Alkış, kıyamet...

Nesne bende kaldı.

O değil de; aday olabilecek miyim acaba?

Evde o gün her zamankinden farklı bir telaş var.

Pek kullanılmayan üst katın balkon kapıları ardına kadar açılmış, döşemeler arap sabunlu suyla yıkanıyor. Annem kü-mesten yakaladığı tavuklardan birini, komşumuz emekli baş-cavuş Memiş Amca'ya kestirmiş, bi kenarda tüylerini yoluyor. Fırın yakılmış, ekmek, bazlama çoktan hazır. Akşama misa-fir var. Belli ki epey hatırlı. “İyi, biz de arada sebepleniriz iş-te,” diye düşünüyorum. Bahçeye dalıp, taze hıyarlardan kopar-rıp hiç yıkamadan üzerimdeki gömleğe silerek yemeye başlıyo-rum sonra.

Annem fark etti, uzaktan bağıyor:

“Oğlum küçükleri koparma, bırak büyüsünler biraz...”

Akşamüzeri... Bir araba yanaşıyor evin önüne, beklenen mi-safirler gelmişler demek ki. Babam koşup varıyor yanlarına. Mehmet Abi, eşi ve sarı saçlı küçük bir kız iniyorlar arabadan. Kadınlar ve çocuklar bahçede havuzun yanına geçiyorlar. Ba-bam ve Mehmet Abi de üst kattaki balkona oturmuş, çay içiyor-lar. Sakin, çok huzurlu bir akşam...

Birden evimizin alt katında buluyorum kendimi. Evde bir

telaş var. Düğünmüş galiba ve abilerimden biri evleniyormuş. Hangi abim evleniyor bilmiyorum. Salonun bir köşesindeki sandalyeye ilişmiş neşeli kalabalığı, konu komşunun ziyaretlerini izliyorum. İkramlar yapılıyor, hayırlı olsunlar havada uçuşuyor... En küçük çocuğum ben. En küçük kayın yani. Evimize gelin olacak müstakbel yengelerimin hepsi de ben-den yaşça büyük olmalarına rağmen diğer konuklarla birlikte benim de elimi öperler. En komik ve sevdiğim andır bu el öpme sahnesi... Ah, işte şimdi sıra “dutu”nun sergilenmesine geldi. Benim vazifem başladı yani. Yan odadaki somyaların üzerine dizilmiş dutuları sırasıyla getirmeye başlıyorum. En sık dutu damadın. Arkasından kayınpederin ve kayınananın. Dutunun bağcıklarını çözüp, içindekileri gelen konuklara tek tek gösteriyorum. Her seferinde ilk defa görüyormuş gibi bir heyecanla gömlek, çorap ve kazakları sunuyorum. Çok heyecanlıyım. Sıra benim dutuma geldi işte. “Bu da en küçük kayının,” diye neşeyle bağrışıyorlar. Yani benim. Çizgili gömlek, çoraplar, kravat, mendil ve kazak... V yaka... Kazağı tutuyorum üzerime, çok güzel...

Gülümseyerek uyandım sonra. Mutfaktan cep telefonunun sesi geliyor. Yine kanepede uyuyakalmışım. Her tarafım çıtırdıyor. Pinokyo gibi oramı buramı tutarak vardım mutfığa. Her şey akşam bıraktığım gibi kalmış masada. Artan yemek ve salataya baktım. Yazık oldu, bir daha yenmez. Telefon da sustu nihayet. Tanımadığım bir numara. İl’den falan olmasın? Belki de adaylık müjdesini verecektir birisi.

Ne bileyim, her şeyi bir şeylere yoruyorum işte.

Cevapsız çağrıyı aradım. Bir gazetenin santrali çıktı. Allah Allah... Dur bakalım, hayırdır. Santralde, sabahın köründe kuşlar gibi cıvıldaayan kıza, “Bu numaradan aranmışım, Kemal Güner ben, kim aradıysa aktarır mısınız?” de-

dim, sesimi temizlemeye çalışarak. Az sonra bağlandım. Gazeteci Sibel bu, tanıyorum kızı. Bir süredir işsizdi, burada başlamış demek ki. Kısa hatır sorma faslından sonra mevzuu anlattı. Yerel seçimler öncesi potansiyel aday adaylarıyla röportaj yaptıkları bir haber dizisi hazırlıyormuş. Ben bölgemdeki en güçlü aday adayımıyım. Hemen hemen kesinmiş adaylığım. Ne zaman uygunsam röportaj için gelebilirmiş. Fotoğraf çekimleri de olacakmış tabii ki. Bir de aynı yayın kuruluşunun uydudan yayın yapan bir televizyon kanalı varmış. Orada da haftada bir gün “Siyaset Porteleri” konseptli program yapıyormuş. Oraya da çıkmamı çok istermiş. Tüm masumiyetimle uygun günü düşünmeye çalışırken, gazeteci kızımız kaldığı yerden devam etti: “Fatura istersek KDV dahil bilmem kaç dolar imiş ama, o bana Türk Lirası olarak ve kadevesiz olarak yansıtacakmış, bu konuda bastıracakmış yönetime...” Gerisini dinlemedim. Eskiden daha nazıktım, demek ki giderek kaşarlanmışım ben de... “Hiç düşünmüyorum, vaktim yok, boş ver...” falan diyerek kapattım telefonu. Bekleyen yemek artıklarını, ekmek parçalarını, bardakta kalan rakıyı döktüm çöpe, biraz toparladım ortalığı.

Birden aklıma ada ve Figen geldi. Nasıl da unutmuşum. Hızla banyo yapıp vapur iskelesine gitmek için yola çıktım. Figen, erkenden gelmiş simit yiyerek oturuyordu bir bankta. Saat 11.00'deki vapura bindik. Ne çok meraklısı varmış bu arada adanın.

Yolda fikir değiştirdik, “Büyükada yerine Burgaz’a gidelim.”

Harika, hem daha küçük ve daha sevimli. Şansımıza hava da çok güzel. Kalpazankaya’ya doğru yürüdük neşeyle. Etrafta insanı çıldırtan çiçek kokuları. Figen’e baktım; çok güzel görünüyor. Gidip, sıkıca kucaklamak istedim birden. Dikkatlice baktığım fark etmiş olacak ki, “ne oluyor?” der gibi bir hareket yaptı, gülümseyerek. Aklıma nerden gel-

diyse, Sait Faik'in hikâyelerinden ezberimdeki bir paragrafı okumaya başladım:

“Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı... Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı... Olsaydı o zaman mesele olurdu işte. Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan: Hişt, dedi. Dönüp baktım...”

“Çok güzelmiş,” dedi Figen. “Kimin şiiri?”

“Sait Faik'in. Şiir değil ama, ‘Hişt’ diye bir öyküsü vardır, oradan.”

“Burayı anlatıyor sanki.”

“İyi tahmin ettin. Adaya ait bir hikâye zaten. Yazar, bu yokuşu çıkarken, bir kuşun kendine ‘hişt’ dediğini duyar gibi olur ve o kuşun peşine düşer.”

“Nasıl bitiyor hikâye? Buluyor mu kuşu sonra?”

“Yok... Yokmuş belki de öyle bir kuş. Ama sonunda kendisi bir kuş olup, ‘hişt, hişt’ sesi çıkarıyor durmadan. Öyle de bitiyor...”

“Güzel hikâyeymiş,” dedi Figen.

Kalpazankaya'nın tepesindeki restorana vardık sonunda. Bol zeytinyağlı, nar ekşili bir salata. Patlıcan söğürme, tulum peyniri ve çiroz tabii ki. Balıkları ayırttık ve rahatladık. İlk duble bitti, balığı ızgaraya attırsak mı acaba diye konuşurken telefonum çaldı.

“Nerdesin Doktor?” diyor Kamil. Bilmem nerenin ilçe başkanı.

“Adadayım abi. Şeyde... Bi toplantıdayım. Ada Dostları Derneği'nin.”

“Doktor, Ahmet Keser burda. Seninle görüşmek istiyor. Hemen gelebilir misin?”

Adadan İstanbul'a... Hemen... Ahmet Keser... Sayın Keser!
Ne yapabilirim? Gitmek zorundayım...

Vapur boyunca tatsız bir hava. Beni anlamasını bekliyorum nedense ve zembereği fırlamış saat gibi konuşuyorum. “Herkes çalışıyor, koşturuyor, uğraşıyor, neden? Bir hedefimiz var, bunu gerçekleştirmek için insanlar bir araya gelmişler. Burada benim kimliğim önemli değil, ben ya da bir başkası, burada hedefe kilitlenmişiz koşuyoruz, falan fıstık...”

Arabayı uçurdum adeta. Kamil, öyle tuhaf konuştu ki, onla buluşmasam sanki her şeyimi kaybedeceğim. Bu yüzden, hayatım kurtulmuş gibi girdim Alibeyköy'e.

Enver Usta Ocakbaşı. İlk bakışta hangarı andıran büyük bir kebab salonu burası. Bizim adamlar çoktan gelmişler, oturmuşlar. Epeydir de oturuyormuş gibi bir halleri var. Bir Numara'nın sırdaşı Ahmet Keser ve ilçe yöneticisi Kamil. Hemen girmedim içeriye; ikisini de biraz seyrettim camın arkasından.

Lokantanın pencereye yakın masalarından birine oturmuşlar. Önlerinde kebab var. Kamil yemekten daha çok konuşuyor, kafayı öne doğru uzatmış, bir şeyler anlatıyor. Ahmet Keser yemek derdinde, çiğnemekten fırsat bulduğunda, o da bir şeyler söylüyor Kamil'e.

Elimde dosya, üstümü başımı düzelterek girdim içeri. Avucumun içine hohladım son kez nefesimi, yok, kokmuyor. Karanfil işe yaramış belli ki. Yürüdüm yanlarına vardım. Kalkar gibi yaptılar. Daha doğrusu Ahmet Keser hiç kıpırdamadı da, Kamil çok hafif poposunu kaldırıp bıraktı

tekrar sandalyeye. Yavaşça oturdum yanlarına. Etraf sakin, çok fazla müşteri yok.

Kamil, ben oturur oturmaz, hiç beklemeden girdi mevzua. “İşte abi, sözünü ettiğim doktor arkadaş bu. Doktor Bey bölgede çok güçlü. Zaten sana daha önce de söylemiştim, hastanesi var diye, yani güçlü bir arkadaş.”

Ahmet Keser ayrandan iri bir yudum aldıktan sonra konuşabildi ancak.

“Hastane senin mi doktor?”

N’oluyo kardeşim, vergi dairesinde miyiz?

“Büyük hissedarıyım ben, yani benim sayılır.”

Sayın Keser, bu “benim sayılır” lafından hoşlanmadı. Biraz kuşkulu bir şekilde “hı” dedi, oradan anladım...

En iyisi biraz daha açıklamak.

“Anonim şirketlerde, biliyorsunuz yetkili imza önemlidir, yetki bende olduğu için, o anlamda söyledim, bir sorun yok neticede.”

“Yok canım hayır, ben bazı şeyler duydum da. Yani orası çok ortaklıdır falan gibi bir şeyler. Onun için ş’eyaptım.”

İyi de ne ilgisi var şimdi, hastanenin ortak sayısıyla bizim adaylık meselesinin? Kamil tekrar lafa girdi:

“Evet abi, ne diyorsun? Doktor beyin adaylığı konusunda? Ben ağırlığımızı koyacağımızı söyledim.”

“Kamil, iyi tamam ağırlığımızı koyalım da, Başgan ne diyor? Biliyorsun onun ne yapacağı pek belli olmaz.”

“Abi bırak şimdi şu puştı ya, iştahımı kaçıрма Allah aşkına.”

“Puşt muşt ama bak, ‘Ahmet her yere girer, benim bölgeye giremez,’ diyormuş.”

“Bırak ya abi... Allah aşkına... O hıyar ancak kendi bilmem neresine girer. Kötü kötü konuşturuyosun abi beni ya!”

Sayın Keser kıs kıs gülererek önündeki kebaptan irice bir parça daha götürdü.

“Neyse canım, siktiret sen şimdi o mevzuu.” Bana döndü sonra:

“Doktor Bey, şimdi sizin ilçe önemli tabii... Anket yaptırdın değil mi sen?”

“Anket? Valla yok, yani seçim anketi mi?”

“Yok yahu, adaylık için, bu kamuoyu yoklaması şeyi var ya, anket, yani bildiğin anket işte yav.”

“Yok, yaptırmadım.”

“Olmaz! Anketsiz olmaz! Öyle mi Kamil?”

Kamil ne olduğunu anlayamadığım bir kafa hareketi yaptı. Yani “anketsiz olur aslında ama şu anda anketsiz olmaz” gibi bir hareketi anladığım.

Sayın Keser devam etti sonra ve içimi ferahlattı sağ olsun. “O kadar şeyetme ama kolay yani o, anket dediysek yani telaşlanma. Kamil sana şeyapsın, di mi Kamil? Sen, Canip’in telefonunu ver, doktor bir arasın onu. Canip iyidir, anket işinde bir numaradır. Cebini versin Kamil, direkt ararsın, beni söylersin. Ahmet Abi söyledi dersin, uygun bir şekilde yapsın. Anket önemli, anketsiz olmaz. Onu öncelikle bir ke-re yaptır. Bir de tabii broşür, matbaa işleri olacak, onu ne yapıyorsun, kimlerle çalışıyorsun?”

“Bizim hastanenin anlaşmalı matbaası var, orada yaptırıyoruz. Yani, gerektikçe tabii ki.”

“Yok olmaz. Yani olmaz dediysem illa şu olacak diye bir şey yok. Yanlış anlama. Öyle değil mi Kamil?”

Kamil, biraz öncekinin tıpatıp aynısı kafa hareketini yine yaptı. Yani, “esasinda o matbaa olmasa da olur ama, şimdi o matbaa olmazsa hayatta olmaz” hareketi.

Sayın Keser yine içimi ferahlatan bir açılımda bulundu. “Madem anlaşmalı onlarla devam et, yani devam da edebilirsin ya da bu bizim Serkanlarla da yapabilirsin. Çok güzel tesisleri var. Ofset mi diyorsunuz, ondan işte. Onun telefonunu da Kamil’den alırsın. Profesyoneldir ya onlar, şey olur, iyi olur.”

Kamil ses çıkarmadan yemeğe saldırdı bu arada, artık hiç kimseyle konuşmuyor. Bence de en doğrusunu yapıyor!

Başka bir şey konuşmadık yemek boyunca. Ahmet Keser hevesle uzattığım dosyayı hemen yanındaki sandalyeye koydu. Lokanta sahibi geldi bir ara tuvalet tarafından, elini ceketine silerek. Sayın Keser'le aynı memleketten olduklarını söyledi. Keser'in pek hoşuna gitti bu durum. Adam masaya ekstradan çiğ köfte koydurdu. Masa olarak çok duygulandık ve bunu yaklaşan seçim zaferinin habercisi saydık. Halkla buluşulmaya başlanmıştı artık ve vatandaş uyanıyordu nihayet!

Camekânın arkasındaki kadınlara dair birkaç espri yaptı Sayın Keser, Kamil güldü, sonra da sustuk...

Yemek bitti, hesabı ödedim. Hep birlikte kalktık. Lokantanın çıkışına doğru yürüdük. Kapıdan yolculadım ikisini de, döndüm sonra geriye. Tam çıkacakken, garsonlardan birisi masanın üstünde Ahmet Keser'e verdiğim dosyayı yetiştirdi. Bırakmış gitmiş Sayın Keser. Yoğun tabii adam. Kafası karışık.

Dosyaya baktım gayri ihtiyari, kaç yıllık emeğime, hayalime... Arabaya yürüdüm sonra, arka kapıyı açarak dosyayı içeriye fırlattım. Oturdum yerime ve yüzümü pencereye çevirdim...

Usanmıştım... Ama, geriye de dönemiyordum.

Okulda da başımın en fazla belada olduğu ders istatistik olmuştur. Fakültenin ilk yıllarında görülen bir dersti ve bir kez arayı açmışsanız istatistikle, bir daha kolay kolay barışamazdınız.

Doktor olup paçayı kurtardım zannederken, sonraki yıllar yine yakalandım. Onca bela dersin arasında bana göre hiç de hak etmediği bir önemle, sinirlerimi hep tırmaladı.

Bu duygularla yüklü bir ruh haliyle buyur ettim odama anket firması sahibi Canip Bey'i...

Talimat aldığımız üzere, Kamil Bey'den anketçi arkadaşın cebi alınmış, uygun bir anda aranarak, seçim ofisimize davet edilmişti.

Canip Bey, nazik ve sessiz bir adam, yavaşça süzüldü kapıdan. Karşıma oturdu ve hiç orada yokmuş gibi beklemeğe başladı.

Çaylarımızı içerken, Canip yanında getirdiği laptopunu sehpanın üzerine açtı.

Bana hiçbir şey sormadan, küçük bir projeksiyon sistemini masanın karşısındaki boş duvara ayarladı, dosyasını koy-

du önüne ve lazer kalemi elinde, benden gelecek müsaadeyi beklemeye başladı.

“Buyurun, başlayın lütfen!” dedim.

Duvarı art arda üniversiteden iyi hatırladığım bir takım grafikler, eğriler, parabol ve rakamlar geçmeye başladı. Canip bir yandan da olasılık, denek, veri ve örneklem gibi kelimelerin bolca yer aldığı cümleler kuruyordu.

Başlarda daha dikkatliydim, sonradan koyuverdim.

Aslında kafamda bir tek soru var: “Bu iş bana kaç mal olacak?”

Bir tane gibi gözüken bu sorunun içi epeyce kalabalık tabii ki. Hiç anket yaptırmısam olmaz mıydı? O günkü buluşmada Ahmet Keser ‘mutlaka anket yaptırmalısın,’ derken ne demek istiyordu acaba? Bu ısrarda anketçinin ortağının Ahmet’in yeğeni olmasının payı var mıydı?.. gibi sorular...

Canip Bey’in bir ara sunuma ara verip, yüzüme baktığını fark ettim. Meğer dalmış gitmişim, uzaklara bakıyorum öylece.

“Devam edeyim mi?” dedi biraz serzenişli bir tonda.

“Bi ara verelim, kahve içelim,” dedim, haklı yorgunluğunu itiraf eden olgun adam tavrıyla.

Kahveler geldi. Sessizce içtik. Şimdi daha iyiyim.

“Canip Bey, bu anketin bize maliyeti nedir?” dedim.

Böyle direkt konuşmak daha iyi oluyor, bunu öğrenmiştim artık.

“Değişir,” dedi, sakince.

“Nasıl değişir mesela. Denek sayısına ya da çalışan sayısına göre mi?”

“O da var. Ama daha çok nasıl bir sonuç istediğinize göre değişir.”

“?”

Sırıtarak baktım, biraz budala bir görüntü verdiğimin de farkında olarak.

“Bazı müşterilerimiz mesela, çok yüksek bir sonuç çıkmasını istemiyorlar. Vatandaş, böyle durumlarda, ‘bu zaten kazanıyormuş’ duygusuna kapılır, oy vermekten vazgeçebilir çünkü. Bu durumda daha mütevazı rakamlar çıkartıyoruz. Bazı müşterilerimiz de tam tersi, yüksek sonuç istiyorlar, karşı tarafla daha iyi pazarlık yapmak için... Bu durumda hepsinin de fiyatları değişiyor haliyle... O şekilde yani...”

“Allah Allah... Demek anket denilen şey bu,” diye geçirdim içimden.

“Ama, bir anket yapıyorsunuz değil mi, sonuçta?” Alınmış gibi güldü anketçi Canip:

“Tabii ki efendim, öyle şey mi olur? Anketsiz sonuç olabilir mi? Biz anket yaparız, bizim işimiz bu. Öyle kafadan atmakla olmaz. Pardon ama, o zaman bu şeye benzer, yani yumurtasız omlet yapmak gibi bir şey, değil mi?”

Hahhhahha diye güldük espriyi hoş bularak.

Evet, yumurtasız omlet pişiriyorduk ve ben de yemek üzeredydim şu anda.

“Benim sonuçlar için ne düşünüyorsunuz peki?” dedim. “Sizin için arkadaşlarla oturduk, epeyce tartıştık ve şu sonuçların daha uygun olduğuna karar verdik,” dedi, elindeki lazer çubuğuna nazikçe dokunarak.

Kendimi, giysi mağazasında usta bir tezgâhtarın ellerine bırakmış gibi hissettim. İstedığı renk ve biçimle giydirebilirdi beni, rahattım artık.

Canip’in sihirli çubuğu, geri dönülmez yollar çiziyordu hayatıma.

Çok geçmeden, yeni bir görüntü düştü duvara. Görüntüde oldukça şişman mavi bir pasta ve üzerinde geniş bir yer kaplayan turuncu bir dilim vardı. Turuncu parça bendim. Pastanın diğer dilimleri de ilçedeki diğer aday adayları. Pek zayıftılar doğrusu.

“Bize göre bu en ideal sonuç sizin için bu... Hem ücreti de uygun...”

Güzel, iyi duruyor doğrusu üzerimde. Şöyle bir daha baktım aynada kendime. Şahane!

Utanma duygumu hızla kaybetmiştim galiba. Bu böyle aniden olan bir şey miydi yahu? Ne bileyim, önceden bir belirti vermez mi? Kişiyi uyaran. “Bak, böyle bir durumun var senin; dikkat et, haline tavrına.” Ya da, “şansını zorlama” falan gibi. O da olmadı birtakım hafif bulgular da mı göstermez? Biraz kaşıntı, belki biraz bulantı; tam kusma olmasa da yani. Ya da temelde zaten böyle bir patolojim hep vardı da benim mi haberim yoktu? Aileden gelen bir şey olabilir mi? İrsi mi? Gerçi dedemde, babamda, anne tarafımda hiç rastlamadım bugüne kadar ama. Sonradan çıkabiliyor demek ki! Bulaşıcı falan olmasın? Hani ülkede yaygın bir hastalık olarak ezelden beri var olduğundan, vakti zamanı gelince ben de de ortaya çıkmış olmasın? Yine de önceden engellenemez miydi bu tatsız durum?

Gerçi, bunun farkında olmak neye yarayacak ki? Sonuçta utanmaz bi herif oluyorsun işte.

İşin kötüsü ilerde bunun arlanmazlık safhası da olacaktır. Oraya ne zaman geçecektim acaba?

Bugün önemli bir gün. Merkez Yönetim Kurulu'ndan bir mebusumuzun onuruna yemek veriyoruz. Bu iş için, ilçede daha önce de sıkça gittiğim köy yardımlaşma derneklerinden birinin lokalini seçtik. Lokalin ortasına uzun ve geniş bir yemek masası kurulmuş, yaklaşık yirmi beş-otuz kişilik bir kalabalık, yemek yiyoruz.

Masanın başında teşkilat ve seçim işlerinden sorumlu, her daim mebusumuz Zafer Bey oturuyor. Ben de, hemen onun yanı başındaki sandalyeyi kapmışım, yerim iyi yani.

Ara sıra, uydurma bir bahaneyle sayın vekilim Zafer Abimle konuşuyor, gerekli gereksiz gülüyorum. Dışarıdan bakıldığında, “adama bak, bin yıllık vekille enseye tokat, demek ki Genel Merkez’le de arası çok iyi” duygusu veriyor. Bir ara ağzım dolu konuşurken, küçük bir haydari parçası gitti adamın sağ el bileğinin üzerine bir yere kondu. Hay Allah! Abarttım kardeşim ben de. Adaylığımız adamın iki dudağı arasında diye bu kadar da yalakalık yapılmaz ki. Hiç âlemi yoktu mesela, o fıkranın. Durduk yerde... Üstelik kalabalıkta kimse de duymadı. Zafer Abi nazik adam tabii ki, din-

ledi sonuna kadar. Fakat, kendi fıkrana ağız dolusu gülmek de neyin nesi? İşte böyle ağızından burnundan yemek saçılır. Peçete eşliğinde hızla hareket ederek, anne şefkatiyle uzanıp silmem lazım. Fakat haydari de kendiliğinden eriyor sanki. Cesameti iyice azalmış... En iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Hayattaki gibi yani.

Bu sırada, masadakilerden biri kalktı –dernek başkanı galiba– kısa ve kesik cümlelerle Zafer Abi’nin orada olmasından nasıl mutlu olduklarını anlatmaya çalıştı. Alkışladık coşkuyla. Tam bu sırada bir telefon sesi çınladı masada. Bakındık biraz. Sahibi yok... Gerçi, Zafer Abi’nin masanın üzerinde duran telefonu ara sıra çalışıyor, o da arayanlarla –kimlerse artık onlar– üstten bir tarzla konuştuktan sonra yemeğine devam ediyordu ama, ses bu kez Zafer Abi’nin sandalyesinin yan tarafına asılı çantasından gelmişti.

Zafer Abi, masadakilere eliyle sus işareti yaptı. Bir an ortam sessizleşti, herkes ne olduğunu anlamadan öylece bakmaya başladı. Vekilimiz, hâlâ çalmakta olan telefonu, çantanın içinden nadide bir mücevher çıkartır gibi çıkarttı, tuşa bastı ve konuşmaya başladı.

Karşı tarafın ne söylediğini duymamak ne kötü!

Kısa bir süre sonra Zafer Abi, eliyle telefonun ağzını kapatarak heyecanla fısıldadı.

“Arkadaşlar, sayın Genel Başkanımız hepinize iyi akşamlar dilememi istiyor. İyi akşamlar diliyorum ben de!”

Bütün masa koro halinde, “İyi akşamlaaar!” diye cevap verdik.

“Evet sayın Genel Başkanım. Duydunuz değil mi? Evet efendim. Yemekteyiz. Bilmem ne örgütüyle efendim. Tabii ki...”

Hepimizi, tarihi bir olaya şahit olmanın heyecanı sarmıştı. “İyidir efendim. O konuyu ilettim ama size ulaştırdılar mı bilmiyorum. Tabii ki, tabii ki,” dedi, sayın vekilimiz.

Yemeyi içmeyi bırakmış, kafalarımız Zafer Abi'ye dönük, pür dikkat konuşmayı izliyorduk. Bir ara oturanlardan birkaç kişi sandalyelerinde dikleşip, öne doğru hafifçe eğilerek ceket düğmelerini iliklediler.

Zafer Abi, olanca olgunluğu ve çelebiliğiyle gülümseyerek önündeki rakı kadehini aldı, telefonu kapatmadan bize dönerek konuştu.

“Arkadaşlar, sayın Genel Başkanımız hepinizin gözlerinden öpüyor ve şerefe kadeh kaldırıyor.”

Bütün masa ayağa kalktık. Ben de kalktım. Tek başıma ne yapacağım ki sandalyenin üzerinde, değil mi? Herkes Zafer Abi'ye doğru bardağını uzatarak “Şerefe!” diye bağırdı. Güzel! Yıllardır okurum sağda solda, katarsisin ne olduğunu; kanlı canlı gördüm en sonunda...

Zafer Abi, tekrar konuşmaya devam etti. Dinledi sonra, biraz daha dinledi, sonra tekrar kalabalığa dönerek,

“Sayın Genel Başkanımız diyor ki, ‘vatana sahip çıkın,’ diyor,” dedi.

Kalabalık hep birlikte yine ayağa kalktık, çünkü biraz önce çok da fazla ayakta kalamadığımız için tekrar yerimize oturmuştuk.

Bir kısmımız “Sahibiz”, kalanlarımız da “Çıkacağız,” diye bağırdık. Spontane olunca, bir de heyecan var, haliyle aynı anda tek bir bağırış olamadı! Bilemiyorum, telefonda sayın Genel Başkanımızın kulağına hangisi daha güçlü ulaşmıştır? Ben direkt bir şey söylemedim, ama dudaklarımı kıpırdatacak, “szaaaçıvabız” gibi kendimce bağırılanlara yakın, iki tarafı da kucaklayan sesler çıkartmaya çalıştım, yalan yok şimdi, ne yapacaktım ki yani, sonuçta aday adayıyım ben...

Dolapdere'den Taksim'e çıkan sokaklarda yoğun bir inşaat hareketliliği ve insanı deli eden bir trafik var. Yüksek tatta perdelerin arkasında kaybolan dev iş makineleri, çok geçmeden vitrinde yerini alacak bir başka dünyanın habercisi gibi. Pırıl pırıl caddelerde, ışıklar içinde yürüyen mutlu ve sağlıklı insan gülücükleriyle "Erken Fırsat" müjdeleri veren renkli billboardların kenarından, yavaş yavaş ilerlemeye çalışıyoruz. Panoların hemen altında ise açıktan roş, ot, beyaz, toz ne varsa satan torbacılar, erkenden işe çıkmış kadınlar, köfteci, pilavcı esnafı, müzisyen kıraathaneleri, evden eve gerilmiş çamaşır iplerinde sallanan pantolon, gömlek ve iç çamaşırları.

Kafam çok karışık. Sağlıklı düşünemiyorum artık. Önceden çok mu sağlıklı düşünüyordum ki?

Partide herkes dilsiz rahip olmuş. Kimse hiçbir şey bilmiyor, kimsenin ağzını bıçak açmıyor.

Ulan seçimlere şunun şurasında iki ay kaldı. Aday isimlerini artık açıklasanız da fark etmez, bu saatten sonra kaybetmek mukadder, lakin kime anlatacaksın?

Ömer Hayyam Sokağı'na dönerken, birden aklıma geldi, “dur,” dedim Naci'ye, “şu Selahattin'in dükkânına bi uğrayalım, onda dedikodu vardır mutlaka.”

Selahattin, Gümüşhaneli bir kaportacı. İki de bir çağırıp duruyordu dükkânına, bazen telefonla bazen de hastane-deki odama uğrayarak, bir uğramak lazım artık, yoksa ayıp olacak.

Dükkân, Mecidiyeköy'ün ara sokaklarından birinde, yokuşun başında, birkaç esnafın arasına sıkışmış küçücük bir mekân. Yer küçük olsa da çok önemli değil, çünkü tamir ya da boya için bırakılan arabalarla zaten yolun tamamına el koymuş Selahattin.

İndim arabadan... Naci çekti gitti, “Hocam ben bi yere uğrıycam, kalkmadan beş dakika önce arayın yeter,” diyerek.

İçerden merdivenli, asma katı sonradan uydurulmuş, kir pas içinde bir dükkân Selahattin'in dükkânı. Kapının öndeki aracın sol arka kapısını zımparalayan küçük oğlana, “ustan nerede?” diye sormama fırsat kalmadan asma kattan bağırarak, telaşla indi Selahattin:

“Hoş geldin hocam, sefalar getirdin. Vallaha bizi şereflelendirdin.”

Kucaklaştık hararetle. Koluma sıkıca yapışarak, asma kata doğru sürükler gibi götürmeye başladı.

“Gel hocam gel, ne güzel yaptın; iyi oldu bak, Allah'ın işi işte, Sayın Bakanım da burda bugün, yukarda, yemek yiyoruz.”

Mecidiyeköy'de, asma katlı küçük bir kaportacı dükkânında yemek yiyen bir Sayın Bakan!

Hayırlısı olsun bakalım; bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete.

Demir profil merdivenlerden kafamı eğerek dikkatlice asma kata çıktım. Burası anlaşılan Selahattin'in ofisi. Kenarda iyice duvara yanaştırılmış eski ve kirli bir çekyat, yastığı yorgani hâlâ üzerinde. Ön tarafta formika bir masa, arkasında,

baş koyma yeri epeyce yüksek, eski bir döner koltuk ve masanın hemen önünde, üzerine araba yedek parçaları konulmuş bir sehpa.

Asma katın bittiği yerdeki korkulukların dibinde, çoktan nar gibi köze dönüşmüş ateşiyle ve üzerinde pişmekte olan pirlolalarıyla eski bir mangal. Ara sıra ince ve narin alevler yükseliyor mangalın üzerinden.

Mangalın hemen yanında yemek masası niyetine de kullanıldığı anlaşılan oldukça büyük bir sehpa daha var. Üzerine gazete serilmiş. Onun üzerinde de elle koparıldığı anlaşılan ekmek parçaları ve bir büyük kayık tabağın içinde tepeme salata.

Selahattin, sehpanın tam karşısındaki deri koltukta oturan adama tanıttı beni:

“Sayın Bakanım, Doktor Bey özel bilmem ne hastanesinin sahibidir. Kendisi aynı zamanda belediye başkan adayımızdır.”

Adam, orta yaş çoktan geçmiş, gri beyaz saçlı, gri takım elbiseli, matruş çehreli birisi. Yerinden kalkmaya çalışarak elimi sıktı ve tam kalkamadan tekrar bıraktı kendini koltuğa.

Hınzırca gülümseyerek,

“Yav Selahattin, aday adayı de şuna, bak sonra aday olmayınca fena bozulacağız,” dedim.

“Yok hocam evelallah, o iş kesin gibi bi şey artık,” dedi Selahattin, gidişattan zerre şüphe duymayan bir tavırla.

Sayın Bakanım çok ilgilenmiyor gibi olan bitenle. Uzaklarda bir yere dalgınca bakan bir hali var. İnönü’nün pek meşhur lafını mı geçiriyor acaba aklından: “Ümit ederim, bizim için mazi olan sizin için istikbal olmasın!”

“Sayın Bakanım’la adaşsınız Doktor Bey. Çok tesadüf değil mi?” dedi Selahattin, tüm sevimliliğiyle.

Gayri ihtiyari Sayın Bakanım’ın yüzüne dikkatlice baktım, bu surat tanıdık bir yerlerden ama?.. Soyadını sordum dizgin-

leyemediğim bir merakla. Adam kibarca cevap verdi. Sesinde övünmeyle saklama arası bir ton var, hemen fark ediliyor.

Evet, zincir şimdi tamamlandı. Sayın Bakan, bir dönemin muktedirlerinden. Hem de çok kritik bir bakanlığın başındaydı zamanında. Devr-i iktidar bitince çok çabuk adı unutulmalardan olmuş, yazık!

Sayın Bakan, kendisini alçakgönüllü bir biçimde, gayet mütevazı ve hoşgörölü cümlelerle anlattı bir süre. Dikkatlice dinledim adamı... Enteresan; bir dönemin anlı şanlı, üstelik oldukça etkin bir mevkiinden, şimdi Selahattin'in kaportacı dükkânında, gazete serili sehpa da pırzola dişlemeye kadar uzanan alengirli bir yolculuk.

Selahattin, "Hocam benim dükkân başka dükkânlara benzemez, politikanın genelkurmayıdır burası, kararlar burada verilir," falan derken, çok da sallamıyormuş demek.

Sayın Bakan, çek yolsuzluğu yüzünden bundan bir sene kadar önce cezaevine girmişti, şimdi serbest kalmış demek ki. Gözlerinde derin bir hayal kırıklığının ve hayat kırılgılığının ışıltısıyla, elini ceplerine sokup çıkartarak kartvizit arandı bir süre, Selahattin, "Ben sonra veririm hocama," deyince de, bıraktı aramayı. Hastane işletmeciliği yaptığımı duyunca da epey bir ilgilenildi. Bazı fonlar varmış yurtdışında. Yöneticileri gelip bakıyorlarmış firmanıza. Sayın Bakanım zaten uzun vadeli ve ucuz maliyetli kredilerle uğraşıyormuş. Bu fonlar hemen alınıp kullanılabilirmiş. Buradan bir ortak şirket olursa işler daha kolay yürürmüş, falan... Hiç ilgimi çeken meseleler olmamasına rağmen çok ilgilenmiş gibi bir yüz ifadesiyle dinlediğim konuşmanın ucunu, "Her şeyi biz ayarlıyoruz, siz hiç risk almıyorsunuz," cümlesinden sonra, tamamen bıraktım.

Adaşım, büyük bir ihtimalle fark etmemişti; risk almadan yaşanan hayatların doğru hayatları yaşayabilmek için oldukça fazla riskler barındırdığını...

Sayın Bakanım, biraz daha konuştuktan sonra sustu ve öylece baktı oturduğu koltuktan, dışarıda ağzına kadar arabalarla dolu sokağa. Biraz sonra, zamanında epey pahalı ve seçkin olan ama şimdilerde kasaba müteahhitlerinin arabası olarak bilinen cinsten bir araba geldi, durdu. İçinden orta yaşlarda kır saçlı, bıyıklı, yapılı biri indi. Aracın şoförü olmalı. Selahattin, şöyle bir kalkıp baktıktan sonra sokağa, kapının önüne gelen her arabaya söylediği için artık iyice ezberlediğim repliğini bağırarak tekrarladı:

“İyi, arabanın yeri iyi, bırak öyle...”

Sayın Bakan birkaç pırzola daha yedi sessizce. Selahattin'den kolonyalı mendil istedi, ağzını, elini sildi, temizlendi soylu kediler gibi, müsaade isteyerek kalktı gitti.

Adamın gidişini ve Selahattin'in onu yolcu edişini izledim bir süre.

Sayın Bakan'ı gönderip, çırağa fırça attıktan sonra iç merdivenden yavaş yavaş yukarı çıkan Selahattin'e baktım, şimdi neler anlatacak bakışıyla; sesini hafifçe indirerek deri koltuğu yanıma çekti iyice. Demek, derin gıybet var:

“Sayın Bakan biraz sıkıntıda hocam. Hiç bildiğin gibi değil. Bunun şirketleri falan vardı. Güzel para kazanıyordu. Zaten durumu da iyidir, aileden yani. Edremit'te arazileri var ki, arabayla gezebiliyorsun araziye, öyle yani. Bi kız kardeş var, bi de bu. Rahmetli babaları erken öldü. Kız kardeş de hiç evlenmedi zaten, Sayın Bakan'ın yanında yaşadı, Bebek'teki villada. Anne, yatalak oldu on sene önce, yattı kaldı kadıncağız. Geçen sene de rahmetli oldu. E, bizim tanışmamız da rahmetli yüzünden. Benim abla baktı rahmetliye ölünceye kadar. Kadıncağıza bakacak birini arıyorlarmış, peder de bunların köşkünü hemen arkasındaki lokantada çalışıyordu, oraya buraya haber bırakılınca, ablam 'ben bakarım,' demiş, zaten ihtiyaç da var, ne yapsın, para yok, pul yok. Ondan sonra da abi, kardeş gibi olduk, ben de gidip geldikçe ilerlettim münasebeti.

Aslında işleri çok iyiydi hocam. Fakat bunun bi ortağı vardı, müdür gibi bi şey daha doğrusu, anasının gözü bi herif. Bizimkinin pek akli ermez ticarete, işleri ona bırakmış, o da yazmış yazmış dağıtmış çekleri. Vadesi gelince de ödemişler, para yok ki nerden ödeyeceksin. Tam da krize denk geldi bu işlerin hepsi. Dövizle kredi kullanmışlar, dolar fırladı gitti. Köşkü falan sattılar apar topar ama yetmedi. Müdür kayboldu sonra ortalıktan, yurt dışına mı ne kaçmış diyorlar. Kimisi de önceden paraları oraya götürmüşler diyor, İsveç mi İsviçre mi orda bu işleri yapan bankalar varmış. Bizimkinin de işin içinde olduğunu, danışıklı dövüş olduğunu söyleyen de var. Günahı boynuna. İşin içinde olsa ben anlarım. Niye böyle perişan gezsın, öyle değil mi?”

Selahattin bir ara dönüp pirzolalara baktı, hızla kalktı yerinden. Maşa kullanmadan, bazen üfleyerek bazen elini yalayarak topladı pirzoları ve özenle yerleştirdi çinisi atmış geniş bir porselen tabağa. Getirdi koydu önüne.

“Adam toz olunca bu tek başına ortada kaldı. Tefeci mefeci, derken arkasından hacizler. Şirket yetkilisi diye tuttular soktular bunu içeri. Az biraz yattı Bayrampaşa’da, sonra çıktıydı, bi sene önce tekrar tıktılar. Bir ay oldu tahliye olalı. Haftada bir uğrar bana. Söylemesi ayıp, arabasının benzini falan ben koyarım arada sırada. Fakat, kardeşim hâlâ niye o şoförü çalıştırırsın, maaş verirsin, öyle değil mi hocam?”

Pirzolalar fena değil. Selahattin biliyor işi. Pirzola dediğin zaten biraz yağlı olacak, bir de k    n harareti geçtikten sonra atacaksın ızgaraya. Acıkmış da olursun bu arada. Selo eti sevdiğimi anlamış olmalı ki, fısır fısır bi şeyler anlatmaya devam etti:

“Hocam, ben eti Fatih pazarından alırım. Avrat pazarı derler. Itfaiyenin orda, bilirsin. Kasaptan et almam ben. Haftada bir giderim pazara, bizim Abd  lhakim vardır, iyi kasaptır, o keser, ondan alır gelirim. Bizim oraların kuzusu koyunu bir başkadır ama. Size de alayım. Ne zaman isterseniz. Zaten fasulye nohut, baharat, her şeyimizi oradan alırız. Yiyemiyorum dışardan alınananı.”

Çaylar geldi, Selahattin asıl meseleye giriş yaptı:

“Telefonda dediğim gibi. Muhterem Hoca’yla mutlaka g  r  şmemiz lazım... Durumu anlatınca, b  yle b  yle deyince, ‘Tamam Selahattin,’ dedi, ‘Mutlaka g  r  şelim doktor bey-le,’ dedi.”

“Yav Selo g  r  şelim tamam da, adamla ne işimiz olabilir ki Allah aşkına. Ne konuşacağız gittiğimizde?”

Yüzüme, “çocuksun sen!” der gibi baktı Selahattin, sonra da cahilliğime verip affetti.

“Doktor Bey, sen ne diyosun? Muhterem Hocam çok etkin bir isimdir. Yani sana nasıl misal versem şimdi, en son Büyükşehir adayının kim olacağına o karar verdi desem, ne dersin?”

Selahattin, bombayı patlatıp kenara çekilmiş, saklandığı yerden hasarı kestirmeye çalışan eylemci bakışıyla süzdü beni.

“Ciddi misin?” dedim, olanca masumiyetimle.

“Deli misin?” der gibi yavaşça açtı ellerini, başını hafif sağa eğerken.

Bir süre bakiştık. Çok şaşırmış ve etkilenmiş bir yüz ifadesi takınmazsam kırılacak galiba. Öyle yaptım ben de.

Çayları tazeledi çırak. Bir süre sessizce çaylarımızı içtik. Aşağıya baktım, Naci gelmiş, sırtını aracın kapısına yaslamış etrafa bakınarak sigara içiyor. Nereye gitmiş, ne halt yemiş olabileceğine dair birkaç şey geçti aklımdan. Sinirimi bozmayayım şimdi.

“Tamam o zaman,” dedim, “Perşembe akşamı buluşur gideriz. Dediğin gibi, sen haber ver geleceğimizi Muhterem Hocam’a.”

“Hadi eyvallah,” deyip, ayrıldım dükkândan.

Arabayı Karaköy'ün arka sokaklarından birine park ederek çıktım yola. Etrafta kimseler yok. Vakit gece yarısına yaklaşıyor.

“Ne işim var gecenin bir yarısı Karaköy’de bir camide?” diye kendi kendime kızıyorum ama bir yandan da ne yapacağınızı bilememenin şaşkınlığıyla önüme çıkan her şeye can havliyle sarılıyorum.

Lanet olsun!

Bir sigara yaktım, derin bir nefes çektim.

Biraz sakinleşmişim ki, Selahattin her zamanki küçük adımlarıyla hızlı hızlı geldi yanıma.

“İyi, arabanın yeri iyi. Bi şey olmaz burda, merak etme,” diyerek önden yürümeye başladı.

Çok geçmeden dükkânların arasında kaybolmuş gibi duran eski bir mahalle camiinin önüne geldik, durduk. Yatsı namazı bitmiş, cemaat dağılmış, bahçedeki eski bankın üzerinde birkaç yaşlı oturuyor. Caminin yanındaki başka bir kapıdan içeriye girdik. Sağlı sollu ağaçların sakladığı mermer bir yoldan eski bir kapının önüne geldik. Selahattin hiç

beklemeden ayakkabılarını çıkarıp yavaşça açtı kapıyı. Camide namaz kılınan bölümün hemen yanında yer alan, genişçe bir oda burası. Biraz daha farklı, hem bir çalışma odası, hem de cami gibi döşenmiş. Bir takım dolaplar ve İskandinav tarzı mobilyalar var. Tam karşıda köşede yaşlı, gözlüklü, sakallı birisi oturuyor. Yanında orta yaşlı –cemaatten birileri olacak– ayakucunda diz çökmüş, adama bakıyorlar. Bizim içeri girişimizle hiçbirisi ilgilenmedi. Muhterem Hocam yanındakilerle konuşmaya devam etti. Hoca'nın önü biraz açıldığında, Selahattin koşarak vardı ayakucuna ve eğilip ellerinden öptü.

“Ooo bizim Selahattin gelmiş yahu, hoş geldin kaçak, nasılsın bakalım?”

Selahattin, saygılı ve sevecen bir edayla Hoca'nın elini, omzunu, eteğini öperek yanına çöktü... Sonra da Hoca'nın kulağına eğilip fısıf fısıf bir şeyler söyledi. Hoca başını sallayarak bana baktı. Biraz sesini yükselterek,

“Hoş gelmiş... Buyursun buyursun tabii ki,” dedi.

Selahattin'in işaretiyle hareketlendim oraya doğru. Doğal ve bu işlere çok alışkınmışım gibi bir tavır peşindeyim ama biraz zor, hiçbir şey bilmiyorum bu âleme dair!

Ne yapmalıyım şimdi? Herkes de bana bakıyor sanki. Bu arada hoca, hiç farkında değilmiş gibi bir refleksle elini uzattı. Ne yapayım, eğildim öptüm elini. Biraz kenarda ve hafif arkada bir boşluk bularak, yanlarına oturdum. Selahattin kaşla göz arası, eliyle “işler yolunda” gibi bir hareket yaptı.

Sırıtmaya çalışıyorum, belki işe yarar.

“Eeee Selahattin, ne var ne yok oğlum?”

“Ne olsun hocam, Allah'a şükür, iyiyiz sayende...”

“Güzel, güzel.. Daha da iyi olun inşallah..”

Biraz durduktan sonra, devam etti:

“Yahu senin Faruk geldi geçenlerde... Ne olmuş ona öyle? Vaziyetini pek iyi görmedim. Dükkânı da kapatmış gali-

ba. Epey bi anlattı, çekleri mi yazılmış, çaldırmış mı? İcra filan gelmiş... Fakat sen onu üzmüşsün biraz, öyle mi? Şikâyetçi yani senden... Hıı...”

Hoca güldü sonra, çok komik bir şey anlatmış gibi... Selahattin de güldü. Belli ki kendi aralarında eskiye dayalı bir mevzu var, benim bilmediğim...

Hoca, rahat hatta neşeli bile sayılabilecek bir adam. Etrafındakiler gidip gelip elini eteğini öperken o da bir şeylerle uğraşıyor. Kaybettiği bir şeyi arıyor gibi. Yeni dükkân açmış da onun hayır duasını almak için yanına gelip elini öpen kırmızı suratlı tombik bir adam geriye doğru çekilirken, hoca da yan tarafından bir yerden, bir tane satış fişi buldu.

“Hah, işte buradaymış, vay namussuz vay!” Yanında duran orta yaşlı, sakallı birine uzattı fişi. “Bak yahu, buradaymış.”

Etraftaki herkes sevindi bu olağanüstü gelişmeye. Mutlu oldular. Ben de sırtmanın dozunu biraz daha artırdım. Adam hocanın elindeki fişi aldıktan sonra, geri geri sürünerek, çıkıp gitti odadan.

Bu arada birileri aralıklarla hocanın önüne gelip, elini, eteğini, omzunu öpmeye devam ettiler. O da küçük dualar eşliğinde başlarına dokunarak mutlu etti onları. İncecik, çok zayıf, sarışın bir adam geldi, bir şeyler söyledi, köyüne gitmek için izin istediğini anladım. Hoca izin verdi, adam hocanın elini öptü, gitti. Bir başkasının çocuğu hastalanmış, hocanın hayır duasını istemeye gelmiş falan.

Muhterem Hocam bir ara bana döndü,

“Doktor Bey, sizin hastane nerede oluyor şimdi?” dedi. Selahattin istihbaratı vermiş belli ki.

“Alibeyköy tarafındayız Hocam, Belendiz de diyorlar, Milli Kütüphane’nin orası.”

“Sahibi oluyorsun di mi?”

“Ortaklarındım.”

Selahattin sevinçten tıkanan bir sesle atıldı sohbeta: “Hocam, hastane Kemal Bey’in kendisinin sayılır, öyle dediğine bakmayın.”

“Maşallah maşallah... Her hastalığın doktoru var mı yani, teşkilat tamam mı?”

“Tamam sayılır hocam... Tüm branşlar olmasa da... Yüz küsur kişi çalışıyor şu anda. Biz tabii epeydir şey yapıyoruz orada..”

Hoca beni tartarak durumu anlamaya çalışıyor, ama başka bir derdi var, lafı oraya getirecek.

“Yahu benim şu kulağım da bir çınıltı, geçen seneden beri hiç geçmedi. Sağ olsun sizin gibi kıymetli bir doktor hemşerimiz var, beni Vakıf Guraba’ya götürdü, orda makineye soktular, emar mı ne ise. Sonra damla mamla verdiler, biraz faydası oldu amma tam geçmedi yav. Yani gine çınlama var. Bilhassa akşamları. Bugün yatsıyı kıldırımadım Allah affet-sin, sağ olsun Salih vardı da o kıldırdı.”

Bu sırada Salih yavaşça ve gururla kıpırdanarak yerinden, elini kalbinin üzerine götürerek eğildi.

“Kulak doktoru da var mı?”

“Tabii hocam, tam gün hem de!..”

Kulakla ilgili bir şey isteyecek galiba, en iyisi o söylemeden ben teklif edeyim.

“Bir ara gelerseniz şey yaparız hocam, baktırırız yani.” Muhterem Hocam, hemen atlamadı hediye.

“Cengiz Bey vardı, göz üzerine, çok uzman, profesör yani. Taksim’de çalışıyordu, o sizde mi şimdi?”

“Yok, bizimki özel oluyor, Taksim İlk Yardım değil.”

“Ama Taksim demişti ya o bana. Yalan söylemez Cengiz!”

“Yok, yalan değil zaten. Taksim İlk Yardım diye bir yer var hocam, orada çalışıyordur, bizimki özel...”

“Ha...”

Bu arada birisi gelerek, hocanın kulağına bir şeyler fısıl-

dadı, hoca hiçbir şey söylemeden kafasını “olur” manasında salladı.

Hâlâ bir şeye takılmış belli ki, etrafında bir şeyler aranarak konuştu.

“Yahu, bu Doktor Cengiz’in telefonu?”

Bir yerlerden yırtık, yıpranmış bir fihrist çıkardı... “Bura-ya yazmış olmam lazım!”

Hoca bir süre daha eski defterin sayfalarında gezindikten sonra usanmış olacak ki vazgeçti Dr. Cengiz’in telefonunu aramaktan. Öylece durdu biraz. Ortamda aniden gelişen sessizliği fırsat bilen Selahattin atıldı:

“Hocam, Kemal Bey bu sene seçimlerde bizim adayımız, nasip olursa, sizin de hayır duanızı almaya geldik. Yani doktor bey, bölgede çok sevilen biridir. Bütün dernekler olsun, vakıflar olsun, halk çok seviyor ve destekliyor.”

“Tabii canım. Güzel olmaz mı, çok iyi olur tabii... Olsun, olsun...”

Selahattin, gözlerindeki ışıltıyı ve dudaklarındaki tebessümü terk etmeden döndü bana baktı, hocaya baktı ve ellerini dizlerine koyarak sustu. Herkes sustu. Birisi yavaşça esnedi. Ceneviz mekânlarının ortasında, eski ve kadim bir caminin köşesinde, tesadüfen bir araya gelmiş uzak ülkelerin mütevazı seyyahları gibi bakındık birbirimize.

Muhterem Hocam tekrar deftere uzandı, gözlüğü taktı. “Sen şimdi telefonunu bana bir söyle bakalım Doktor Bey.”

“Bu iş Ankara’da biter kardeşim, boşuna bekliyorsun burarlarda,” dedi bilmem ne ilçesinin geçen dönem belediye başkan adayı olan Ekrem. Kazanamamıştı ama olsun aday gösterilmişti ya!

“Gerekirse yatağı yorganı sereceksin Genel Merkez’in önüne, bekleyeceksin,” diye devam etti.

Yatak yorgan mı? O kadar da değil canım... Ama beklemekle bir şey olacağı da yok, doğru söylüyor adam.

Ondan iyi bilecek değilim ya, Meclis’e gitmeliyim bir an önce, evet, en doğrusu bu.

Sabah erkenden çıktık yola. Benzin istasyonunun birinde tuvalet molası, birkaç bardak çay, oyalanmadan yola devam. Meclisin ziyaretçi kapısında indim arabadan. Buraya ikinci gelişim. İlki mecburi hizmet yıllarında, bilmem kaçınıcı seneden sonra canıma tak eden “İstanbul’a tayin” meselesini halletmek için, kasabanın belediye başkanı elimden tutmuş, dönemin bölge milletvekillerinden birinin yanına götürmüştü. Aklımda, köstebek yuvaları gibi yan yana dizilmiş minicik odalarda sürekli misafir ağırlayıp, gelen gidenle çay içen, takım elbiseli adamlar kalmış, o kadar!

Koltuğumun altında üç kalın proje dosyası, güvenlikten geçip sayın vekilim Zafer Abimin odasını bulmak için, vekil odalarının olduğu bölümde yürümeye başladım. Gittiğimde odasının kapısı açık ama içerde kimse yoktu.

Hemen yanındaki odanın sekreteri “grup toplantısında-
lar, burada beklemeyin bence,” deyince çıktım, oraya git-
tim. Burası da bir âlem. Meclis toplantılarının olduğu salona
bağlantılı koridor ve bekleme salonunda öbek öbek insanlar;
aralarına bir ya da birkaç milletvekili almışlar, olanca hara-
retleriyle bir şeyler konuşuyorlar. Vekiller arada sırada telaş-
la salona gidince ortalıkta in cin top oynuyor.

Pek eğlenceli bir yer!

Proje dosyaları da tuğla gibi, “şunlardan bir an önce kur-
tulayım” düşüncesindeyim artık.

Önce parti genel sekreterinin meclisteki odasını buldum.
Elbette yokmuş yerinde, şaşırmadım, dosyalardan birini
kartvizitimle birlikte sekreterine bıraktım, “Sayın vekilime
iletmesini rica ve istirham ederek...”

İkinci dosyayı da, kuliste Fenerbahçe maçı seyreden bizim
bölge milletvekillerinden birinin eline tutuşturdum. Adam,
yan gözle maça bakarak, sessizce dinledi beni. Belki de bir
an önce gevezeliğimden kurtulup maça dönme arzusuyla,
“Siz bir dosya da bana bırakın, ben iletirim ilgili arkadaş’a,”
diye konuştu, ezberlemiş gibi.

Neyse, ben de epeyce hafifledim bu arada.

Yavaş yavaş da olsa Meclis’in tadını çıkarmaya başlamış-
tım aslında. Her zaman oradaymış, buralara çok alışkınmış
gibi bir havayla bulduğum boş koltuklara yayıldım, açık te-
levizyonlardan ciddi bir ifadeyle oturum seyrettim, sebilden
su içtim, çay dolu tepsiyle yanımdan geçen çaycıdan teklif-
sizce çay aldım...

Vakit öğleye yaklaşmıştı ve karnım da acıkmıştı.

Birden, genel kurul toplantı salonu taraflarından tanıdık

bir grubun, telaşlı ve hızlı adımlarla bana doğru geldiğini gördüm.

Aman Allahım! Bizim Bir Numara ve avnesi. Bir Numara en önde. Yanında her zamanki yapışık kardeşi bilmem ne bey, hemen arkalarında birkaç tanıdık, bir-iki tanımadık mebus ve özel kalem görevlisi bir adam daha. Bir Numara hem yürüyor hem de etrafındakilerin anlattıklarını dinliyor. Grup hızla bulunduğum yere yaklaştı, önümden kavis yapıp kıvrılırken, içimden kopup gelen tuhaf bir cesaretle, aniden gruba takıldım ve onlarla birlikte yürümeye başladım. Bunu yapmaya o kadar hızlı ve aniden karar vermişim ki, kimse ne olduğunu anlayamamıştı.

Gruptakiler, sanki uzun zamandır onlarla yürüyordum, grubun ayrılmaz bir parçasıymışım gibi yürümeyi sürdürdüler. Ta ki asansörün kapısına kadar. Grup ve tabii ki ben de, kısa bir maratondan sonra, büyükçe bir asansörün önüne gelmiş, durmuştuk. Herkesin sırtı dönük, asansör kapısının önünde beklemeye başladık.

Tam zamanı şimdi! Bugün kendimi aştım kesinlikle, şu düşündüğüm ve yaptığım şeylere bak Allah aşkına. Grubun içinden yavaşça süzülerek Bir Numara'nın yanına vardım. Gözlerinin içine gülümseyerek bakmaya başladım. Fark etti ve kafasını gayet olağan bir davranışta bulunmuşçasına hafifçe eğerek selamlar gibi yaptı. Elimi uzattım doğal olarak, o da uzattı elini ve hararetle sıktı. Elim hâlâ avuçlarında iken konuşmalıydım.

Bu müthiş beraberliğin verdiği cesaret ve güçle, "Merhaba efendim!" dedim.

"Merhaba!" dedi ve elini çekmek istedi; bırakmadım. Bırakır mıyım! Yakmışım gemileri artık. Ya herru, ya merru! İlçemin ismini söyleyerek devam ettim.

"Bilmem ne ilçesinden efendim, belediye başkanı aday adayı Doktor Kemal Güner..."

Bu sefer elini gerçekten kurtarmak istediye de yine bırakmadım, hatta şöyle aşağı yukarı yeniden sallıyormuş gibi bir hareket de yaptım, dostluğumuzun sürdüğü anlamında.

“Hatırladınız mı efendim? Havaalanından.”

Elini biraz da zorla kurtararak üzerini düzeltti. Yanındaki-
lere baktı, asansörün ışığına baktı.

“Evet, evet... Pardon...” falan gibi kelimeler yuvarlanıp döküldü ağzından.

Yapışık kardeşi eğildi bir şeyler söyledi kulağına. Kafasını sallayıp, sinirli sinirli güldü. Öylece duruyordum karşısında ve artık ayrılamayacak kadar yakınlaşmıştım. Bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı bir biçime dönüşmüştü sanki Bir Numara’yla olan ilişkimiz. Galiba beni sevmişti. Tam yeni bir hamleyle bu ilişkiyi bir üst boyuta taşımaya hazırlanıyordum ki, asansör geldi.

Herkes kapıya doğru hareketlenmiş, kartlar yeniden dağıtılmıştı.

Başta Bir Numara, yanında yapışık kardeşi, özel kalemi ve diğerleri, hep birlikte asansör kabinine aktık. Ben de katıldım tabii ki bu güçlü anafora, bir anda kendimi içerde buldum. Şimdi daha da yakındım Bir Numara’ya ve tam sırasıydı, proje dosyasını işte şimdi verebilirdim. Yapışık kardeş, düğmelerden birine bastı, asansörün kapısı kapandı ve şöyle bir yerinde sarsıldı. Kapı tekrar açıldı, biraz durduk, yine kapandı. Oradakilerden biri tekrar düğmeye bastı. Kabin bir an tekrar sarsılıp durduktan sonra, düğmelerin bulunduğu paneldeki işaretlerden biri kırmızı bir ışık çıkartarak yanıp sönmeye başladı.

“Fazla yük!” dedi grubun arkalarında duran, mafya kıyafeti gibi kalın çizgili takım elbise giymiş birisi. Asansörün kapısı açıldı tekrar.

Kimse yerinden kıpırdamadan beklemeye devam ettik. Birkaç kişi duyulur duyulmaz mırıldandı:

“Birisi insan... Merdivenlerden yürüsün...”

“Yok ya, kalkar aslında, biz geçen gün yirmi kişi bindik, hiçbi şey olmadı,” dedi iyi kalpli bir insan evladı.

Bir Numara giderek rahatsız ve mutsuz olduğunu belli etti gövdesini tuhaf bir şekilde kıpırdatarak.

“Arkadaşlar, kim fazlalıksa insan,” diye yükseltti sesini, grubun en yaşlısı olduğunu zannettiğim kısa boylu, karga burunlu bir adam. Tüm gözler yavaşça bana döndü ya da ben öyle zannettim, bilmiyorum. Daha fazla orada kalamayacağımı düşündüm. Bir Numara’ya yine de hafif bir baş hareketiyle reverans yaparak ve önümdeki birkaç kişinin gövdelerinin arasından sıyrılarak, asansörden dışarı çıktım.

Kapı kapandı. Asansör rahatlamıştı.

İçinde, Bir Numara ve diğer talihli yolcularıyla, mutlu bir halet-i ruhiyeyle, kendi özgür sularında coşkuyla yükseldi üst katlara.

Ey, kutlu makine, yolun açık olsun.

Çıktığın bu yolculuk, sana binmeye çalışıp da binemeyen memleket evlatlarının dertlerine derman olsun.

Hasretle yolunu gözleyen her aday adayının kalbinde bıraktığın ince sızı, çok sonra yazılacak olan mazlumların tarihinde, ışıltılı bir manzume olarak kalacak.

Ey, talihli yolcu. İçinde olduğun kabinin kıymetini bil. Önüne arkana sağına soluna sahip çık. Her şeye burnunu sokma. Önden yürüme, geride de kalma. Yüksek sesle konuşma. Sessiz de kalma. Her şeyi düşünme. Sakın düşünce-sizlik de yapma. Neyse işte!

Koltuğumun altında proje dosyam, üzerime biraz önce yapıştirilmiş “fazla yük” etiketiyle orada öylece bekledim. Yeni bir asansör değildi beklediğim, hacaklarımda, geriye dönüp meclisten çıkacak gücü bulmalıydım öncelikle.

Bugün Figen'in doğum günü. Ada macerasından sonra ne gördüm ne de konuştum. Aramadı da. E, haklı kız!

Belki doğum günü bahanesiyle affettirebilirim kendimi. Arabayı her zamanki otoparka bırakıp, Çiçek Pasajı'na doğru yürüdüm. Adımımı atmamla birlikte yağmur da başladı. Önceleri ufak ufak ama birazdan şiddetleneceğini hissettiren iri damlalı bir yağmur. Öyle de oldu. Yolun sağında solunda yer alan meyhaneler, önlerindeki masaları hızla toparladılar. Ekâbirler neyse de yeni yetme müşteriler bardaklarını alıp telaşla içeri kaçıştılar. Birkaç masa –belli ki öğleden sonracı bunlar– pek acele etmeden yavaşça çekildiler tentenin altına. Tepelerinde biriken su üzerlerine şarlamasın yeter. Komiler tuzlukları bardakları topluyorlar. Garsonlara eğlence çıkmış, elleri ceplerinde komşu dükkânlardaki garsonlara bağırarak bir şeyler söylüyorlar.

Hiç telaş etmeden ağır ağır yürüyüp çıktım İstiklal'e. Yağmurdan çatı altlarına kaçan kalabalık caddeyi iyice tenhalaştırmış. Yol boyu şemsiye satıcılarına kalmış koca cadde. "Bunlar mı yağıdırıyor yağmuru," diye düşünmüyor değil insan, o kadar hesaplı bir zamanlama.

Tramvay yolundan yürüdüm gittim Galata'ya doğru. Fi-gen'in şimdilerde home ofis yaptığı eski evimiz çok uzakta değil.

İstanbul'daki üçüncü yılımızdı galiba. Figen'e yüklüce bir prim, bana da olmayacak bir yerden bir miktar para gelince hiç alışık olmadığımız bir şeyle karşılaşmıştık. Banka hesabımızda para vardı! İlk fark ettiğimizde karı koca şaşırıp, üzerine epeyce muhabbet ettiğimizi hatırlıyorum. Ne yapacaktık şimdi bu parayla? Evet, Galata'da kule manzaralı, yüksek tavanlı, eski bir ev. İlk zamanlar, gündüzleri avizeci gürültüsü, geceleri berduş tedirginliği canımı sıkırsa da hep sevdim bu evi. Şişli'deki o tuhaf evden sonra zaten saray gibi gelmişti gözümüze.

Yağmur, bardaktan boşanıra çevirdi hızını. İlk karşıma çıkan kitapçıya attım kendimi. Sahibini tanırım, Tefvik. Kürt Tefvik.

Yeni çıkanlara, çok satanlara bakınırken, tezgâhın arkasından seslendi.

“Yağmur yağmasa geleceğin yok abi!”

“Valla, doğru söylüyorsun. ‘İklimin okuma alışkanlıkları üzerine etkisi’ konulu bir kitap soracaktım ben de, onun için geldim,” diyerek entelektüel seviyesi yüksek sayılabilecek bir espri yolladım.

Çok geçmeden kirli sakal, tek kulağı küpeli bir delikanlı çay getirdi. Patrondan çay ikramı! Biraz muhabbet etmeliyiz haliyle.

“Nasılsın, ne var ne yok?” diye yanaştım kasaya. “İyidir abi, n'olsun.”

Enteresan bir adamdır Tefvik. Taksim Meydanı'ndaki bir masalık kitap tezgâhından bu dükkâna kadar geldi. Yer güzel... Merkezî... Üst katları da var galiba.

Tefvik'in yıllardır bildiğim bel fıtığı şikâyetleri vardır. Önce sırt ağrılarından başladı anlatmaya. MR raporları çık-

tı çekmecedem. İkinci çayı bitirdik bu arada. Tefvik, kemik sintigrafilerini bulamadı Allahtan. Birisi ameliyat olman şart demiş galiba, dönüp dolaşıp onu soruyor: “Ameliyat olmasam olmaz mı?”

Kaçacağım, lakin hâlâ yağıyor yağmur. Mevzunun hattını değıştirmek en iyisi.

“İşler nasıl?”

Yüzüyle, “tatsız” anlamında bi hareket yaptı. “Öyle işte... Dostlar alışverişte görsün...”

Tanı bu sırada elinde beş-altı kitapla birisi kasaya gelince sanki yalanı yakalanmış gibi savunmaya geçti:

“Kira çok yüksek abi. Mal sahibine çalışıyoruz. İstiklal’deyiz ya, anasını satıyorum...”

Biraz daha konuştu kendi kendine. Hiç dinleyecek havada değılim. Etrafa bakındım; Figen’e doğum günü hediyesi bir kitap. Ne olabilir? Bir yemek kitabı ilişti gözüme. Tarifler, malzemeler, fotoğraflar falan, resimli üstelik. İyi yemek yapamadığını hatırlatan kötü bir espri gibi algılamaz inşallah.

Yağmur da kesildi sanki. Kitabı alıp kaçayım hemen.

“Sağol çay için. Görüşürüz,” diyerek hareketlendim.

Tefvik bıraktığım yerde hâlâ,

“Ne diyorsun abi, ameliyat oluyum mu?”

Raporlara değıl Tefvik’e baktım şöyle bir. Nedense, serumların hortumların arasında hayal edemedim çocuğı.

“Siktiret, ameliyat falan olma. Böyle idare et git işte!”

Vardım Galata’ya. Girişteki avizeci bar olmuş. Hafif öne üç masa yerleştirmişler. Birkaç kişi oturmuş salata yiyor.

Apartman girişi de değışmiş. Merdivenler falan. Nasıl bu kadar hızlı değışir bir semt?

Zile bastım, çalışmıyor. Neyse ki o aynı, değışmemiş. Kapı itince açıldı, çıktım merdivenlerden.

Kapıyı genç bir kız açtı. Tanıyor galiba ya da haberli geleceğimden.

“Buyurun,” dedi ve kayboldu ortadan.

İçeri girdim. Biraz merak ama daha çok özlemle bakınıyorum etrafa.

Hımın... Atakan Bey de burda mı acaba? Çaktırmadan kontrol ediyorum. Evet, yatak odamız aynı kalmış, değiştirmemiş. Benim çalışma odasında galiba Atakan Bey var artık. Salon da Figen’in ofisi olmuş.

Biraz durdum kapıda. Allahtan çok gecikmedi Figen.

“Hoş geldin. Dışarı çıkalım istersen...” dedi, yorgun bir sesle.

Bu arada, çoktan bırakmıştım yemek kitabını girişteki masanın üzerine.

“Nice yıllara! Sağlıklı uzun bir ömür dilerim.”

“Çok teşekkür. Zahmet etmişsin.”

Ambalajı yırtarak, hemen açıp baktı hediye.

“Çok teşekkürler. Artık çok iyi yemek yaptığımı bilmiyosun tabii ki...”

Sırıttım haliyle.

“Odakule tarafında çok güzel manzarası olan bir otel var. Teras katı inanılmaz. Orada oturalım mı, ne dersin?” dedi.

Canıma minnet!

Dışarı çıktığımızda akşam olmak üzereydi ve yağmur dinmişti artık. Ortalıkta kimseler kalmamış. Galatasaray’a doğru yürüdük, hiç konuşmadan.

Az sonra otelin terasındayız.

Aşağıda ışıltılı bir İstanbul. Haliç, Sarayburnu, Kız kulesi.

Ne yapılırsa yapılsın, bu şehir hep güzel kalacak, eminim. Büyülü ve vazgeçilmez!

“Ada için kusura bakma. Çok önemli bir randevuydu, mecburen gittim.”

“Olsun... İşe yaradı mı bari?”

“İşe yaradı mı? Yaradı tabii ki! Ne kadar boktan ve lüzumsuz bir işin içine girdiğimi gösterdi... İşe yaradı.”

“Ne oldu, hayırdır?”

“Boş ver!” dedim önce, sonra da döküldüm: “Kör nokta nedir biliyorsun değil mi?”

Cevap vermedi. Zaten cevap versin diye sorulan bir soru olmadığı o kadar belli ki.

Baktı yüzüme.

“Kişinin kendini tanıyamadığı nokta kör noktaymış,” diye devam ettim.

“Ben kendimi tanıyamadığım bir yerdeyim bugünlerde.”

“Tamam,” gibi bir şeyler söyledi ya da bana öyle geldi. Devam ettim sonra:

“Ama kişinin öznesinin yazılı olduğu yer, tam da bu kör noktaymış.”

Bir süre sustuk.

“Nietzsche haklı çıktı yani!” dedi. Ah! Biliyormuş bak aforizmayı.

İstanbul’u seyrederek ve susarak geçirdik o akşamı...

Güzel bir akşamdı...

Şurada birkaç hafta kaldı yasal sürenin bitmesine ve entere-sandır kimseden en ufak bir sinyal dahi yok. Dayanamadım, ben de bastım İl'e gittim.

Bodur sekreterin gözleri felfecir. Akşamın bir vakti olmuş, hâlâ fıldır fıldır dönüyor ortada. İçeri girdiğimde telefonda birilerine yemek davetiyesi satmaya çalışıyordu. Kafamla hafif bir selam verip bekleme koltuklarından birine oturdum. Epey uzadı telefon, karşısındaki aday adayı dış-li çıktı anlaşılan. Neyse, sonunda “Başgan’ın selamını” söyleyerek kapattı telefonu. Dâhilîden bir düğmeye basarak, “Yirmi beş tane alıyor,” deyip, bana döndü tüm sevimliliğiyle. Tatlı tatlı yüzüme bakıyor. Artık gide gele samimileşmiş ve Başgan’la da iyice hukukumuz oluşmuş gibi kendi uydurduğum bir ses tonuyla, arkasındaki deri kaplı kapıyı işaret ettim:

“İçerde mi?”

“Toplantısı var,” dedi anında ve çabucak devam etti:

“İlçe başkanlarını çağırdı, önemliymiş, öğleden beri içerdeler.”

“Ne zaman biter?” dedim, hiç taviz vermeden. Kolayca oradan ayrılmayacağımı anlasın diye de ekledim:

“Telefonda konuştuk, bi işimiz vardı. Görüşmem lazım mutlaka...”

“Valla bi soruyum o zaman,” diyerek, içeri girme hazırlığına girişti.

Etek çekiştirme, dudak ıslatma, yaka düzeltme, dosya toparlama, sayfaları şöyle bir çevirme falan işte...

Sekreter masasının, kale önündeki hendek gibi kullanıldığı bir oda burası. Hendeği sağ salim geçer de odanın kapısına ulaşabilirseniz, kalın bir deriyle kaplı bir başka kapı karşılar sizi. Onu açınca sanmayın ki odaya girdiniz. Bir başka kapı daha çıkacaktır karşınıza. Onu da açıp devam ettiğinde kutlu yolculuğuna, bir hole çıkacaksın sakın şaşırma! Yolu yarıladsın demektir. Orada Başgan'ın çam yarması koruması oturur ve mutlaka ağzında geviş getirdiği bi şeyler vardır. Zannedersin, kralın kızını kurtarmak için çıktığın bu zorlu macerada, devin kapısında bekleyen zebanidir arkadaş! Derdini bir kez de ona anlatırsın, kalkar, odanın kapısını hafif aralar, içeriye anons eder, sonra yol verir.

Devin odasına girdiğimde, önündeki tabaklara yumulmuş, bir şeyler yiyordu. Masanın önündeki iki koltukta karşılıklı iki kişi oturmuş, sigaralar elde, viski içiyorlar. İkisini de iyi tanırım. Birisi, bilmem nerenin değişmez ilçe başkanı Rahmi, öbürü de il yönetiminden şişman toparlak, hep gülümseyen suratıyla Haluk. Rahmi epey içmiş her zamanki gibi, Haluk yavaş gidiyor. Önlerinde bitmek üzere olan bir kavrulmuş badem tabağı.

“Lan, hani ilçe başkanlarıyla öğleden beri süren mühim toplantı?”

Amaaan, bana ne ya! Ben, işime bakarım, zaten aday gösterilip seçilirsem eğer, bazı şeyleri buradan düzeltmeye başlamalıyım, değil mi? Bak, hâlâ dik tutuyorum kuyruğu, ina-

nılmazım gerçekten.

“Abi afiyet olsun, rahatsız ettim,” diyerek ilerledim masaya doğru.

Başgan’ın ağzı dolu, konuşmadan kafasını sallayarak homurdandı. Kalan ikisiyle devam edeceğiz demek ki. Bilmem nerenin ilçe başkanı Rahmi, dayanışma yemeklerinde Bir Numara’yı sahneye davet ederken çok işe yarayan gürül gürül sesiyle ayağa kalkar gibi yaparak konuştu:

“Vaay Başkan, hoş geldin ya!”

Yalan da olsa insanın hoşuna gidiyor. Kucaklaştık Rahmi’yle.

Haluk daha bir İstanbullu ve aristokrat tavrılıdır. “Merhaba Doktor Bey,” diyerek elimi sıktı yavaşça ve bıraktı hemen.

Başgan hem yiyor, hem de kafasıyla işaret ediyor oralarda bir yere oturmamı. Öyle yaptım ben de.

Rahmi, hemen kalktı, odanın yan tarafında duran dolap gibi bir şeyin kapağını açarak boş bir bardak getirdi, hiç sormadan viski koydu.

“Buz istiyon mu?”

“Olur abi, zahmet olmazsa,” dedim. Masada duran buz kovaşına elini daldırıp bir-iki buz çıkartarak koydu bardağıma ve uzattı.

“Hadi sağlığa,” diyerek kaldırdık bardakları. Başgan bir yandan ağzına attığı iri lokmaları bir an önce bitirme gayretiyle çiğnerken, öte yandan da kafasını aşağı yukarı, sağa sola sallayarak onaylama hareketleri yapıyor. Almanya’ya giden işçi kardeşlerimizin, birkaç sene sonra ikinci el bir Alman arabasıyla izin için memlekete geldiklerinde arabalarının önünde hareket ettikçe kafasını öne arkaya, sağa sola sallayan oyuncaklar olurdu. Birden aklıma geldi nedense.

Ortam rahat, ambiyans güzel, Başgan’ın odasındayım, bir

ferahlama geldi üzerime. Ceketini çıkardım, yanıma koydum. Bütün gün onlarla birlikte buradaymışım gibi bir psikolojiye büründüm hafiften.

Rahmi, biten bardağına yeni viskisini koyduktan sonra bana dönerek konuştu:

“E, Başkan, çok iyi havadisler geliyor seninle ilgili. Herkes senden konuşuyor valla. Nasıl oluyor bu? Hangi yemeğe gitsek senin çelengin, hangi toplantı olsa senin adamların... Bi de sağlık taraması falan da yapıyormuşsun galiba... Ha?”

“Valla, çalışıyoz abi, bi şeyler yapmaya gayret ediyoz işte,” dedim yerimde kıpırdanarak... Biraz suskunluk oldu ortamda.

Çok mu mütevazı davrandım? Sohbet ilerlemeyecek gibi; acele devam edeyim o zaman:

“Tüm mahalleleri bitirdik hemen hemen, girmediğimiz sokak yok denebilir... Geçen saydım, şimdiye kadar on iki bin kişi muayene etmişiz sağlık taramalarında.”

“Öyle canım, herkes senden bahsediyor... Çok iyi,” dedi Rahmi, bardağı kaldırırken.

Başgan'ın önündeki tepsiye baktım bir ara. Izgara köfte bitmiş... Sumaklı soğan kırıntıları ve bir yalnız biber kalmış. Kuru fasulye de bitmek üzere... Ama pilava dokunmamış, sevmedi herhalde. Bir kâse yoğurt, ondan biraz yemiş, çoğu duruyor. Bir-iki dilim kepekli ekmek, tepsiye yan yatmış bir şişe su, sıralarını bekliyorlar. Bir ara durdu Başgan ve diya-fonun düğmesine bastı:

“Hicran!.. Napıyosun?.. Ha... Turşu var mı? Hı!.. Tamam, getir.” Kapattı sonra.

Hep birlikte, sevgiyle, haylaz ve şımartılmayı hak etmiş bir çocuğa bakar gibi baktık yüzüne.

Homurdandı: “Turşusuz yenmiyor!”

“Ben söyledim sana, turşusuz yenmez?” diyerek kıkırdadı Rahmi, bir badem attıktan sonra ağzına.

“Ben ağzıma koyamam,” dedi Haluk, incecik sesiyle. “Kuru fasulye turşusuz yenir mi ya Allah aşkına, öyle mi doktor?” diyerek polemiği sürdürdü Rahmi.

Bir an durdum, küçük bir hesap; Haluk her ne kadar İl yöneticisi olsa da, Rahmi, Başgan üzerinde daha etkili, biliyorum, bir de biraz önce kulaklarımla duydum, Başgan kendisi de söyledi “turşusuz yiyemediğini” değil mi, hızla safımı belirledim, Haluk ne düşünürse düşünsün artık.

“Yok abi, yenmez, ben de yiyemem hayatta!” dedim sırtarak.

“Gaz yapıyor,” diyerek son bir atağa geçti Haluk.

Başgan, masanın arkasından çok ciddi bir ses tonuyla sakince cevap verdi:

“Osurursun gider, n’olacak!”

Haluk da dâhil, hep birlikte gülerken, elinde turşu tabağıyla Hicran girdi odaya. Turşuyu tepsiye koyarken, Başgan’ın kulağına eğilip bir şeyler söyledi.

“Yapma ya!” dedi Başgan, “Hemen alma içeri, biraz beklet sen onu.”

Hicran, çok durmadı, orasını burasını çekiştirerek dışarı çıktı.

Rahmi, Başgan’a sırtarak baktı ve “kimmiş o?” der gibi bir kafa hareketi yaptı.

Başgan akşam vakti eğlence çıkmış da, fırsatı kaçırmak istemiyormuş gibi bir heyecanla konuştu:

“Sezai gelmiş... Sezai Kartal!” dedi.

Sezai Kartal deyince, bir dakika duracaksın. Bambaşka bir şeydir o! Eski İlçe Başkanlarından. Bu dünyada, gündelik politika sonucunda elde edilebilecek her türlü ikbalin taliplisi ve kölesidir. Başka hiçbir işi, düşüncesi ya da amacı yoktur. Başvurmak, kaybetmek ya da bazen küçük de olsa kazanmak, üzerine konuşulmak ve yeniden, yeniden aday olmak için yaşar. Sadece adının bir yerlere yazılabilmesi, ken-

disinin de bir vesileyle orada olduğuna dair dedikodu edilmesi için geçirir tüm vakitlerini. Ne iş yaptığını, nelerden hoşlandığını, yeteneklerini, özel hayatını, sanatla ya da herhangi yaratıcı bir faaliyetle ilişkisini hiç kimse bilmez. Neye sevinir ya da neye üzülür, inançları için gidebileceği en son nokta neresidir, ne yer, ne içer, bir sonraki hareketi tahmin edilebilir mi, hiç kimsenin bu sorulara verebileceği adama-kıllı bir cevabı yoktur.

Tüm yelikler, delegelikler, il yneticilikleri, ilçe başkanlıkları, belediye başkanlıkları ve milletvekillikleri onun ilgi alanındadır ve hepsine de sırası geldiğinde aday olur, kazanamaz, aday olur, bazılarını kazanır gibi olur ya da gerçekten kazanır, tekrar kaybeder, kazanır ve tekrar başvurur. Dünyanın döngüsü ne kadar kaçınılmaz ve anlaşılır ise, Sezai Kartal'ın politikayla kurduğu ilişki de o kadar kaçınılmaz ve mutlaktır.

Başgan'ın hınzır bir ifadeyle verdiği havadis odanın ortasına bomba gibi düşmüştü. Tahribatından daha çok, çıkardığı ses ve yarattığı korku yönünden etkisi çok güçlü olan bu bombadan ben de nasipleniyordum, çünkü tahmin edebileceğiniz gibi Sezai Kartal, benim adaylık için ğraştığım ilçenin de belediye başkan adayıydı. Aday adayıydı daha doğrusu.

Rahmi'ye tam eğlence çıkmıştı. "Allaaah!" diye neşeyle haykırdı.

Arkasından da bana ve Başgan'a bakarak, "Doktor yandı sen. Bence gözüne gözükme Sezai'nin, değil mi Başgan?" dedi.

"Yok canım, n'olacak Allah aşkına. Herkes kendi mücadelesini veriyor haliyle..." falan derken sesimin giderek incelmesine ve gücünü kaybedip kısılmasına engel olamadım.

Başgan, ciddi mi yoksa dalga mı geçiyor hâlâ anlayamadığım tuhaf bir yüz ifadesiyle,

“Valla, Rahmi haklı doktor. Sen istersen burada durma. Şimdi çıkmaya kalksan kapıda görür, iyice bok olur iş. En iyisi ş’eyapalım...” dedi.

Bu sırada etrafına bakınarak, hemen yan tarafta sanki açılınca başka bir binaya geçiliyormuş gibi duran kapıyı işaret etti.

“Sen şuradan depoya geç, o gidinceye kadar bekle, biraz konuşur savarım ben, sonra gelirsin, konuşuruz.”

Olağan şartlarda dünyada kabullenemeyeceğimi zannettiğim bu fikir şimdi nedense çok normal geldi. Yarı ciddi yarı şaka, kahkahalar ve “aman ha!” nidalarıyla kapıyı açıp, birtakım klasör ve dosyalar, eski demirbaşlar ve temizlik malzemelerinin olduğu küçük depoya girip beklemeye başladım. Deponun kapısını tam olarak kapatmamıştım, çok az bir ışık sızıyordu ve ip gibi bir aralıktan odada olup biten her şeyi görebiliyordum.

Başgan, diyafondan Hicran’a haber verdi ve çok geçmeden Sezai Kartal içeri girdi. İçerdekilerin üçü de ayağa kalkıp, hararetle kucaklaştılar ve yer verdiler oturması için.

Sezai Kartal, her zamanki genizden gelen sesiyle ilk önce viskiye taktı:

“Bunu mu içiyosunuz ya? Long Con... Ayıp değil mi? Koskoca Başgan, Long Con içer mi ya? Bilseydim, üç şişe orijinal Sivas Regal vardı ofiste, şerefsizim ikisini alır gelirdim. Ben ne biliyim içerde Long Con içtiğinizi. Bu kapıdakini de alıştırılmışsın yalan söylemeye, iyi yalan söylüyor. Bölge milletvekilleri gelmiş de toplantı yapıyorlarmış, falan filan, salla...”

Sezai Kartal kapıdaki aralığın müsaade ettiği görüş alanının biraz dışında kalsa da, konuşurken öne arkaya sürekli hareket ettiğinden kırçıl suratı ara sıra çerçeveye girip çıkıyordu.

Bu arada gözlerim deponun karanlığına alışmış olacak ki etrafımı da iyice seçmeye başlamıştım.

Eski bir sandalye buldum, yavaşça altıma çekerek oturdum sonra.

Şimdi daha rahatım.

Rahmi, viski doldurdu Sezai'ye ve ufaktan muhabbete başladı.

"Sezai Başkan, güzel havadislerin geliyor teşkilattan!"

"Hı... Öyle mi diyosun? Güzel derken?"

"Adaylıkla ilgili canım. Herkes bu sefer Sezai Kartal kesin diyormuş, öyle mi hakkaten?"

"Yav senin bunu sorman hata zaten. Tabii ki kesin benim işim. Ben, dilekçeyi Bir Numara'ya danışmadan verir miyim? Öyle bir şey olur mu yav?"

Rahmi, ipin ucunu yakalamış, büyük balığı sakince çekmek için yeterince sabırlı olmayı bilen usta bir balıkçı edasıyla devam etti konuşmasına:

"Bir Numara'dan onay aldın mı gerçekten?"

Sezai Kartal, "delisin sen!" bakışı attı önce, sonra da devam etti konuşmasına.

"Taa geçen seneden, evinde oturuyoz böyle burdaki gibi, viski değil de konyak götürmüştüm, Fransız konyağı, onu açtı, bi bardak kendine bi bardak da bana koydu. İçiyoz, muhabbet ediyoz işte, ordan burdan. Laf geldi dayandı tabii ilçenin durumuna. Dedi, 'Sezai, oraya bi neşter atacağım, kafa keseceğim yani, sana ihtiyacım var, bana yardımcı olur musun?' Dedim, 'katkı sunarım sayın Genel Başkanım!' Ben böyle deyince, bu belediye başkanlığı meselesine girdi hemen. 'İyi o zaman, şimdiden çık sahaya çalış,' dedi. Aslında yalan yok, Başkan da biliyor, yüzü burda bak, benim bu sefer hiç niyetim yoktu biliyorsunuz, ben genel seçimlere hazırlanıyordum, vekillik için, fakat emir büyük yerden, mecbur kabul ettim."

Kronik vekil adayı Haluk, top kendi yarı alanına doğru geldiği için hemen pozisyon alıp lafa girdi.

“Sezai Başkan, senin branşın yerel yönetim, deneyimin var, bi geçmişin var, nerden düştü aklına vekillik durumu ya?”

Sezai Kartal, çerez tabağından seçtiği Antep fıstıklarından birinin dahi kabuğunu açmaya fırsat bulamadan, heyecanla konuşmaya başladı.

“Yorulдум kardeşim! Yıllardır ortadayım. Her yere, her işe koşmaktan yorulдум, gidip mecliste dinleneyim diyorum şerefsizim. Maaşı var, süper emekliliği var, uçak bedava, sağlık bedava, çocuğun çocuğun bakımı şunu bunu, şahane iş sonuçta. Fakat boş ver dedim, bi de adama şimdi ‘hayır efendim, ben belediye başkanı olmam, mebus olacağım ille’ mi demeliydim yani?”

Karanlıkta, eski bir sandalyenin üzerindeki bekleyişim sürüyordu. Sıkılmış ve biraz önce içtiğim viskinin de etkisiyle iyice çişim gelmişti. Dışarıdaki mavra bütün hızıyla devam ederken Rahmi, Başkan’dan aldığı bir pası değerlendirerek lafı bana getiren bir konuşmaya girdi.

“Yalnız senin bölgede, Doktor’a da çok şans tanıyorlar. Adam acayip çalışıyormuş ha!”

“Kim, Doktor mu? Yav bırak Rahmi ya, bırak Allah aşkına. Bunca yıldır siyasettesin, hiç yakışıyor mu sana? Dünün çocuğuyla beni karşılaştırıyorsun. Boş ver sen onu, öyle bi durum yok, sıfır onun şansı.”

Başkan devam etti polemiğe.

“Her hafta sonu sağlık taraması yapıyormuş, tüm hastalar Doktor Bey diyormuş da başka bir şey demiyormuş.”

Sezai Kartal, koltuğundan kalkarak iyice yanaştı kapının aralığına. Şimdi daha iyi görebiliyordum içerdekileri. Yerinde duramıyor, bir öne bir arkaya hareket ederek, yüksek sesle ve heyecanla, konuşup duruyordu.

“Bu herifin adaylık başvurusunu almanız baştan hata. Adam partili değil çünkü. Ne o, aşk ve devrim partisi mi ne ordanmış, ben tespit ettirdim. Ajan gibi gelmiş, şimdi alakası

olmayan bir partiden aday olmaya çalışıyor. Mümkün değil. Bir de acayip başka şeyler de söylüyorlar herif hakkında...”

“Ne gibi?” diye atladı Rahmi lafın üstüne.

“Yok canım siktiret, gerek yok şimdi, söyleyip de boş yere ş’eyapmayalım...”

“Allah aşkına, söyle Sezai Başgan! Bak, ölümü gör...” dedi Rahmi, şehvetle.

Biraz durdu Sezai Kartal, sonra düz ve anlamsız bir tonda sürdürdü.

“Herif evli değil kardeşim bi kere. Daha önce bi kere evlenmiş galiba, sonra da boşanmış. Öyle, kadınlara falan da düşkünlüğü yok diye duydum, tuhaf değil mi? Yani, beni konuşturma işte. Daha ne söyliyim. İlçeye ibne bir belediye başkanı istiyorsanız, buyrun seçin!”

Kahkahalarla güldü odadakiler. Bir an kapıyı açıp, Sezai’ye uçarak kafa atmak geçti içimden, fakat sudan çıkmış balığa dönmüştüm ve canım hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sezai Kartal, bir bahaneyle gönderildi. Daha fazla orada durmama gerek yoktu, lakin ömrümün sonuna kadar o sandalyede oturarak dışarı çıkmak istemeyen bir duyguyla, öyle bekledim.

Sabahın erken saatleri. Kötü rüyalarla geçen bir gecenin ardından, içimde bir türlü atamadığım bir sıkıntıyla uyandım. Telefona uzandım gayri ihtiyari. Kimse aramamış, mesaj falan da yok. İyi, ne yapabilirim ki?

Cep telefonunun saati 05.00'i gösteriyor. Şimdi bassam gaza, çevre yolundan üç saatte Bolu, yol kenarında kahvaltı, birkaç bardak çay, bir daha basarım, üç saat sonra Kırıkkale'deyim. Babam, kontrollerinden sonra çok kalmadı yanımda, çekti gitti kasabaya. "Pek iyi değil," diyor annem. Kendi gözümle göreyim. Hem biraz kafayı da dağıtırim.

Yola çıktıktan bir süre sonra, doğru karar verdiğimi düşünerek sevindim. Mazot için uğradığım istasyonun marketinden aldığım Ahmet Kaya çok fena söylüyor. Uzun bir şiir... Eşi Gülten yazmış sözlerini, albümün kapağından okudum: "Ağladıkça..."

Güneş iyice kendini göstermiş, yol kenarında yükselip uzayan dağlar, insana hüzün veren bir renge bürünmüştü.

Şarkı ilerledikçe, sabahın köründe, direksiyona yapışmış ağlayarak Kırıkkale'ye doğru giden tuhaf bir adama döndüm sonunda.

Yolda biraz uyukum geldi, kenara çekip, bir şişe suyla yıkadım kafamı.

Üç saat sonra Bolu. Düzce çıkışında bir kahvaltıcı gördüm, pek canım çekti. İki yumurta sahanda, ekmek, tereyağı, bal, dört-beş bardak da çay.

Kırıkkale'ye yaklaşırken, üniversitede iken İzmir'den her dönüşümde Kırıkkale'den sonra bir türlü kasabaya gidemeyişim aklıma geldi. Kırıkkale'ye varan her otobüs, kasabalara devam edecek yolcularını görmezden gelirdi nedense. Bütün yolcular iner, otobüsün içinde kalan kasaba yolcuları hakkımızda verilecek kararı bekleyen ağır suçlu mahkûmlar gibi başımızı öne eğip, öylece dururduk otobüsün içinde.

Böyle zamanlarda içim içimi yer, otobüsten inip kasabaya doğru koşarak gitmek isterdim.

Evin önüne varıp durdum. Arabanın kapısını sessizce kapatarak indim aşağıya. Saat öğleye yakın...

Tepede insanın içine huzur veren utangaç bir bozkır güneşi.

Avlu kapısının demirini kaldırarak içeri girdim. Babam, her zamanki gibi camekânda, başı biraz yüksekçe bir yastıkta, yatıyor. Annem hemen dibinde, yere serdiği örtünün üzerine bir şeyler sermiş, kendisi de oturmuş, bir şeyler ayıklıyor.

Yavaş yavaş yaklaştım, camekânın kapısını ittim. “Ev sahibi, yemek var mı?”

Annem tanıyamamıştı, ters ışığın da etkisiyle, şaşkınca baktı bir süre.

“Ne... Ne yemeği?”

“Yemek diyorum... Açım da.”

“Anaa... Guzum gelmiş... Mustafa baak... Aman guzum...”

İçeri girip, kucakladım ikisini de.

“Nasılsınız bakalım? Baba, sen nasılsın asıl?”

Babam ağlamaklı ve sesine biraz da hüznün katmaya çalıştığı anlaşılan bir tarzda:

“Ben pek iyi değilim oğlum. Gittikçe daha da kötülüyüm sanki. Yemek de yiyemiyom,” derken annem lafa karıştı:

“Hadi hadi tamam, üzme oğlanı. Baban iyi yavrum, pek iyi, rahatımız beyde yok.”

Babam öfkelen-di, konuşmasının daha doğrusu etkinlik seansının akamete uğratılmasına, öfkeyle mırıldandı.

“Ya bi sus ya, bir şey anlatıyorum oğlana.”

Annem hiçbir şey söylemeden kalktı gitti mutfağa.

Babam biraz daha rahatlamış, annemin ortamdan elini ayağını çekmesinden memnun, yarım kalan muhabbete devam etti.

“Oğlum, televizyonda gördüm geçen, kulüpte, bu Parkinson’un tedavisi bulunmuş galiba.”

“Öyle mi? Nasıl bulmuşlar baba? Kim bulmuş?”

“Valla orasını duyamadım, kaçırdım, lakin ‘bulundu’ haberini ‘ben de bizzat kulağımla duydum,’ dedi bizim tüpçü Cevdet.”

“Baba, zaten ilacını içiyorsun işte, tedavisi bu.”

“Öyle mi, hep ilaç mı yani?”

“Evet baba...”

“Usandım oğlum ben bu ilaçlardan ya. İç iç, ne zamana kadar?”

“Baba, başka bir tedavisi yok işte bunun.” Biraz baktım babama, içim acıdı hemen,

“İlaç içtiğin sürece bu titremeler olmuyor ama değil mi?” dedim.

“Öyle gerçi ama...”

Babam biraz durdu, sessizce önüne baktı.

“O zaman niye yazıyor gazeteler bunu haber diye oğlum?” dedi, sesinde çaresizce yakınan ve hâlâ küçük bir ildiası olan tonda.

“Gazetelerin her yazdığı doğru mu sanki?” dedim.

Öylece durduk, ikimiz de yeni bir atak için akıl ve güç topluyorduk aslında.

Aklıma Gerald Ford geldi, eski başkanları Amerikalıların... O da Parkinson. Bu aralar televizyonlarda sık görüyorum. Parkinson hastalığıyla ilgili yapılan çalışmalara konu mankeni yapmışlar, gezdiriyorlar. Her şeyi paraya çevirmeyi nasıl da bilirler.

“İşte bak, adamların cumhurbaşkanı da Parkinson, ama hasta, görüyorsun, öyle geziyor hasta hasta. Elllerinde ilaç olsa kendi adamlarına vermezler mi?” dedim.

Bu sefer sağlam yerden yakaladım galiba. Düşündü biraz, mırıldanır gibi konuştu sonra.

“Doğru söylüyorsun... O kadar para pul, bir çaresi varsa mutlaka tedavi ederlerdi cumhurbaşkanlarını.”

Konuşma boyunca namaz kılan annem, sanki konuşmanın bitmesine denk getirmiş gibi namazı bitirip selam verdi.

“Yavrum, bu hastalığını gabullenmiyor. İlacını içmiyor. Kaşıntı yapıyormuş... Neyin var diyom, Allah’a şükret. Şükürsüz baban, şükretmiyor.”

“Tamam tamam, gonuşup durma,” dedi babam. “İlaç gutusunu getir.”

Bir şey konuşmadan annemin gelmesini bekledik. Bir mobilet, evin önündeki caddeden giderek azalan patırtısıyla geçti, gitti.

“Geçenlerde Halıcı Nazmi seni televizyonda görmüş. ‘Senin oğlan belediye başkanı oluyormuş,’ dedi, ne oldu senin o işlerin?”

“Öyle mi? Nerde gördü acaba? Önce aday gösterileceğiz baba... Aday gösterilirse, belki ondan sonra.”

“Ne gösterileceksin?”

“Aday... Yani şimdi henüz aday adayınız. Aday olursan seçime giriyorsun, o zaman belki seçiliyorsun.”

“Nasıl oluyo bu, kim gösteriyor?”

“Partinin başkanı. Bir Numarası yani. İşte birtakım aday adayları oluyor, onlardan birini aday olarak gösteriyor.”

“Yani sen mi olacaksın bu sefer?”

“Valla çalışıyoz işte. Kendimizi anlatabilirsek. Bi dosya hazırladık onu sunduk. Projelerimizle ilgili.”

Babam, ağzının kenarına biriken tükürükleri silmek için hemen yanındaki kâğıt mendile uzanırken, bir yandan da konuşmaya devam etti, yüzüncü kez anlattığı bir hikâyeyi ilk kez anlatıyormuş gibi bir saflıkla:

“Valla oğlum gine gendin bilirsin de... Bana soracak olursan ‘girme bu işlere’ dirim. Ben de yaptım zamanında bu işleri. Çok koşturdum sağa sola. Millet Partisi’nde çok uğraştım. Bi şey değişmez oğlum. Rahmetli Bölükbaşı, miting yaptığında meydanı adam almazdı. O da güzel konuşurdu, bilirdi ahaliyi coşturmayı. Fakat rey zamanı sandıktan çıka çıka bikaç yüz oy çıkardı. Rahmetli, hiç unutmam gine böyle bir mitingteyiz, Kırşehir’de mi ne? Ahali alkışlıyor, bağırıyor filan. dayanamadı didi ki, ‘beni böyle alkışlarsınız, kucaklarsınız, rey zamanı gelince de başga partiye virirsiniz. Başağınız çok da taneniz yok,’ demişti rahmetli. Çok tok sözlü bir adamdı.”

Çağlayan taraflarında bir düğün salonu. Sidney mi, Labella mı, Macestik mi, çıkaramadım şimdi. Bugün gittiğim üçüncü yemekli toplantı olacak. Öğleyin ameliyathane personeli Aykut'un mevlitli, dualı nişanı, ikinci vakti radyocunun kardeşinin cep telefonu dükkânının açılış kokteyli, akşam da il delegeşi Şakir'in kızının nikâh töreni... Şimdi de buradayım; bilmem nerenin yardımlaşma ve dayanışma derneğinin birinci geleneksel yemeği. Buradan erken kalkabilirsem Muh-tar Muharrem'in torununun sünnetine bile yetişebilirim, böylece bu alandaki kendi rekorumu da egale etmiş olurum.

Naci, binanın giriş kapısına kadar getirdi, bıraktı. Giren, çıkan, kapıda sigara içen, öylesine dikilen...

İçerisi epey kalabalık anlaşılan. Bina dört-beş katlı azman bir gecekondu. Derneğin yemeği hangi katta acaba? Merdivenlere bağlanan katlardaki görüntüye bakarak doğru adresi bulmaya çalışacağım artık. İlk katta, halay çekiliyor. Davul zurna sesi dünyayı almış. Damat bey, arkadaşlarıyla sahnede omuz omuza, kan-ter içinde tepiniyor. İkinci kat biraz daha sessiz ve resmî, olsa olsa bilmem ne partisinin yemek-

li toplantısıdır. Partinin ileri gelenleri ya gelip hemen gittiler ya da henüz gelmediler, yoksa bu kadar sessiz kalamazlardı. Üçüncü kat; evet, bizim derneğin salonunu buldum, kapıya büyükçe bir pankart da asmışlar zaten.

Salon ağzına kadar dolu. Yemek henüz başlamış, masalardaki ordövr tabağından anladım. Çocuklar masalar arasında birbirlerini sürükleyerek koşturuyorlar. Havada neşeli bir uğultu. Kapıda bir süre durup etrafıma bakındım. Birkaç masa ilerde birileriyle konuşan genç dernek başkanı fark etti, koşarak yanıma geldi. Kucaklaştık. Hemen arkasından yine dernek yönetim kurulundan, nispeten daha yaşlı iki-üç kişi daha. Selamlaşıp kucaklaşma faslından sonra protokol masası denilen uzun ve beyaz örtüsüyle diğer masalardan ayırt edilen bir masaya hep birlikte oturduk. Başkanın işaretiyle hızla dolduruldu masanın üzeri. Dernek başkanı, henüz delikanlı denecek yaşta, ama içlerinde ekonomik durumu en iyi olanı da o galiba.

Fason tekstil atölyesinin olduğunu duymuştum daha önceden.

Ara sıcak faslına geçerken, başkanın da uyarısıyla ışıklar söndü ve salonun dibindeki geniş projeksiyon perdesinde köye ait panoramik bir fotoğraf belirdi. Tüm salon coşkunun bir şiddetle, köylerinin ana yoldan tali yola saptığı yerden ve biraz da yüksekçe bir tepeden çekildiği anlaşılan fotoğrafını alkışlamaya başladı. Dakikalarca sürdü alkış!

Hemen yanımda oturan genç başkan fotoğraftan ve alkışlardan pek memnun, gururlu bir ifadeyle konuştu:

“Bizim köy burası işte hocam. Çok güzeldir. Enişte çekti fotoğrafları, pavır pointi de benim kız hazırladı, açık öğretimde okuyor, çok zekidir...”

Tam bu sırada, babasının tabağından artık kaçınıcı is, si-gara böreklerini ağzına sokuşturup kaçmaya çalışan kara kafalı bir oğlanın ensesine şaplağı çaktı:

“Bu deyyus hiç ablasına çekmedi, işi gücü haylazlık!” dedi, yine de oğluyla pek gurur duyduğunu belli eden bir gülümsemeyle.

Duvardaki görüntü beş on saniye durduktan sonra hemen ardından yine köyle ilgili başka görüntü yansiyordu perdeye. Salonun tamamına yakını yemeyi içmeyi bırakmış, karanlıklar içinde sessizce ve tam bir cezbe halinde, doğup büyüdükleri ya da arada sırada gittikleri ya da sadece anlatılanlardan bildikleri köylerinin fotoğraflarını alkışlıyorlardı.

Fotoğraflar devam etti gitti. Bazen bir yıkık çeşme, bazen birkaç cılız ağacın sallanıp durduğu uçsuz bucaksız bir bozkır, köyün meydanındaki asırlık ağaç, köyün toprak yolunda önde çobanlarıyla, tozu dumana katarak giden bir keçi sürüsü. Hepsi de aynı coşkunun ve hesapsız ruh halinin gemisine binerek ufuklara yelken açmış İstanbullu köylüler tarafından çılgınca alkışlandı, takdir edildi, nemli gözler silindi, hemen yanındakiyle her fotoğraf üzerine mutlaka birkaç laf edildi.

Tam bu sırada ana yemeğe geçtik. Başkan fedakârlıktan kaçınmamış, ana yemek bu sefer tavuk değil de kuzu eti. Acemi birinin hazırladığı hemen anlaşılan beğendi üzerine yayılmış, el içi büyüklüğünde etli kavurma. Eti yerken bir yandan da gösterinin ne zaman biteceğini, mekândan ne zaman ayrılabilceğimi hesaplamaya çalıştım. Pover point uza-yacak gibi. Belki fotoğraf sayısı çok fazla değil, ama her fotoğraf için koparılan alkış dinmek bilmiyor. Alkışlar bir ara biraz öncekilerden çok daha fazla bir şiddete ulaştı. Gayri ihtiyari kafamı kaldırıp perdeye baktım. Perdede buzdolabına benzeyen metal bir dolap, köyün camisi olduğu anlaşılan bir binanın bahçesinde, yerde yatmış duruyor. Fotoğraf uzun uzun ve coşkuyla alkışlandı. Başkana baktım sebebini öğrenmek ister gibi.

“Köyün morgu doktor bey, en sonunda yaptırdık şükürler olsun,” dedi.

“Morg mu?” dedim gürültüden söyleneni yanlış anlamış olabileceğim düşüncesiyle.

“Evet hocam, köye güzel bir eser kazandırdık sonunda.” Bir süre daha seyrettik köyün eserini. Fotoğraf değişti, biz yemeğe devam ettik. Dayanamadım sordum:

“Başkan, köyde hakikaten ihtiyaç mı bu?”

“Şimdi şöyle doktor bey; bizim köy çok göç veren bir köydür. Kimse kalmadı maalesef köyde, en fazla kırk hane var, yok. O da ihtiyarlar, çocuklar. Bikaç da gariban. Gençlerimizin hepsi terk etti köyü. Kimi okumaya, kimi de iş bulmaya geldi buraya, Ankara’ya, İzmir’e. Herkes bir yerlere dağıldı gitti. Bir de bizim yurt dışında çok adamımız vardır, benim misal büyük amcam, karısı; çocuklar orada doğdu zaten, Almanya’dalar. Ablam sonra, enişte, üç yeğen Frankfurt’ta kalıyorlar yirmi yıldır. Münih’te de çok fazla köylümüz vardır. Şimdi durum böyle olunca bazı sıkıntılar ortaya çıkıyor haliyle. Adamın babası köyde, yaşını başını almış, hastalık, ecel, her neyse vefat ediyor. Muhtar da arıyor, artık kimse yakını, İstanbul’da mı, Almanya’da mı, haber veriyor. ‘İşte, baban, anan, eben, her kimse vefat etti, başın sağ olsun, mevtayı toprağa vereceğiz.’ Şimdi hocam, özellikle yazın, Temmuz, Ağustos gibi sıcak aylarda cenaze beklemez, afedersin kokar. Hemen gömmek lazım. Adam, gelmemiş köye bilmem kaç yıldır, fakat tabii ana baba farklı bi şey, son olarak bi gayret çıkıp gelmek istiyor. Açıyor ordan telefonu, ‘babamı sakın gömmeyin, yoldayım, geliyorum.’ Tamam kardeşim, gel de, cenaze beklemez ki seni, kokar alimallah! Bu yüzden ne yapalım, nasıl yapalım diyerek yönetim kurulumuz çok tartıştı, en sonunda köye bir morg yaptırmaya karar verdik. Gasilhaneli üstelik. Sağ olsun komşular yardım etti, siz dostların da destekleriyle, biraz da benim

şahsi sponsorluğumla böyle bir eseri köye kazandırdık. Gasilhaneli morg!”

Power point gösterisi bitti. Seyircilerin yoğun alkış ve tekrar oynatma talebinden sonra gösteri yeni baştan başladı.

Bilmem ne köyünün yardımlaşma ve dayanışma derneğinin fason atölye sahibi genç başkanı, İstanbul’a çok önceden gelip yerleşen, uzun ve zahmetli yıllardan sonra işçi emeklisi olarak hayatını sürdüren aza Recep, diğer aza emekli öğretmen İhsan, serbest meslek erbabı Metin ve adını ve ne iş yaptığını bilemediğim orta yaşlı bir hanımla birlikte yer aldığım protokol masasında oturarak ve karanlıkta tuhaf hayallere dalarak, perdede kendini gösteren resimlere bir kez daha yeniden baktık...

Slayt gösterisine müzik arası verildi sonra. Sahneye, uzun eteği ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla esmer, iri yarı bir kadın türkücü çıktı. Seyirciler çok iyi tanıyor ve seviyor olmaları ki, çılgınlık atarak alkışladılar.

Tüm bu hengâmenin ortasında dernek başkanı genç tekstilci birden masadan kalkarak hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Adamları da yanında. Salonun girişinde beş-altı kişilik bir grup geceye intikal etmek üzereler. Sezai Kartal ve avenesi şeref vermişler! Uzaktan izledim olanları. Başkan ve ekibi, Sezai Kartal ve ekibiyle hararetle kucaklaştı. Bir süre kapıda durdular. Daha sonra birbirlerine sarılıp yapışarak protokol masasının en ucuna yerleştiler. Tam karşımdalar artık. Önlerine yemekler konuldu. Yeni şişeler getirildi, açıldı. Sezai Kartal benden yana hiç bakmıyor. Salonun benim oturduğum tarafı hiçbir zaman olmamış, böyle bir mekân yokmuş gibi bir hal içerisinde. Sahnede türküyeye başlayan kadın sanatçı da türküyü yarıda keserek, yemeğimize Sezai Kartal’ın şeref verdiğini anons etti. Tüm salon alkıştan inledi. Türkü devam etti.

Bir ara midem bulanmaya başladı. Çok oluyor son gün-

lerde. Morg fotoğraflarından olabilir mi? Belki de Sezai Kartal'dandır. Bir soda istedim önce. İçtim ama hayır, faydası yok. Kusarsam geçer belki. Hâlâ yanımda kalıp beni yalnız bırakmayan birkaç vatandaştan müsaade isteyip kalktım. Tuvalete zor attım kendimi. Epeyce kustum. Lavaboda o günkü davetlerin tamamı geziniyor. Işın kötüsü şimdi içeri girip yemeğin geri kalanını yemezsen bozulur bizim dernek başkanı. Romalılara benzedim enikonu. Yiyip, içip kuşarak gezen bir aday adayı.

Kustuklarımın birazı cekete bulaşmış bu arada. Temizlemeye çalışsam da çıkmadı. Şimdi bu ceketle içeriye de gidilmez. Naci'yi bulayım, arabadaki yedek takımın ceketini giyeyim. Kuru temizlemeciden gelmişti bugün.

Dışarı çıktım. Araba her zamanki yerinde. Işıklar kapalı. Naci'nin cep de cevap vermiyor. Arabaya yaklaşırken birden kapı açıldı ve arabadan genç bir kız indi. Yüzünü eğerek hızla uzaklaşsa da tanıdım kızı, bizim gece nöbetçilerinden biri. Ne işi var benim arabada? Az sonra Naci de indi. Beni karşısında görünce bir sarsıldı sanki. Karanlıkta bile görüyorum yüzünün halini. Anlaşıldı. Muhasebe müdürü diliyle dişi arasında bir şeyler anlatmaya çalışıyordu bir süredir. Buymuş demek!

"Anahtarı bırak, git!" dedim sinirden titreyerek.

Hiçbir şey söylemeden anahtarı uzattı ve kafasını eğerek uzaklaştı.

Ceketi değiştirip içeri girdim...

Salona girdiğimde masalarda kimse yoktu. Oturanların hepsi de sahnede idi çünkü. Tüm köylüler iç içe geçmiş dev bir halka yapmışlar, kan ter içinde halay çekiyorlar. Çoluk, çocuk, ihtiyar yaşlı, kadın, erkek derin bir vecd içinde, bitmek tükenmek bilmeyen bir halayı sonsuza kadar sürdürecekmiş duygusu veren bir iştahla oynuyorlar. Bir bardak rakı daha içtim ve uzaktan el sallayarak vedalaştığım dernek

başkanının, halaydan kopup yanıma gelme çabasını görmezden gelerek, hızla attım kendimi salondan.

Hava buz gibi ama beni ayıltacak kadar değil. Yolda çevirme vardır şimdi, en iyisi çevreden gitmek. Atladım arabaya ve bastım çevre yoluna. Biraz daha iyiyim sanki. Yol boyu başta Naci, aklıma gelen herkese küfrettim. Bir ara tekrar bulandı midem. Arabayı kenara çekerek biraz daha kustum. Elimi yüzümü orada bulduğum gazete parçalarına silerek tekrar yola koyuldum. Az sonra yanımdan Karayolları'nın bir aracı geçti gitti. Tuzlama yapıyorlar. Yolda buz yok, neyin nesi acaba diye düşünürken önce arabayı hızlı kullandığımı sonra da yolun ilerisinde birtakım ışıkların yanıp söndüğünü fark ettim. Biraz daha ayılmıştım ve ayağımı frene koydum yavaşça. Arabanın hızında bir azalma olmadı. Panikle biraz daha abandım frene ve ondan sonra da olan oldu.

Araba hızını hiç kaybetmediği gibi tam aksine giderek artırarak ve yolda oluşan gizli buzun üzerinde hızla kayarak, kısa süre önce aynı akıbetle birbirine giren iki-üç aracın arasına "gümmmm" diye girdi. Hava yastıkları açılmamış, kafamı olanca şiddetiyle aracın ön camına vurmuştum. Garip bir şey ama, bir anda ayılmış, cin gibi olmuştum. Arabanın kapısını açarak indim aşağıya. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Zaten kazanın şokunu atlatmaya çalışan adamların arasına, yetmezmiş gibi bir de ben girmiştım. Sağa sola saçılmış yarım isteyen yaralılar, bağırانlar, tartışانlar falan. Ne yapacağımı bilemeden öylece bakınırken, uzaktan kaza mahalline gelmekte olan trafik arabasının sinyallerini gördüm.

Yıldırım hızıyla birkaç şey geçti aklımdan. Malum işlemler. Kaza ve alkol tutanağı. Ortada ölümlü bir kaza olmasa da alkollü başkan adayının karıştığı kaza. Tam da adaylıkların açıklanacağı hafta. Olacak şey değil!

Cep telefonundan Naci'yi aradım.

“Buyurun hocam!” diye açtı telefonu. Sesinde iki-üç saat önce yaşanan olayın tedirginliği.

“Naci, nerdesin oğlum?”

“Evdeyim hocam, hayırdır?”

“Çabuk bir taksiye bin, buraya gel”

“Nereye hocam?”

“Buraya... Burası.. Neresi burası? Havaalanına giden yolda Yeni Bosna sapağı var, biliyorsun değil mi?”

“Hıı!”

“Sapağa varmadan, Istoç’un hemen önündeki cepteyim. Taksiden inince bariyerlerden atlarsın. Boşuna uzatma yolu.”

“Hayırdır hocam.”

“Sen gel, konuşuruz sonra. Hemen gel. Uzatma hadi!” Enteresandır, her şeye, her yere geciken Naci on dakika sonra geldi yanıma. Üç saat önce uzattığı anahtarı, tekrar kendisine uzattım.

“Arabayı sen kullanıyordun. Yol buzluymuş. Frene bastın ama tutmadı. Herhangi bir kastın yok... Anladın mı? Ifaden böyle. Yarın ara beni. Dikkatli konuş telefonda. Geçmiş olsun!”

Naci’yi getiren taksiye binerek eve gittim ve elbiselerimi bile çıkarmadan öylece yattım kanepeye. Sızmışım...

Çenesiyle, şehzade kıyafetinin içinde tahta kurulmuş tom-balak oğlunun yanında dikilen Sayın Ahmet Keser'i gösterip, "Oğlanın çükünü kestirecek zamanı nasıl da bilir puşt!" dedi bilmem nerenin aday adayı, sigarasından derin bir nefes çekerek.

"Adayların açıklanmasına bir hafta kaldı, bunun aklına oğlanın çükü geldi!" diye de devam etti.

Ortak kader mahkûmu olmanın acısı ve sıcaklığıyla biraz daha yanaştık birbirimize.

Takı kuyruğu otelin balo salonundan resepsiyonun önüne kadar uzamış. Paranın da sonuna geldim artık. Yine de, "Bunu yapmazsak ayıp olur, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik, gereksiz cimriliğin âlemi yok," diyerek büyük bir cumhuriyet altını aldım.

"Kavgada yumruk sayılmaz," diyerek lafa karıştı bir başka aday adayı.

"Bizim Malatyalıların bi lafı vardır, 'suya girdik artık, ha bele kadar ha boynuna kadar ıslanmışsın fark etmez!'" diye de devam etti kayıtsızca.

Bir ara kalabalıkta bir hareketlenme oldu, kuyruktaki sırasına kıyıp pozisyonunu terk ederek kapıya doğru koşar adım gidenler gördüm. Önemli biri gelmiş besbelli. Az sonra anlaşıldı ki Bir Numara, havaalanına giderken uğramış, oğlanın kirvesi mi ne olacaktı.

Bir saattir kuyruktayım, takalım altını da bitsin şu iş diye homurdanırken telefon çaldı, baktım, Ertan arıyor. Kaç zamandır görmüyorum, özledim herifi. Hemen açtım telefonu:

“Alooo!..”

Ertan, her zamanki gibi, ağzında şeker varmış da tam bitirememiş tarzıyla konuştu:

“N’aber oğlum, nerelerdesin?”

“Altın kuyruğundayım!”

“Hı, ne kuyruğundasın?”

“Altın, altın... Almak için değil ama, vermek için.”

Biraz durdu Ertan. Bi şey sormasını beklemeden devam ettim:

“Siyaset almak için değil, vermek için yapılan bir işti ya, onu yapıyorum şu anda.”

“İyi misin oğlum sen?”

“Siktiret... Sen n’apıyosun, Semih n’apıyo, iyi misiniz?”

“İyi iyi... Ashında sana bi haber vermek için aradım... İzmir’e gidiyorum ben... Temelli... Taşınıyorum yani.”

Bir an içim cız etti, nedense.

“Haydaa... Ciddi misin? Nerden çıktı şimdi bu?”

“Vardı zaten niyetim. Selami’yi bilirsin. ‘Belediyede bir ekip kuruyoruz. Medya ayağı eksik. Atla gel, işin başına geç,’ diyince, kararımı verdim ben de. Bi de orda deneyelim şansımızı bakalım...”

Bir süre sustuk karşılıklı.

“Bi şey olacağı yok buralarda,” dedi, kırılgan bir sesle.

“İyi yapmışın bence,” dedim. “Sakin, güzel yerdir İzmir...”

“Öyle tabii...” dedi, İzmir’e gitme nedeninin sakinlikten çok daha farklı şeyler olduğunu iyi bildiğim bir tonda.

“Eşyaları toplamak için geleceğim tekrar, ararım seni. İçer, konuşuruz...”

“Tamam kardeş... Dönünce ara. Semih’e de haber ver.”

Kapattı telefonu. Ertan yerleşir, dönmezse, Semih de gider arkasından biliyorum.

İyi, akıl danışacağım kimse de kalmadı böylece. Dımdızlak ortadayım...

Birisi dürttü arkadan. Bir an silkinip etrafıma bakındım. Biraz önceki koşturmacadan sonra kuyruk epeyce hafiflemiş.

Elimle bir daha kontrol ettim, cebimdeki büyük cumhuriyeti. Etrafa bakındım çaktırmadan, kutusuyla mı veriliyor, yoksa kutusundan çıkartıp direkt çocuğun göğsüne mi takıyoruz? Tam anlayamadım önce, sonra mevzu anlaşıldı. Çocuğun yatağının hemen dibinde Ahmet Keser, yanında aileden biri, karısı mı bilemiyorum, onun yanında da başka bir kadın gelenleri karşılıyor. Öpüşme faslıyla birlikte, hemen önlerinde duran küçük bir kız çocuğunun iki eliyle tuttuğu büyükçe bir kadife torbaya da takılar atılıyor. Arkalarında bir kamera sürekli çekim halinde. Takı için gelen herkesi ve kadife keseye atılan takının atılma anını kaydediyor.

Bir an çılginca bir fikir geçti aklımdan. Şimdi, sıra bana geldiğinde, kadife kesenin içine altını atmak için elimi soktuğumda, iki üç altını daha avucumun içine alarak çıkıp gitsem. Hiç fena olmaz aslında. Epey masrafa girdik, küçük bir kısmını karşılamış oluruz böylece. Önce güldüm kendi kendime. Sonra, birkaç altınla çıkmak yerine hiç olmazsa kendi altınımı kurtarmaya karar verdim. İyi bir plan yapmak şart ama. Bir kere kamerayı iyi hesaplamak lazım. Kamera hareketli çünkü. Çoğu zaman keseye odaklansa da bazen öpüşenlere yakın plan ya da çocuğu kucaklayanlara falan dönerek ekstra çekimler yapıyor. Öncelikle, kameranın kese-

yi görmediği bir anı denk getirmek şart. Bir de keseye doğru açıktan göstererek elinde tuttuğun altını, keseden çıkarırken hızla avucunun içine saklayıp öylece kaybolmak lazım. Kuyruk ilerlerken birkaç deneme yaptım, fena değil, çalışacak gibi. Pek kimse de kalmadı önümde. Aday adaylarından biri işi iyice abartmış, beşibiryerde çıkarttı cebinden, etrafa gösteriyor. Çocuğun annesi de gördü beşibiryerdeyi, yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle kucakladı adamımızı, kamera hareketlendi.

Hemen arkasından bir başka aday geliyor, ondan sonra da sıra bende. Benden öncekini tanıyorum, sakın bir adamdır, sessizce işini bitirirken, o da ne, ortalık yine hareketlendi. Galiba Bir Numara terk ediyor salonu. Kamera koşturdu, Ahmet Keser de tabii ki, fakat kadın milim kıpırdamıyor. İşte bütün numaramı göstereceğim an! Elimin ucunda tuttuğum büyük altını öne doğru uzattım, göz göze gelerek birbirimize gülümsedik yengeyle. Küçük kız keseyi hafifçe kaldırdı, uzattım elimi ve keseye daldım. Hızla avucumun içine yerleştirdiğim altını, yavaşça ve hafif bir yumruk biçiminde dışarı çıkarttım. Küçük kız kesenin ağzını hafifçe büzdü, avını yutmuş ahtapot rehavetiyle.

Tekrar kafa sallayarak gülümsedik yengeyle. Yavaşça uzaklaştım... Altın avucumda, elimi yakıyor sanki.

İçimde dizginleyemediğim bir sevinç... Kurtardım altını, yaşasın!

Ortalık buz kesmiş... Vakit, akşamla gece yarısı arası bir yerlerde ve hava, anamın “deli olan deliğinden çıkmaz” dediği cinsten.

Sitenin girişindeki mopda elektrikli sobaya ayaklarını uzatmış, masanın üzerinde, yarısı içilmiş bir buçuk litrelik pet şiseyle yan yana duran 35 ekran televizyonda ne olduğunu anlamadığım bir program seyreden, esmer, yanık yüzlü güvenlik görevlisi de deli değildi haliyle! “Kimsin, nesin?” der gibi bakmasına aldırmadan, elimle ilerdeki meçhul bir istikameti işaret etmeme hiç tepki vermeyerek, öylece baktı. Bir şey söylemeden de kaldırdı bariyeri.

Yavaşça dokundum gaza.

İstanbul’un epey dışında, Kemerburgaz taraflarında, “şehrin boğucu ve sıkıcı yaşamına” alternatif olarak sunulan, “kentlin uzağında ama ona çok yakın, sakin ve huzurlu bir yaşam vaat eden” bilmem ne kentlerinden birindeyim. Tek başına, ikiz, bahçeli, bahçesiz, çoğu tamam, bir kısmı hâlâ bitmemiş onlarca villa, karanlıklar içinde sessiz ve tekinsiz bir bekleyiş içindeler.

Biraz ilerledikten sonra, arabayı taşlık yolun kenarında bir yerlere park ederek, ışıkları kapattım. Çevre yolunda, rüşvet cinsinden dürüm alıp, sorular sorduğum dürümcü yalan söylemediyse, aradığım villa burada.

Ama asıl mesele, Başgan'ın ev hangisi?

Bir süre arabada kalıp, yeniden düşündüm. İçim rahat değil. Buralara kadar, hiç mi gelmeseydim acaba?

Adamı bulduk diyelim; “niye geldin?” derse, ne diyeceğim? Gerçi, iki şişe orijinal Chivas Regal viskiyle duruma uygun bir cümle hazırladım ama, yeter mi burada olmak için? Bir de, diyelim adamı bulduk, üstelik yalnız ve keyfi de yerinde, ne anlatacağım?

Radyocu'yu arayıp, bir de onun fikrini almak geçtiyse de aklımdan, küfrederek vazgeçtim sonra. Kendimi daha fazla aşağılatmanın âlemi yok. Zırt pırt, sebepli sebepsiz, gece gündüz bir bahaneyle beni arayan adam toz oldu ortadan. Bir de santraldeki kıza yok dedirtiyor, bakar mısın? Uzaktan uzağa kulağıma geliyor ama lafları.

“Ekibimi baştan yanlış kurmuşum. Taktik hatalar içindeymişim. Taymingi tutturamamışım. Doku uyuşmazlığı varmış partiyle aramda...” Ha, evet, bu doğru işte!

Siktiret. Biz işimize bakalım. Her şey yolunda gider de bulabilirsem Başgan'ın villayı, sorun kalmaz. Kafamdaki espri cümlesini tekrarlıyorum bi daha:

“Başganımın viskisi kalmamıştır dedim, çıktım geldim işte. Ne varsa Sivas'ta var!”

Bunları derim, olmadı “Sivas'ın viskisi bile başka!” diyerek devam ederim.

Arabanın içinde bir sigara yakıp, adamla karşılıklı konuşma seçenekleri çıkartarak, kendi kendime soru cevap tarzında diyaloglar yürüttüm. Fena değil, bu yöntem çalışacak gibi. Zaten, en büyük güvencem, ilk dubleyi anında ve hızlı içmesi. Karnı da biraz açsa işim daha kolay. Ardından, tak di-

ye koyarım lafı. Direkt söylemek en iyisi. “Abi, bana açık konuş,” derim. “Artık dayanamıyorum, aday mıyım, değil miyim? Bunu bilmek hakkım abi,” derim.

Bu arada, çok da acıklı bir pozisyona düşmemek lazım. Eğer, gerçekten aday göstereceklerse, bu sefer de tutup, “ulan bunun karakteri de çok zayıfmış, pısırık, korkak adamdan reis olmaz,” falan derler, durduk yerde bozmuş olurum imajımı!

Bir sigara daha yakıp, radyodan TRT 3’ü buldum. Güzel çalıyor. “Gece ve Müzik” olmalı. Severim bu programı.

“Gençken, güzelken, karnımız aşağıya dümdüz inerken, sevinçler, üzüntüler, varoluşumuz ve gece yatağımızda düşündüğümüz şeyler sonsuza kadar sürecek zannederken, müzik çalırken, müzik hiç susmazken, plağın bir yüzü bittiğinde öbür yüzünü çevirmeye koşarak giderken, gece eve dönüp, ‘gece ve müzik’ programının son şarkısını dinleyebilmek için farları söndürüp, arabanın içinde, park yerinde beklerken...”

Ahmet Güntan’ın şiiri... Çok güzeldir. Bak nerden geldi aklıma? Şimdi evimin önünde olabilirdim. Işıkları kapatıp, sessizce ve kendinden memnun “Gece ve Müzik” dinlemek varken, tilkinin bakır sıçtığı bu yerde, Başgan denilen keremeti kendinden menkul ama şimdi hayatımın tam orta yerinde duran bir adamın ağzından çıkacak ya da çıkmayacak o cümlelerin peşinde, karın, kışın ortasında, arabamın içinde bekliyordum.

Kırk yaşında doktor, meslek sahibi, kendince iyilik timsali, vicdanlı, onurlu bir adam. Küçük bir problemi var ama; “Reis Bey” olmak istiyor. “Doktor Bey” olmak yetmemiş belli. Tüm bilgi birikimini, deneyimlerini ve gelecek planlarını yaşadığı semte ve o semtin insanlarına vakfedecekmiş. Demokratik, özgür ve yerinden bir yönetim için hep birlikte ve yan yana olmak istiyor. Vay anasını ya!

Kendimden sıkıldım birden. Proje dosyasını ve viskileri alarak arabadan dışarı çıktım. Birini bırakayım dedim, sonra vazgeçtim.

Yapacağım şey belli aslında. Işığı yanan villalara bakarak, Başganınkini bulmaya çalışacağım. İşim kolay gözüküyor. Bir kısmı tamamlanmamış onlarca villanın içinde ışığı yanan hepi topu üç-dört tane ev var.

Yavaş yavaş bakınarak yürümeye başladım. Işığı yanan ilk villanın kapısında siyah bir cip var, burası olamaz; Başgan'ın cip beyaz, biraz da eski bir modeldir. Arka sıradaki villaya doğru hareketlendim ve evet, işte, burası. Araba orada. Evin perdelerini açmışlar nedense ve bizim adam tabak gibi görünüyor. Bu kadar kolay bulmamı kendime ilahi bir mesaj gibi de yorumlayarak, yavaşça yaklaştım villanın kapısına. Gerçi bu aday adayı denen mahlûkatın halet-i ruhiyesi hamile kadınların doğurmaya yakın hallerine çok benziyor. Her şeyi her şeye yorabilirsin.

Ana kapının dışında, bahçeden arka yola açılan başka bir kapı daha var. Oradan bahçeye girip içeriyi daha rahat izleyebilirim. Öyle de yaptım. Bahçe kapısının üzerinde öylesine tutturulmuş kilidi kaldırarak içeri girdim. Yerler yumuşak ve çamurlu. Gövdesi nispeten daha kalın bir ağacı kendime siper ederek içeriye bakmaya başladım. Tam karşımda villanın kapısı ve önündeki sundurma, ölgün bir lambanın yarı karanlık aydınlığında, içimden geçen tüm iyi duygularla alay eder gibi bekliyor.

Boydan boya cam olan salonun bahçeye açılan kapısındaki perdeler tül ve içerisi çok net olmasa da yeterince açık ve aydınlık. Buradan salonda olan biteni rahatça görebilirim. Elimdeki dosyayı ve viski şişesini yere bırakarak bir sigara daha yaktım. Hava acayip soğuk, biraz ilerde ışıkları yanan üçüncü villanın bahçesindeki köpek huylanmış, kesik kesik havlıyor. İnşallah bağılıdır, hiç değilse aşısı falan yapılmıştır.

Şimdi, içeri girmek için en uygun zamanı kollamalıyım. Başgan, salondaki geniş kanepeye yanlamış, eli çenesinde öylece bakıyor. Üzerinde altlı üstlü eski eşofmanlar. Karşısında gençten bir delikanlı var, onunla mı konuşuyor? Şimdi bir kadın geçti önlerinden ve kayboldu. Başgan'ın karısı bu, tanıyorum. En son, bilmem nerenin dayanışma yemeğinde görmüştüm, saç modelini unutmam mümkün değil. Sırtı pencereye dönük konuşan delikanlı oğlu olmalı. Başgan'ın yattığı kanepenin çaprazındaki tekli koltukta da genç bir kadın oturuyor, o da kızı galiba. Ailece gelmişler. Kış günü, gece yarısı... Vardır bir sebep-i hikmeti.

İyice üşüdüğümü fark ettim bu arada. İçim titremeye başladı. Hiç sevmem bu duyguyu, mutlaka hasta olurum ertesi gün. Gözüm viskiye takılıyor. İçeri bir girsem hayırlısıyla, şunun bir bardağı beni de kendime getirir anında, biliyorum.

Salon hareketlendi birden. Başgan, kanepede oturma pozisyonuna gelmiş, elini sallayarak bir şeyler söylüyor ayakta ki delikanlıya. Öfkeli olduğu buradan bile anlaşılıyor.

Bu kötü işte. Şimdi, bu tantananın ortasına düşüp de ne söyleyeceksin. Hay Allah! Biraz daha bekleyelim bakalım.

Delikanlı sağ tarafa dönerek kayboldu ve oradan elinde bir piknik tüple kapıya doğru yöneldi. Başgan şimdi de karısına dönmüş öfkeyle söyleniyor. Tüplü delikanlı çıktı kapıdan ve söylenerek arabaya bindi. Hemen çöktüm yere. Cipun farları üzerimi yalayarak uzaklaştı villadan. Tüpü doldurmayla gidiyor besbelli. Doğalgazlı villalar diye reklamı yapıyordu hâlbuki, demek ki hâlâ gelmemiş buralara.

İçeriye kolaçan etmeye devam ettim. Tek koltukta oturan kız, televizyon kumandasıyla bir şeyler yapmaya başladı. Kanal mı arıyor? Tam karşılarında televizyon var demek ki. Başgan'ın karısı bir tabak meyve getirip koydu masaya. Bizimki hemen uzanıp aldı ve yemeye başladı. Neyse, her şey

yoluna giriyor sanki. Başgan birkaç lokmayı iştahla çiğnedikten sonra, genç kıza bir şeyler söyledi. Evet, şimdi de gülmeye başladı. Harika!.. Tam sırası mı acaba? Hem, acayip de üşüdüm. Köpek de giderek daha tehlikeli bir tonda ulumaya başladı sanki. Kravatımı düzelttim önce, proje dosyamı şöyle bir kontrol ettim, ayakkabılarımın altındaki çamuru, ağacın gövdesine yanlamasına sürerek temizledikten sonra kapıya doğru yürüdüm.

Kapının önünde bir süre daha bekledim, haliyle. Kolay değil. İçimde bir türlü kurtulamadığım bir sıkıntı. Doğru mu yapıyorum ben? Geri de dönemem artık. Geri dönersem, o daha büyük sıkıntı, iyi biliyorum.

İki elimde viskiler, koltuğumun altında proje dosyası, uzanıp yavaşça zile bastım.

Kapıyı, Başgan'ın karısı açtı. Kadınla bir süre baktık birbirimize. Hafif yana eğilerek, kapının üzerinde asılı duran lambadan gözüne yansıyan ters ışığın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Biraz önce çıkıp giden delikanlının döndüğünü düşünmüş olmalı. Çok sıradan bir bakışla açtığı kapıda, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez bir şaşkınlıkla dikildi bir süre.

“Buyurun,” dedi. “Kimi aramıştınız?”

Yapmacık olduğu hemen anlaşılacak bir sırtışıla baktım kadına. Gözlerim, kadının arkasındaki kanepede konuşlanmış Başgan'da. Kapıdaki davetsiz misafir ve yaşattığı anlamsız gerilim içeriye kadar taşmış olmalı ki, Başgan hafifçe eğilip, karısının baseniyle villanın kapısı arasında kalan dar alandan buralarda ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Başgan'ın kafasını tam yakalamıştım ki, kadın biraz da çekinecek galiba, kapıyı hafifçe kapattı yüzüme doğru. Al bakalım, Başgan'ı gözden kaybettim. Ayaklarımın üzerinde yükselmekten başka yolum kalmadı. Öyle de yaptım zaten.

İşte, kavuştum nihayet! Başgan da iyice doğrulmuş yattığı yerden, bana bakıyor.

Sırıtmayla gülme arasında bir tonda, “Abi, sürpriz!” dedim.

Başgan'ın ince, zayıf dudaklarından, tüm can sıkıntısını ve tatsızlığını hissettiren yapış yapış bir laf döküldü, üzerime doğru:

“Yav, Doktor! Sen miydin?”

İyi, tamam, en zor aşamayı geçtik galiba, şimdi ne yapacağız?

Kadın yavaşça geriye çekilerek iyice açtı kapıyı. Hızla baktım girişe ve içerdeki vaziyete. Ayakkabıyı çıkarmasam da olur, lakin hepsinin ayağında terlik var. Eğilip hızla çözdüm ayakkabının bağcıklarını. Bot olmasa iyiydi. Şimdi bir yandan konuşmak da lazım!

“Başganımın viskisi kalmamıştır dedim, çıktım geldim işte. Ne varsa Sivas'ta var.”

Güzel, teklemeden söyledim.

Bu arada Başgan iyice kalkmıştı kanepeden... Bir-iki adım attı bana doğru.

“Hoş geldin Doktor ya! Allah Allah, nerden çıktın sen şimdi?”

Sahibinin bir gün önce vurduğu halde bir türlü bulup getiremediği avını, biraz önce getirip de ayaklarının ucuna bırakmış bir tazının sırtının okşanmasından duyduğu hazla kuyruğunu sallayarak çıkardığı sese çok yakın bir inlemeyle konuştum:

“Abi, nereye gitsen yani... Peşindeyiz görüyorsun.”

Bu arada, ayakkabıları tamamen çıkarmış, hemen yan tarafta duran bir çift terliği giyiyordum.

“Şerefsizim özledim Başganım... Telefonun da hep kapalı çıkınca, dedim, sürpriz yapayım Başgan'a... Bi isteği falan var mı?”

Başgan, kapının ağzında dikilmeye devam eden karısına dönerek beni tanıttı, kendi usulünce:

“Bizim doktor ya... Bahsetmiştim ya. Aday... Bizim şeyin adayı, aday adayımız yani.”

Hım... “Aday adayı,” dedi bak!.. Bu olmadı işte!.. “Aday” deseydi iyiydi...

Başgan’ın karısı, belki de hayatı boyunca ilk ve son kez karşılaşacağı bir problem karşısında, hiç de çözmek zorunda olmadığını iyi bildiği bir rahatlıkla baktı yüzüme. Kısa bir süre, karşılıklı birbirimize baktık, hiç kıpırdamadan.

Birden, bir araç, muhtemelen az önce villadan ayrılan cip, gürültüyle bahçedeki yerini aldı. Salonun bahçeye açılan geniş pencerelerini yalayan ışık, kapının önünde toplanarak kayboldu. Aracın kapanan kapısının sesini dinledik, sesimizi çıkarmadan. Biraz önce piknik tüp almaya giden delikanlı, elinde muhtemelen dolu bir tüple evin kapısını anahtarıyla açarak içeri girdi. Ne olduğunu anlamaya çalışarak, şaşkınlıkla, sırayla süzdü hepimizi.

Ben, aday adayı sevgili Doktor; Başgan’ın kısa kesilmiş tuhaf sarı saçlı, toparlak karısı, biraz önce odadan elinde tüple küfrederek çıkan Başgan’ın uzun boylu oğlu, kanepenin yanındaki tek koltukta oturan, oğlana göre daha kısa boylu ama sanki yaşça daha büyük olan kızı ve tabii ki alt üst Boss marka eskimiş eşofmanlarıyla, zayıf, şark çıbanlı ve uzun boylu Başganımın huzurunda; yüzümde saklayamadığını bir yorgunluk ve kuşkusuz epeyce sıkıntılı bir bakışla öylece, dikildim durdum...

Ayakkabılarımı çıkarmış, terliklerimi giymiştim. Sağ elimde orijinal bir şişe Sivas Regal viski, sol elimde diğer orijinal bir şişe Sivas Regal viski, koltuğumun altında “2000 bilmem kaçtan bilmem kaç ilçemiz” yazılı kırmızı bir dosya.

Çaresizlik, ne yapacağını ne konuşacağını bilememe ve adı konulmamış bir keder vardı üzerimde.

Yorulmuştum. Merak içinde ve sıkıntılıydım. En kötüsü utanıyordum kendimden ve dağılmıştım iyice. Yine de, dağılan parçalarımı toplayamayacak kadar kaybetmemiştim henüz.

Son bir gayret sırtarak mırıldandım, inledim daha doğrusu:

“Şerefsizim özlemişim Başganım... Telefon da hep kapalı çıkınca, dedim, sürpriz yapıyım başgana... Bi isteği falan vardır belki?”

Başgan hiçbir şey söylemedi tabii ki. Adayların ismi yarın açıklanacakmış. Bu akşamsa büyük bir yemek var. Gizlice tüketici kredisi kullandım, yemek için elli bilet aldım. “Bu tavrı çok önemliymiş ve Genel Merkez mutlaka dikkate almış!” Öyle dedi Başgan.

Ekonomik gidişatım hiç iyi değil. Hastanenin cari hesabı da kabardıkça kabarmış. İyice bitmiş durumdayım. Ne yapacağımı şaşırdım.

Canımın sıkıntısından Harun’u aradım, çıkmadı telefona. Mesaj atmış: “Abi bi toplantıdayım. Uygun değilim. Çıkınca dönerim ben.” Dönmüşün zaten oğlum sen yeterince. Dönermiş bir de!

Arzu bir hafta izin istemişti, “Antalya’ya gideceğim, annem hasta,” diye. Biz, kızcağız Antalya’da annesinin başucunda diye üzülürken, geçen akşam, bilmem ne ilçesinin başkan adaylığı kesinleşmiş birisinin seçim bürosundan çıkarken görmüşler. Ne yapsın kızcağız, kaybeden atlara oynamaktan yorulmuştur haliyle.

Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, ama yeter ki bitsin istiyorum artık şu yürüdüğüm yolculuk.

Naci, Figen'i arabayla evden almış, kapıda beni bekliyor. Akşamki yemekte, Figen'le güzel bir fotoğraf vereceğiz etrafa. Web siteye olmasa da, bari böyle ortamlara bir faydası olur.

Epey önce hazırlanmış, evin içinde dolanıp duruyordum. Hemen çıktım.

Her zaman koşarak arabanın kapısını açan Naci hiç kıpırdamadı direksiyonda. Bir tuhaflik mı var herifte?

Hiç konuşmadan vardık yemek yenilecek otelin önüne.

İneceğiz, bizimki yerinde hâlâ. Kapıyı falan açtığı yok. Neyse, sonra bakarız bu mevzua derken, konuştu: "Hocam ben yarın gelmeyeceğim."

"Niye? Hayırdır?"

"Savcılıktan aradılar. Kaza ile ilgili bir ifade daha alacaklarmış."

"Savcılık mı? Bitti demiştin sen o iş!"

"Ben de öyle sanıyordum da, birisi şikâyetle mi bulunmuş. Bir ihbar mı varmış, tam anlayamadım ben de."

İçime bir ürperti geldi, bozmamalıyım façayı!

"İyi, tamam, araba sende kalsın. Taksiyle giderim ben."

"Bi de muhasebeden biraz para istediyydim, bu gidiş geliş-

ler için, ‘Kemal Bey’in talimatı olmadan veremem,’ dedi muhasebeci. Onu bir söylemeniz de halletse.”

Ha!.. Anladım. Hoş geldin şantaj hazretleri... “Tamam,” dedim kapıyı kapatırken:

“Yarın talimat veririm muhasebeye, al ne kadar lazımsa...”

Figen’le birlikte, beş-altı kişinin daha oturduğu yuvarlak şık bir masanın etrafında yerimizi aldık, oturduk. Üst düzey bir parti yemeği bu, şık bir otelin balo salonundayız ve son kozlar oynanıyor!

Masadakilerin yüzünü ve etraftaki havayı dikkatlice izliyorum. Herkes poker face. Parti yöneticilerinin, yarın açıklanacak olan aday listelerini aslında bugünden bildiklerini tahmin etmek zor değil, fakat kimsenin açık etmeye niyeti yok.

Masada tam karşımda daha önceleri pek görmediğim, sarı seyrek sakallı, orta yaşın üzerinde bir adam, gülümsüyor.

“Yarın akşam dananın kuyruğu kopuyor ha?” dedi yumuşak bir sesle.

“Öyle,” dedim, zoraki bir tebessümle.

“Bilmem nerenin İlçe Başkanı Selim,” diyerek uzattı elini. “Ben de Dr. Kemal Güner, bilmem nereden,” dedim. Tokalaştık.

Selim başkan, biraz daha gülümseyerek baktıktan sonra kalktı sandalyesinden ve hemen yanımda duran boş sandalyeye geldi, oturdu.

“Boş galiba,” dedi yine gülümseyerek. “Buyurun,” dedim nezaketle.

Adam, lafa bir yerden girecek ama sanki doğru kelimeyi arıyor gibi. Sonra birden bulmuş olacak, konuşmaya başladı:

“Doktor Bey, bir şey söylesem sana? Kızmaca yok ama.”

“Esağfurullah! Buyurun lütfen.”

“Yav, ben seni uzaktan ince ince takip ediyorum, biliyor musun? Allah aşkına Doktor senin ne işin var bizim aramızda?”

Hiç sesimi çıkarmadım, öylece durdum.

“Bak Doktor! Bi şey söyleyeceğim sana, sakın alınma. Bu söylediklerimi de unutma. Her dönem sizin gibi güzel arkadaşlar gelir, biraz vitrinde dururlar. Paralarını, zamanlarını harcar, sonra da giderler. Üzüntüleri, yorgunlukları da cabası. Bu hep böyledir biliyo musun? Biz hiçbir yere gitmeyiz ama! Burası bizim işimiz, ekmek kapımız. Gidecek başka bir yerimiz yok çünkü. Onun için biz hep buradayız. Tamam mı?”

Hiçbir şey söylemeden dinledim partimizin demirbaşlarından Selim Bey'i. Adam haklı beyler! Lakin, artık yapacak bir şey yok...

Bu arada, biz Selim'le konuşurken, parti meclisinden bir kılkuyruk tatlı tatlı iltifatlar ediyor Figen'e. Yalı çapkını Refik! Farkındayım, lakin bir şey yapmaya mecalim yok.

Bir ara Figen tuvalete gitmek için işaret etti, kalktım takip ettim..

Tuvalete girmeden önce öfkeyle konuştu. “Ya Kemal, bu adam sapık mı ya?”

“Kim sapık mı?”

“O herif işte, yanımda oturan, parti meclisinde miymiş ne?”

“Refik Bey mi?”

“Refik mi o pis herifin adı?”

“Ne biçim konuşuyosun sen ya?”

“Ya sen görmüyor musun? Bi de ne biçim konuşuyosun diyosun?”

“Ne yapmış ki?”

“Ya hakaten görmedin mi bi şey? Ben mi paranoyak oldum yoksa? Adam oturduğumuzdan beri ağzımın içine girecek sanki.”

“Figen, bırak Allah aşkına ya, abartıyosun valla.”

“Neyi abartıyorum?”

“Allah aşkına bir de böyle tuhaf şeyler çıkartma durduk yerde... Refik Bey’in şeyi bu, tavrı böyle yani. Adamın her zamanki hali. Sen daha önceden tanımadığın için, sana şey geliyor.”

Figen hiçbir şey söylemeden öylece baktı,

“Sen beni bekleme burada. Dönmeyeceğim ben o masaya. Tuvaletten sonra giderim ben. Taksiyle falan... Git onların yanına, hadi,” dedi ve tuvalete girdi.

Bir süre etrafa bakındım, kös kös döndüm yerime..

Bugün son gün... Akşama adayların ismi belli oluyor. Hastanedeki odamda sakince oturuyorum. Ortalık suyu çekilmiş değirmenleri andırıyor. Kimseler yok. Herkes bir anda buhar olup, kaybolmuş sanki. Telefonlar susmuş, kapımı çalan yok, havada derin bir sessizlik hâkim. Arada sırada yan taraftaki otoparktan bir köpeğin kısa kesik havlamaları geliyor. Köpek ne zaman gitsem orada ve sürekli bir zincirle bağlı. Bildiğim kadarıyla bunları arada sırada dolaştırmak şart. Bir ara konuşayım şununla, nedir, neyin nesidir? Hiç telefon çalmadan yaklaşık yarım saat geçti. Mucize gibi bir şey bu. Ama oluyormuş işte. İçimde garip bir huzur. Tanıdık bir duygu, hatırlıyorum bir yerlerden. Tamam, fakülte'deki sınavdan hemen önceki sabahın duygusu bu! O kadar abanır ve o kadar abartırsın ki, sınav sabahı, "sanki hiç girmesem de olur sınava" ya da "hiçbir soruyu cevaplamasam da dert değil" vaziyeti. Yurtların boktan çalışma salonlarında yaşanan sefil ve uykusuz gecelerden sonra, uğruna onca ter döktüğün, bedelini fazlasıyla ödediğin şeyi artık unutmayı hak etmişsindir. Sınava girilmese de olur...

Ne yapacağıma karar veremeyince, kalktım, masanın arkasındaki büfenin önünde dikildim biraz. Büfenin üzerine intizamla yan yana dizilmiş plaketler var. Onurla, şerefle, başarı dilekleriyle, övgüyle ve en içten duygularla. Ha, bir de saygıyla...

Kayıtsızca bazı plaketleri kapatıp, bazılarını açıp, bir oyun oynar gibi yan yana dizip, üst üste koydum sonra. Bir ara yarısı açık kapıdan, bir personelin içeriye girip bana baktığını fark ettim. Galiba biraz önce onu çağırmışım da yeni gelmiş. Ya da adam kapıdan tuhaf hareketlerimi görünce korkup gi rememiştir içeri.

Döndüm üç beş tane şilti üst üste koyup, personelin kucağına bıraktım, sonra tekrar geri kalan şiltleri de toparlayıp diğerlerinin üzerine yerleştirdim.

Personel şaşkın yüzüme baktı. “Nereye götürüyim hocam bunları?”

Nereye mi? Plaketler işleri bitince nereye götürülür sahi? Cevap ver, hadi!

“Onlar mı?.. Çöp onlar. At gel sen...” Plaketler kucağında, çıktı gitti adamcağız...

Tam bu sırada kapıda dikilen Salim Usta’yı gördüm. Yüzünde tatlı ve hüzünlü bir tebessüm. Yine de irkildim doğrusu. Son yaptırdığım pankartların ödemesini yapmıştım, niye geldi acaba? Elinde bir şey var. Bir çiçek saksısı.

“Salim Usta... Hayırdır,” dedim biraz şaşkınlıkla.

“Yok bi şey. Evdeki çiçekler çoğaldı, birazını dağıtayım tanıdıklara dedim. Size de bunu ayırmıştım, onu getirdim.”

Biraz durdu, çiçeğe baktı.

“Cam Güzeli diyorlar buna... Çok güzel çiçektir. Bol ışık ister yalnız. Güneş ışığı değil ama, aydınlık olsun yeter.”

Gittim kucakladım adamı. Biraz uzunca kaldım omzunda. Hem iyi geldi, hem de gözlerimi sildim çaktırmadan.

Eve vardığımda vakit gece yarısıydı.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Holde bir süre bekledim, hiç ışıkları açmadan. Hep burada, holde kalsam, ölünceye kadar, hiçbir yere kıpırdamadan... İçeri salona geçtim, ayak-kabılarımı salonun ortasında çıkartarak. İşte kırk küsur sene sonra geldiğin yer; İstanbul'un fizanında, adına uydukent denilen uydurma bir kentinde, civciv büyütülen ışıklı çekmeceler gibi, bilmem kaç metrekaare bir konutun içinde, duvardan duvara hazır halı, beyaz eşya ve panjurlarıyla içine girdiğin ve bir üçlü koltuk, bir ikili koltuk, televizyon ve bir ikiz yatakla sürdürmeye çalıştığın, boyundan büyük hayallerin altında kalmış bir hayat. İşte elinde kalan.

Gittim bir kadeh rakı koydum mutfaktan. En kolay yaptığım ve ilk aklıma gelen de bu zaten. Üçlü koltuğun kol konulan tarafına koydum bardağımı ve uzandım öylece. Bu akşam bilmem ne kanalı açıklıyormuş kesinleşen aday listelerini. Hiç açmasam diye geçirdim içimden. Merak da ediyorum. Açtım televizyonu, buldum kanalı.

Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum; partilerin kesin-

leşen aday listeleri diye bir anons geçti önce. Sonra da bazı isimler akmaya başladı ekrandan. Spiker okuyor bir yandan akan isimleri.

Öyle bakıyorum. Sıra benim ilçeye gelince, “Sezai Kartal,” dedi spiker. Ne güzel! Adam yalan söylememiş demek ki. Bir Numara, gerçekten de neşter atacakmış ilçeye. İyi de olmuş.

Bir bardak daha koymak için gittiğimde mutfağa, vazgeçtim, şişeyi aldım getirdim divanın yanına. Böyle daha kolay içerim. Bu arada siyasi parti liderleri yaklaşan seçimler üzerine demeç falan veriyorlardı. Sandalyenin minderini başımın altına yastık yapıp iyice kaykıldım kanepede. Şişenin kalanını içerken, bizim Bir Numara’yı görür gibi oldum ekranda. İlk fırsatta Milano’ya gitmeliyim diye düşünürken, uyumuşum...

Annemin, ortaokula yeni başladığımda, kasabanın tek tuhafiyecisinden alınan “seneye de giyer” ceketimin sol iç cebine koyduğu beyaz mendili arıyorum. Evet, işte gardırobun arkasında, her zamanki yerinde. Her şeyi unutabilirim, lakin ondan vazgeçmem.

Sonra fotoğraflar, evet onlar da eski ayakkabı kutusunda sessizce bekliyorlar. Mendili ve kutuyu çıkartıp yatağın üzerine koyuyorum. Mendilde babamın kokusu var. İçime çekiyorum. Ama fotoğraflar sararmışlar. Nedense çok üzülüyorum. Birden babam beliriyor yanımda. Her zamanki gibi basit cümlelerle anlatmaya başlıyor söyleyeceklerini:

“Niye üzülüyorsun? Fotoğraflar görüntülerin kimyasal bir biçimde ıslatılmasıyla karta geçirilir ve kuruduktan sonra kenarları makasla düzeltilerek küçük beyaz zarflara konur ve bu yüzden üzerinden günler geçtikçe sararırlar... Onları senin nasıl taşıdığın çok önemli değil... Onlar sararırlar... Bir de, mektuplar yazıldıktan sonra mutlaka unutulurlar. Çünkü niye ya-

şadığımızı anlamadığımız bir dünyada yaşıyoruz ve galiba sonsuzluğun sınırı diye bir şey yok. Bu yüzden bütün mektuplar, eninde sonunda eski bir ayakkabı kutusunun içine sığarlar... –Bu cümleyi tekrar söylüyor, biraz daha hüzünlü.– Eski bir ayakkabı kutusunun içine... O kadar. Ben biliyorum, sen hâlâ gece yarıları kan ter içinde uyandığında sebebini bitmemiş telefonlarda, yarım kalmış konuşmalarda ve hâlâ açıklayamadığın iç sızılarında arıyorsun... Hiç öyle değil... Her şey çok basit, o akşam her zamanki gibi bir İstanbul Temmuzu'dur ve hava çok sıcaktır, sen yine ağlayarak uyuyakalmışsındır kanepe-nin üzerinde. Bir de, bütün bunların böyle olmasını isteyen sen-sin oğlum. Kimseyi suçlama sakın!" diyor babam.

İyi geliyor babamın söyledikleri ve yanımda olmasından çok mutlu oluyorum. Biraz sızlanabilirim ona, böyle bir ayrıcalı-ğım hep olmuştur:

"Haklısın baba. Buraya ben yürüdüm. Kimsenin suçu yok... Adımlarımdan belli, iflah olmam, çok beterim... Ama koynum-da zümrüd-ü anka vardı. Hiç kimse nasıl görmedi kanadını? Biliyorum, gökyüzünü fark etmem çok geç oldu. Hep kendimi ezberledim onca mısra içinde... Ama hükmümü kendim verdim zaten, kimsenin kalem kırmasına gerek yok."

"Ah, oğlum benim. Bilmem ki sana ne söylesem? Kıyamam da sana... Anla artık; hayat denilen şey, bir akşam Bornova'da öğrenci odanın buğulu camlarına çizdiğin sıradan şekiller ka-dar şaşırtıcı ve bir o kadar da yalancıdır. Şimdi Bornova yok, o ev yok. Bir Temmuz gecesi duvarın üzerine oturup ağustos böceklerini dinlerken, Edip Cansever'den iki dize, yok öyle şey-ler... Şimdi olan..."

"Şimdi olan ne, biliyorum baba.. Şimdi olan, benim zaman-sız telaşlarım, eğilip bükülmelerim aynanın karşısında. Sarhoş gece yarılarım var şimdi... Gereksiz korkularım, çok özenli banyolarım, kaygılarım var. Şimdi ne var söyleyeyim mi baba? Ajandalar var. Mektuplar, şampuanlar, işler, güçler, imza sir-

küleri, hesap numaraları ve iç sıkıntıları var. İnatla ve özenle taşıdığım çocuk gövdem çok yalanlı bir İstanbul gecesinin içinde ellerini hafifçe çekerek kayboldu gitti. Hepsi bu kadar...”

Babamın göğsüne gömüp başımı, öylece bırakıyorum kendimi...

Bir eşya kamyonunun geri manevra melodisiyle uyandım. Ah, yine kanepedeyim işte. Leş gibiyim. Eğilip baktım panjurdan. Evet, bir araba. Bu sefer siteye birileri taşınıyor. Daha kötü nerden gelmiş olabilirler ki?

Kalktım banyo yaptım. Uzun uzun yıkandım yine.

En ütülü gömleğimi seçtim, tekrar bahçeye baktığımda pencereden, kamyonun tamamı da boşalmış gibiydi. İyi bakalım, hoş gelişler ola. Tam kafamı çevirip koridora doğru yürürken, tanıdık bir siluet geçti eşya kamyonunun yanından. Bi dakika! Bir kadın bu. Figen! Güvenlik görevlisiyle bir şeyler konuşuyor. Allah, Allah!.. Buraya kadar gelmiş. Adresimi bilmez hâlbuki. Hızla açtım pencereyi, bağırdım aşağıya.

“Figen!..”

Döndü baktı ikisi de.

“Burası, buradayım... Kat 4, daire 18’in ziline bas...”

Az sonra evdeydi Figen. Elinde bir torba dolusu kahvaltılık yiyecek. Poğaça, peynir, zeytin. Yumurta dolapta da vardı zaten. Zeytinyağına kırdım öylece. Girit usulü. Çok pişmeyecek, beyazı biraz katılaşsın yeter. Üzerine limon sıkacaksın. Biraz da karabiber, tane ama, değirmeninden çekeceksin.

Çıtır çıtır ütülü bembeyaz, keten bir örtü serdim küçük mutfak masasına. Demliğe tek karanfil attım. Aslında, çayı soğuktan demlemek en güzeli ama, boş ver, böyle de güzel. Salatalıklar yarı kabuklu soyulmuş. Domatesler ıslıl ıslıl, üzerinde sızma zeytinyağıyla gülümsüyor gibiler.

Çıkardı çantasından bir sigara yaktı, her zamanki gibi. Ya, hiç olmazsa kahvaltıdan önce içme şu mereti. Ama olsun pek yakışıyor eline, doğruya doğru.

Güneş balkon kapısının aralığından sıyrılıp tam da soframızın ortasına düştü. İçimde geniş bir ferahlık.

“Dur, ey zaman, ne güzelsin,” mi demeliydim şimdi? Aklıma nerden geldiyse, Figen’e dönerek:

“Baksana, bir ara Milano’ya gidelim mi seninle,” dedim, “çok güzel bir yermiş...”

Bir an baktı yüzüme. Güldük sonra, öyle kendiliğinden, sebepsizce...

Bu akşam da bilmem ne düğün salonundayım.
Yemekli davet var. Her zamanki gibi çelengimizi
önceden gönderdik, uygun saatte de yerimizi
aldık... İçerisi çok kalabalık. İstanbul'da en
çok sayıda kendilerinin olduğunu iddia eden
bilmem nerelilerin dayanışma gecesi yapılıyor.
Uzun masalara karşılıklı oturmuş, yemek yiyen,
konuşan, öpüşen orta yaş ve üzerinde erkekler
doldurmuş ortalığı.

Kalın bıyıklı, koca kafalı bir yerel sanatçı saziyla
bir şeyler çalmış, sonra da ara vermiş, dinleniyor...
Sahnedeki takım elbiseli, beyaz gömlekli, enine
çizgili bordo kravatlı, kel kafalı,
ortadan uzunca boylu, heyecanlı adam kim?
Benim tabii ki.

Pazarlıklar, imaj operasyonları, anket dümenleri...
Bağlamalar, ayarlamalar, gecelere katılmalar,
"yukarıya" ulaşmaya çalışmalar...
Oy ve ilişki peşinde delidolu bir uğraş...
İnsana aklını yediren bir takıntı...

Arada, hayat ve anlam muhasebesi
ve kırık bir aşkın tamirine dair solgun bir ümit...

Küçük ve büyük siyasetin deveranlarını,
ikbal hesaplarını bütün hararetiyle anlatan
trajikomik bir novella. Ercan Kesal'ın
bilinen sahiciliğiyle, sıcak üslubuyla...